

ΣΧΟΛΙΑ

Στο σινεμά βλέπει κανείς πολλά-πολλά άστεια.
Όχι στο έργο, φυσικά, αλλά εις την πλατεία.
Ας πάμε και εμείς έχει μια νύχτα κατ' αὐτὰς
καὶ ἀς κουτομπούλειψουμε ὅλους τοὺς θεατὰς.

Ἐν πρώτοις χρὲς ἔχομε νὰ ποῦμε «καλοπέρα»
οὗ αὐτὸν τὸν νέον τὸν κομψὸν ποὺ κάθεται «κει»
(πέρα).

«Ὁ, καλοπέρα, νεαρέ, ποῦθε σὰν φιγουρίνι
καὶ ἀγαπᾶτε φλογερά
τὴν κάθε μία νερά
καὶ τὴν ρωτᾶτε: «Ὁ μπαμπὰς, ἀλήθεια... πόσα δίνει;»
Τώρα ποὺ βγήκαν κυνηγοὶ στὴν υπαίθρο σωρεία
οἱ ἐπιδεδροσμένοι εἰς τὴν προκοπήν.

«Ὁ, εἰθε ὠμορφος πολὺ!
Μὰ προκὰ ἂν πάρετε καλὴ
θὰ εἰθε ἀνοικοδόμος.
Γιατὶ δὲν πάτε στὸ «Κινκ Ζωρζ»,
ἀλήθεια... καμαριέρος;

Καὶ τώρα ἀς κυττάσουμε κι' αὐτὴν τὴν δεσποινίδα
ποὺ λίγο ἀλλοιῶρησα, ὅταν καλὰ τὴν εἶδα.
Εἶνε θεθαίως ὠμορφὴ κι' ἦρε στὸ σινεμά
μαζὶ μετ' ἡμᾶς.

Κυττάτε τὴν πῶς κάθεται, πόσο προσεκτικὴ!...
Βάζω καὶ τὸ κεφάλι μου, πῶς εἶνε ἠθικὴ
«Ὁ, εἰθε σιγούρα, μαζέλι, οἱ οἱ ἠθικὴ πολὺ
ἀλλὰ μὴ ξεκαθίστε
ὅταν ἀρχίσῃ ἡ προβολὴ
καὶ στὴ μισὰ σας ἦτε
στὸ φίλι κατὶ νὰ ἴδῃ:
—Κύττα... καλὴ Νηντὶ!

Τὶ βλέπω; Εἶσθ' ἐδὼ καὶ οἱ, ὡ ἕλπατε δανδῇ;
Δὲν εἶνε δὰ καὶ δύσκολο κανεὶς νὰ σὰς ἴδῃ.
Στὸ θεωρεῖο ἐκάσαστε πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.
Ποτὲ οἱ δὲν συμφύρεσε μ' αὐτὸν τὸν σαρφετόν
ποὺ στὴν πλατεία εἶνε...

Σεῖς γὰρ τὸ θεσθῆναι
πληρώσατε περισσότερο τρισημίσι δραχμὰς
καὶ εἶσι ἀπολαμβάνετε τοῦ θεωρείου τίς τιμές...
Πᾶς φαίνεται πῶς εἰσάστε κύριος καθὼς πρέπει!
Πολὺ πορὰ δὰ ἔχετε αἰνῶνα εἰς τὴν πόλιν.
Εἰς τοῦ Γιαννάκη παλινεστὴ τοῦ ἀπογεύματος γλυκῶ...
Μὰ χθές, ὅπου κεράσατε καὶ κάποιο ἐπλυκὸ
ἀπὸ ἐκεῖ περσικὸ,
σὰς εἶδαμε ποὺ πῆρατε
μετ' ὅπου, φυσικὰ,
ἀπ' τοῦ... γκαρσόνι δανεϊκά.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΕΣ

«Ὦ ἀδερφέ, ἀφίστε με! θέλω ν' αὐτοκτονήσω.
Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζῶ ἢ νὰ μὴ ζῶ;
Δὲν ζέρω ἂν με παίρνετε, ἀλήθεια, γιὰ χαζό...
Ἀλλὰ βαρεθῆκα νὰ ζῶ.
Πρὸς ποῖο σκοπὸ νὰ ζῇ κανεὶς, μπόρετε νὰ μοῖ
(πῆτε):

Γιὰ νὰ ἀκούῃ διαρκῶς τί θέλουν οἱ Σουδήται;
Πάντως ἐγὼ βαρεθῆκα ν' ἀκούω συνεχῶς
ὅτι ὁ Λόρδος Ράνομιαν καὶ πάλιν δυστυχῶς
τίποτε δὲν κατάρθωσε καὶ διαρκῶς οὐαίνει...
Καίτι στὴν Πράγα βρισκεται, ἀπραγὸς πάν
(τα μένει.
Βρὲ εἶνε πράμα, δὲ αὐτὰ ν' ἀκούς κάθε πρωί!
Εἶνε αὕτη ζωὴ:

Νὰ κι' ἄλλη εἰδοὶ τραγὴ καὶ συνταρακτικὴ:
Τοῦ Νταϊδῆ, λέει, τὸ κύπελλο μένει στὴν Ἀμερικὰ...
Αὐτὸ ὅταν τὸ ἐμαθα, δὲν μπόρεσα νὰ φάω.
Καὶ σκέφθηκα στὸ φάληρο αὐριο πρὶν νὰ πάω.
Μπορεὶ κανεὶς νὰ μὴν τὴν ἦν με δυνάτῃ δοῇ;
Εἶνε αὕτη ζωὴ:

Ἐχπραν, λέει, μερικὸι σπῖτα πολὺ φιλὰ.
Τὸν νόμον κατέπασαν, νὰ θάλαυνε φυλά.
Τώρα θὲ νὰ τιμωρηθοῦν οἱ ἰδιοκτῆται αὐτοί.
Θὰ τοὺς ἀρπάξῃ ὁ δικαστὴς ὅλους ἀπὸ τ' αὐτὶ.
Ἐγὼ αὐτὸ σὰν τῶμαθα μοῦ ἐσπασε ἡ χολή...
Καὶ ἐσκοτίσθηκα πολὺ.
Καὶ μία μέρα συνεχῶς εἶχα ὁ δόλιος θῆκα...
Δὲν ἔχω σπῖτα θέσια...
Ναί, φίλοι! Ἄλλ'... ἂν εἶχα:
Ο ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΣΟΣ

Σύντομοι εἰδήσεις

Μερικοὶ ὁρεϊβάται, οἱ ὁποῖοι ἐπεχείρησαν ἀνάβα-
σιν εἰς τὰς χιονισμένους Ἀλπεῖς, ἠσθένησαν ἀπὸ τὸ
πολὺ ψύχος καὶ ἐκάλεσαν πρὸς θεραπείαν τῶν
διαρρηχθέντων ψυχιάτρων ἐκ Παρισιῶν.

Ἀεροπορικὰ νέα

Εἰς τὴν Πράγαν ἀφίκεται ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος
κ. Λίντμπεργκ, ἵνα μεσολαβήσῃ καὶ αὐτὸς διὰ τὴν
λύσιν τοῦ Σουδήτικου ζητήματος. Ὁ κ. Λίντμπεργκ,
ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῶν δημοσιογράφων τί σχέσιν ἔχει
αὐτὸς μετ' ἡτὴν διπλωμασίαν, ἀπάντησεν:

—Ἦταν καιρὸς νὰ ἐπέμψω ἐγὼ εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ
ζητήματα ὡς ἀεροπόρος, διότι τελευταίως τὰ
μυαλὰ τῶν Εὐρωπαίων ἔχουν πάρει... πολὺν ἀέρα.

Κυνηγετικὰ νέα

Κατὰ τὴν ἐκδοθεῖσαν τελευταίως ἐγκύκλιον, ἀ-
παγορεύονται ὠρισμένα κυνήγια.

Ἀπαγορεύεται τὸ κυνῆγι παπαγάλων... εἰς
τὰ σχολεῖα.

Ἀπαγορεύεται νὰ κυνηγᾷ κανεὶς καρακάζες
στὰ κοσμικὰ κέντρα.

Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρημα-
τας νὰ θαροῦν μετὰ τοὺς σὺς πλατείας τῶν θε-
ατρῶν τοὺς.

Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς λαθραναγνώστες τὸ κυνῆγι
τῶν περιοδικῶν, διότι ταῦτα περιελήφθησαν εἰς
τὸν νόμον... περὶ-ὡδικῶν πτηνῶν.

Ὁ γυρὸς τῆς Γῆς

ΙΣΠΑΝΙΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Κατόπιν μίαν
μάχης, ἡ ὁποία διεξήχθη εἰς τὴν Ἑσπεριόδοον, ἀ-
στρατηγὸς τῆς Βαρκελώνης, ἠρώτησε τὸν ἐπὶ τῶν
ἡνακωνθέντων ἀσπιδόων ἀξιωματικόν:

—Ἐθγαλες σήμερα ἀνακωνθέν, ὅτι προελάσ-
με ἄλλα τρία χιλιόμετρα;

—Μάλιστα, στρατηγέ μου, ἀπάντησεν ὁ ἀξιωμα-
τικὸς καὶ λαμβάνων τὴν τιμὴν νὰ σὰς πληροφορήσῃ,
ὅτι σύμφωνα μετὰ τὰ ἀνακωνθέντα ποὺ ἔχομε ἐκ-
δώσει μέχρι τώρα, κοντεύομε νὰ κάμουμε... τὸν
γυρὸν τῆς γῆς.

—Ὅχι πα ζουμε!... ἀπάντησεν ὁ στρατηγός.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

—Καὶ τί τρᾶνε αὐτὰ τὰ χρυσόφρατα;
—Αὐτὰ ἀπὸ μυρμηγκία.
—Βραστὰ ἢ πτηνινὰ;

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Ἀθῆναι

10 Σεπτεμβρίου 1938

Ἔτος Β' ἀρ. φύλ. 103

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Πονδὸν ντὲ Τεράιν

Ὁ Γολγοθὰς μίαν ὥραιαν

Ζὺλ Μαρί

Ἀγάπη σὺς φλόγες

Γ. Ἀσπρέα

Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμ
περλεῦ

Π. Καψὴ

Ἡ Κουρσάρα μετὰ τὰ χρυσὰ
μαλλιά

Λαύρα

Συμβουλαὶ ἱατρῶν

Π. Παλαιολόγου

Ἔτσι περνᾷ ἡ δόξα

Δημοσθένει Βουτυρᾷ

Καλοκαιριτικὴς νύχτες

Ἀσ. Γιαλαμά

Τὰ βάσανα τῶν ποδιῶν

Πέννα Χ.

Τὸ πρῶνὸ ζήτημα

Μικ. Κυριακίδη

Ριχάρδος Βάγνερ

Ι. Καραθία

Ἑλλήν Μ. Βεζύρης

Ἀθηναῖοι

Ὁ Γυρισμός

Ἀλφόνσου Ντωντέ

Ὁ Ναπολέων στὴν Ἀμε-
ρικὴν

Πία Ρίμινι

Μία «ἀδιάντροπη γυναίκα»

Καίτης Μπόγκ

Πῶς ἔσωσε τὸν σύζυγόν
τῆς

Γκασπάρ Κλίκαμεντ

Κυνῆγι γορῶλλων

Ἀντρέ Μωρουά

Ἡ γυναίκα χωρὶς καπέλλο

Θέμου Ποταμιάνου

Φυσιογνωμίες

Ἔμμελες σελίδες. —Ἐκλεκτὰ
ἐνέκδοτα. —Γελοιογραφί-
α. —Εὐκυκλοπαίδεια καὶ ἱ-
στορικὰ περιέρχοντα. —Μικρὲς
τοριές. —Παιγνίδια κλπ.

Σκέψεις τῆς
ἡμέρας ==
ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ
ΤΟ ΝΗΣΙ

Τοῦ κ. "Αλφα

Πολλά, πάρα πολλά ἔχουν γρα-
φῆ γιὰ τὰ ταξίδια. "Αλλοι θρί-
σκουν ὅτι τὸ ὠραιότερο πρᾶγμα
στὸν κόσμον εἶνε νὰ φεύγῃ κα-
νεῖς. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο...

καταναλώνοντας πίσω του το περιβάλλον που συχνά γίνεται άβυσσος, στον τόπο που του γεννά πληξί, γύρω που τον ξέρει τόσο καλά, στους ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα του καινούριου γι' αυτόν. Μπορεί κανείς να έλθει από

ποὺ πιπιναίει κανεὶς ἐν ἑνῇ πλοιοῦ
ποὺ σιχίζει γοργὰ τὴν θαλάσσιαν
θάλασσαν κι' ἡ σκέψις τοῦ γίνεται
ἀνάληψη καὶ λευκὴ σὰν τοὺς
γλάροις ποὺ πετοῦν τριγυρῶν
καὶ θυμῶτα δαυματοῦσθαι τὸν στί-
χο τοῦ Πορφύρου: "Ὅσο καὶ νῆ-
αι μακρὰ θά φανῇ τῆς Χαράς
τὸ νῆαι"

Δὲν εἶνε ὁμως μόνο αὐτὴ ἡ ἀποψι. Γιατὶ ὅπως λέει κάποιος ἡ κόρη μας ντὲ Νοσίφ, συνηθίζουμε ὅλοι μας ν' αὐταπατάμεθα μὲ τὴν σκέψι, ὅτι θὰ βροῦμε ἐκεῖ πού πάμε ἄλλους οὐρανούς πρὸ γαλάζιους κι' ὅτι ἐλλίπνιζομε πάντοτε πὺς ἡ Εὐτυχία ἔχε προσέλ-

γιε στὸν τόπο ποὺ φάνομε. Καί
κρίνεται νὰ περάσῃ ἀρκετὸς
καιρὸς γιὰ νὰ καταλάβωμε—ἀλ-
λομονοί!—ὅτι σ' ὅλους τοὺς τό-
πους καὶ σ' ὅλα τὰ κλίματα ἡ
γῆ εἶνε ἡ ἴδια: Μᾶς χαμογελά-
πτει—τότε, μᾶς κάνει νὰ ὑποφε-
ρῶμε συχνὰ καὶ νὰ πλῆττιωμε ἄ-

“Ας μὴν ξεχνούμε, κ’ ἐκεῖ-
νον ποὺ εἶπε ὅτι (Τὸ νὰ φεύγῃ
καὶ εἶναι σὺν τῷ πεθαίνῃ λι-
γότερο). Καὶ δὲν ἔχε. θέβαια ἄ-
νθρωπο κ’ αὐτὸς. Γιατὶ ὅσο καὶ νὰ
καίρῃται καὶ ποὺ φεύγει δὲν
παύει παρὰ τὸ ἀισθανθῆ καὶ

καποία λύπη ανάμικτη με την χαρά του. "Ένα ακαθόριστο συναίσθημα μελαγχολίας για τὸν τόπο που ἀρνήθη πίσω του, για τὸς ἀνθρώπους, για τὰ πράγματα... Μὰ αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται θὰ μὲν παρατηρήσει κανεῖς. "Ἡ λυγρὰ καλεῖς ἢ χοῖρεται...

Και όμως όχι. Είνε τόσοں πα-
ράξενη ή ανθρώπινη ψυχή. Μπο-
ρεί καλύτερα να αισθάνεται και
να δύνσ συγκρόνως: και την χα-
ρά και την λύπη. Και κάτι άλλο
ακόμη να την θασανίζη αλόκο-
τα ή πόθος του άνεκπληρώτου,
του άπιστου, του φευγαλέου

ποὺ ἄδικα τὸ κυνηγᾷ ταξιδεύον-
τας..
Δὲν τὸ πάθος ποτέ σας.
Κι' ὅμως, ἂν εἰσάστε ἀνήσυχος
ψυχὴ, ἂν ὅς τις μπῇκε στὸ αἶμα
σας, αὐτὴ ἡ «ἔφεσις τῆς περιπε-
τειας» — ποὺ τόσο θαυμάσια τὴν
προσέλαβαν οἱ Νεοκλαρικοὶ στὴν

Πόσο θυμίζομαι κάθε ώρα, αυτή την «Κυρία τῶν θαγκόν-λι», που δὲν ἔβρισκε πονηρὰ τὸ δυνεῖρό της. Πού εἶτε ἐπάνω στὰ ἔξαρρες, εἶτε στὴν πλατεία θαλάσσια τοῦδε τοῦ ἀσκήματος γὰ ἡμᾶς.

Τό άγνωστο... ναι, αυτό είνε
έκείνο που κυνηγάει κανείς. Καί
γι' αυτό, τρελλάινεται για τό
αξίδι. Άδισπαρύν άν μόλις θθά
ην έκεί όπου προορίζεται θέ-

ΑΛΦΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

"Όπως τὰ ἀναφέ-
ρει ἡ παράδοσις
καὶ ὁ ξὺν ἱστορία

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἐρ-
γάζονταν ὁκὶ μόνον ὅταν εἶνε
ζῆντιποι, ὅπως κάνουν ὁλοί
μας, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν τὴν ἐρ-
γασία τους καὶ σὺν... ὕπνῳ!

Αὐτὸ συμβαίνει πρὸ πάντων
μὲ τὸς μεγάλους ποιητὰς, συγ-
γραφεῖς καὶ ἐπιστήμονας, τοὺς
ὁποῖους ἀπασχολοῦν μεγάλα ζή-
τηματα καὶ προβλήματα καὶ εἶται
τὸ μυαλό τους δὲν ἡσυχάζει ποτέ.

Ὁ διάσημος, ὁκὶ μόνον γιὰ
τοὺς ὠραιότατους ἐμετέρους μύ-
θους τοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν φη-
ρημίδα του, Ἀριστοφάνης, προσ-
κάλεσε κάποτε δύο φίλους του
οὐς δειπνῶν, ἀλλὰ λίγο πρὶ τῆς
ὠριμένης ὥρας, ἀπομόνησε τὴν
προσκόλητα καὶ τοὺς κοιμή-
θηκε.

Ὅταν οἱ δύο καλεσμένοι ἐ-
ξέθανον, τὸν δέχτηκε ἡ σὺζου-
ρα τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ὁποία δι-
καίολογος ὅπως μπορούσε τὸν
ποιητὴ ἀφίνοντάς τον νὰ κοι-
μητοί.

"Εκδόσαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς
στὸ τραπέζι, καὶ ὄρισαν νὰ
τρώγ, ὅταν ἔξωθεν εἶδαν τὸν
μυθολογικὸν νὰ μπαίνει στὸ δω-
μάτιο μὲ τὸ ποικύματόν του καὶ
τὸ νυκτικὸ του σκαφὸν.

Μὲ μάτια ἀνοικτά, ἡ ὁποία ὁ-
μως ἴσως ἀπαιτῶν, ὁ Ἀριστοφάνης
διπυθύνθηκε στὸ γραφεῖο του,
ἐκλείπει τὴν πόρτα, ἔμεινε ἐκεί-
νη ὥρα καὶ γύρισε στὸ κρεβ-
βάτι, τρίτοντας ἀπὸ εὐχαρίστη-
σιν τὰ χέρια του.

Οἱ προσκαλεσμένοι μπήκαν τὸ
τε ἀπὸ περιέργεια στὸ γραφεῖο
καὶ ὄρθαν ἐπάνω στὸ τρα-
πέζι, γραμμένοι μὲ μελάνιν ποὺ
δὲν εἶχε ἀκόμα ἐξαρθῇ, τὸν ὠ-
ραίο μῦθόν τῶν "Δύο περιστέ-
ρων".

Ἐπίσης κάποιοι μαθητὴς τῆς
Σχολῆς τῶν Ἑλλήνων πρὸ ἑτῶν
βέλους νὰ λυθὲν κάποιο πρόβλη-
μα καὶ ὁρισμένη μὴ ὁλό-
κληρη μέρα νὰ γὰ τὸν κατα-
νόητον, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα
πλάγιασε τότε κατακοιτασμέ-
νος καὶ ὅταν τὸ πρὶ ζήτησεν
γιὰ νὰ ἐργασθῇ, ὄρθκε ἐπάνω
στὸ τραπέζι τὸ πρόβλημα λυμέ-
νο καὶ μάλιστα γραμμένο μὲ τὸν
δικὸ του γραμμικὸ χαρακτῆρα.

Ὁ ἱστορικός Πλάτωνς διηγεῖται
ὅτι ὁ διάσημος ζωγράφος τῆς
ἀρχαιοτάτης Πορρασίας ἔξωγρα-
φισεν τὸν Ἡρακλῆα, καθὼς τὸν εἶ-
χε ἰδὼ νὰ ἐμφανίζεται κατ' ἐπα-
νάληψιν σὺν ὕπνῳ του.

Ἐπίσης δεδαισδιόται ὅτι ὁ μα-
θησιακὸς Μαρινῶν σὺν ὕπνῳ του
ἔλυε τὰ δυσκολότερα προβλή-
ματα καὶ ὅτι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο
ὁ φυσιολόγος Βουρδάκης ἀνεκάλυ-
πτε τὴς πρωτότυπες θέρεις του.

Ὁ ἀνθρωπολόγος Πέρκς ἀνα-
φέρει σχετικὰ τὸ παραδειγμα
κάποιου Ὀλλανδοῦ φοιτητοῦ, ὁ
ὁποῖος παιδεύονταν ἐπὶ τρεῖς μέ-
ρες νὰ ἔξακολουθῇ ἕνα δυσκο-
λῶτα λογαριασμὸ, προσπαθῶν-
τας νὰ ὀρθῇ ἕνα λάθος.

Τὸ πρῶ ὅμως τῆς τετάρτης
ἡμέρας ζῆντιγντας ὄρθκε ἐπὶ-
νω στὸ τραπέζι τοῦ γραμμένῳ
μὲ τὸ ἴδιον τοῦ τὸ χέρι τὴν ἐκ-
καθάρσι τοῦ λογαριαμοῦ, καὶ
μάλιστα σύμφωνα μὲ μὴ μέθο-
δον ἀγνωστὴ καὶ ο' αὐτοὺς τοὺς
καθηγητὰς του...

Ἐπίσης ὁ γλύπτης Ὀνάτας,
σώφρων μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ
Παυσανίου, ὅταν οἱ Φινάλεῖς τοῦ
παρήγγειλαν τὸ ἀγάλμα τῆς Δι-
μυρας, τὴν κατεκοιμήσε ὅπως
τὴν εἶχε ἰδὼ σὺν ὕπνῳ του.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΕΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ ΠΟΣΑ ΣΟΔΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΦΙΛΗΝ ΤΟΥ;

Μερικὲς χρήσιμες συμβουλὲς εἰς ὅσους εἶνε πτωχοὶ εἰς χρήμα καὶ πλού-
σιοι εἰς τρυφερά αἰσθήματα...

Ὁ ἔρως ἀπαιτεῖ οπατάλην. Στὴν
ἐποχὴ μας ἰδίως ἡ καρδιά εἶνε πολὺ
κοντὰ στὸ πορτοφῶλό.

Ὅσα λοιπὸν χρήματα καὶ ἂν ἐ-
κρί κανεῖς, μπορεῖ νὰ τὰ ζοδεύῃ
μὲ τὴν φιλίαν του. Ὁ Κροῖσος θὰ
κανε σὲ λίγο διάστημα τοὺς ὁ-
σαυρούς του, ἂν ἐμπλέκε μὲ μίαν
πολυέροδον μικρὴ.

Ὅστε ὡς πρὸς τὸ μέγιστον τῶν
ἐρωτικῶν ἐξόδων - ὅς τὰ ὀνομά-
σουμε εἶται - τὸ ζήτημα εἶνε λυμέ-
νον: Ὅσο ἀδύνατον μετρητὸ καὶ ἂν
ἐκρί κανεῖς τὸ ζοδεύει, ὅταν εἶνε
τὸ πλεονέκτημα τοῦ μὴ χρησιμεύον-
τος στὸς πρῶτους του. Τρίτοι σὺν
τῶν ὑπάρχοντων ἀδύνατον: Καζὶνα,
πολυτελὲς κέντρα, πολυέροδες ἐκ-
δρομὲς, σαρμάνια, μαῦρο χοιρίδι
καὶ λοιπὰ καὶ λοιπὰ.

Τὸ πρόβλημα εἶνε ἡ ἀντίθεσις ὁ-
κρίως περιπτώσεων: Ὅταν δὲν ἐκρί
καθόλου. Πῶς θὰ τὰ δολέψῃ τότε,
ὅτε νὰ ὀρθῇ τὸ ἀπόγευμα ὁλότω
μὲ τὴν φιλίαν του καὶ νὰ μὴ ρεζι-
λευθῇ;

Μετὰ ζήτημα, τὸ ὁποῖον πρέπει
νὰ μελετῇ ὁ ἐμπειροπαισμένος
διότι ἐνδιαφέρει μίαν πολυμερῶν
τάξιν. Οἱ φτωχοὶ ἐρωτευμένοι εἶνε
πλειστοί. Ὅσο φτωχὸς εἶνε κανεῖς
εἰς χρήματα, τόσο πλουσιότερος εἶνε
εἰς αἰσθήματα. Διὰ τὴν νεότης, ποὺ
εἶνε ἡ χρυσὴ ηλικία τοῦ ἔρωτος,
εἶνε συνήθεια καὶ ἡ ηλικία τῆς φτώ-
χειας, τῆς ἀνεργίας, τῆς μὴ εἰσέτι
τακτοποιημένης ζωῆς ἀπὸ οικονο-
μικῆς ἀποφύσεως.

Ἐλπίστε λοιπὸν, ὁ φτωχὸς ἐρωτευ-
μένος νὰ μελετῇ τὸ ἀπὸ κοινού
πρῶτον πρῶτον. Καὶ νὰ ἴδωμεν
πῶς μπορεῖ κανεῖς, νὰ ζοδεύῃ ὅσον
τὸ δυνατόν λιγότερα μὲ τὴν φιλί-
αν του.

Οἱ Γερμανοὶ, κατ' ἐξοχὴν πρακτι-
κὰς λαοί, ἔχουν σὺν τῇ ὁδῷ
φθηνότητα. Μπορεῖ δὲ ἀποδεχθῆναι
νὰ προμηθευθῇ ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς
τοὺς ὀνητούς, ὅπου θὰ ὀρθῇ ἕνα
τέλειον προπολογισμὸν τῶν ἐξό-
δων, ποὺ θὰ κάμῃ, ἂν θελήσῃ ν'
ἀκολουθῇ ἕνα ὠριμὸν πρόγραμ-
μα μικροδυσχερῶσε μὲ τὴν φιλ-
ίαν του.

Θαυμάσιον ὁμολογουμένως τὸ
γεωμετρικὸν αὐτὸ σύστημα. Εἶθε νὰ
ἐφημερίσῃ καὶ ἐδῶ, ἔκρινε ὅταν
ἄλλοι ἀλλοῖς ἀποτέλεσμα ἔ-
θελον, οἱ ὁποῖοι θ' ἀναλάθουν νὰ
συντάξουν καὶ εἰς τὸν τόπον μας
"ὁδηγὸς φθηνότητας", ὅς ἐπικρι-
σῃ μὲ δώσωμε σήμερα μερικὰς
χρήσιμες συμβουλὰς εἰς τοὺς φίλους
ἐρωτευμένους.

Μὴ περιμένετε φυσικὰ, νὰ σὰς
κατορίσῃ ὅς ἕνα σὺντομο ἄρθρον
πλήρεις ὁδηγῶν κατὰ τὸ γεωμε-
τρικὸν πρότυπον. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ θέ-
λει χρόνον καὶ οὐδαμῶς προσοχὴν.
Γενικὴς μονάχη φύσεως δὲ εἶνε ὁ
ἀποδοτικὸς μας.

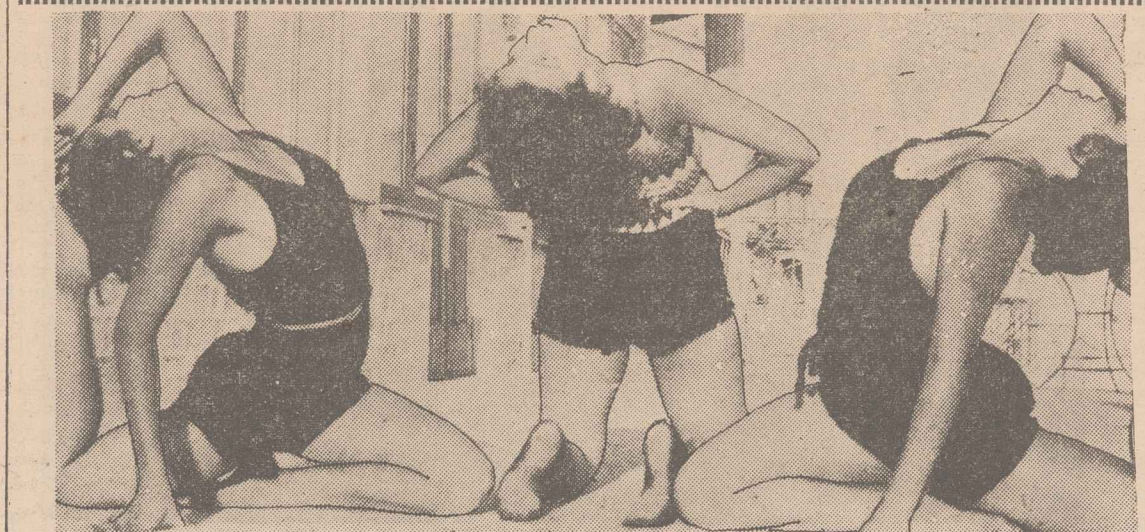
Ἐν πρῶτον πρέπει νὰ ζήτησῃ ὅ-
σοι ἐχετε φίλων, πολυέροδον ἢ μὴ,
οἱ δὲν εἶνε τὸ πᾶν τὰ νὰ ἐκρί κα-
νεῖς χρήματα, νὰ ζοδεύῃ. Πρέπει
καὶ νὰ ζήρ πᾶς νὰ τὰ ζοδεύῃ.
Αὐτὸ εἶνε μεγάλη τέχνη, ποὺ πρε-
πεὶ νὰ ζοδεύῃ κανεῖς πολλὰ, γὰρ
νὰ τὴν μάθῃ.

Μπορεῖ νὰ ζοδεύσῃ μίαν μέραν
μὲ τὴν φιλίαν σὰς ἀρκετὰ χρήματα καὶ
νὰ μὴ περάσῃ τοῦ διόλου καλὰ. Καὶ
ἄλλη μέραν, νὰ ζοδεύσῃ τὴν μισὰ
καὶ νὰ περάσῃ θαυμάσια. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐκτελεσθῇ οἱ ἴδιοι ἀποφάσεις

Ὁ ἀνθρωπολόγος Πέρκς ἀνα-
φέρει σχετικὰ τὸ παραδειγμα
κάποιου Ὀλλανδοῦ φοιτητοῦ, ὁ
ὁποῖος παιδεύονταν ἐπὶ τρεῖς μέ-
ρες νὰ ἔξακολουθῇ ἕνα δυσκο-
λῶτα λογαριασμὸ, προσπαθῶν-
τας νὰ ὀρθῇ ἕνα λάθος.

Τὸ πρῶ ὅμως τῆς τετάρτης
ἡμέρας ζῆντιγντας ὄρθκε ἐπὶ-
νω στὸ τραπέζι τοῦ γραμμένῳ
μὲ τὸ ἴδιον τοῦ τὸ χέρι τὴν ἐκ-
καθάρσι τοῦ λογαριαμοῦ, καὶ
μάλιστα σύμφωνα μὲ μὴ μέθο-
δον ἀγνωστὴ καὶ ο' αὐτοὺς τοὺς
καθηγητὰς του...

Ἐπίσης ὁ γλύπτης Ὀνάτας,
σώφρων μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ
Παυσανίου, ὅταν οἱ Φινάλεῖς τοῦ
παρήγγειλαν τὸ ἀγάλμα τῆς Δι-
μυρας, τὴν κατεκοιμήσε ὅπως
τὴν εἶχε ἰδὼ σὺν ὕπνῳ του.

Ὁρὲς χαρὰς στὸ ὑπαιθρο

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χα-
ριτωμένα τῆς πα-
λαιότερας ἐποχῆς

Ὁ φίλῳρας, κάποτε, ὅταν ἐ-
γραφε τὸν "Πιεράτο" του, ἕνα
ἀπὸ τὰ καλύτερά του τραγῳδία,
τὸ διάβασε στὸ μακαρίτη Ἀλέ-
κο Ζαμῖχα, φίλον καὶ φίλον τῶν
λογιστεχνῶν.

- Θαυμάσιο, εἶπε ὁ Ζαμῖχας.
Ἄζει νὰ σοὺ κάμω τὸ τραπέζι
τὸ μεσομέρι.

Καὶ ὁ φίλῳρας, μὲ πόνο:
- Τότε νὸ γράφω ἕνα κάθε μέ-
ρα, Ἀλέκο.

Ὁ Διμήγιαννης, κάποτε συνή-
πασε ἕνα φίλον του, ποὺ τοῦ ὑ-
πέσχετο ἐπὶ ἑπὶ νὰ τὸν διορίσῃ
χωρὶς νὰ ἐκπληρῶσιν τὴν ὑπό-
σχεσιν του.

- Φίλατε, τοῦ εἶπε μειδιῶν,
αὐτὴν τὴν φωνὰν θὰ ἐκρί τὸν
διορισμὸν σου.

- Περίττον, κ. Πρόεδρε... Ἄν
θέλεται νὰ μὲ τοποθετήσῃ, θέ-
λω ἕνα ἐπιτήριον γιὰ κάποιον νο-
σοκομειῶν...

- Γιατί;

- Γιατὶ περιμένοντάς, ἐγὼ νὰ
φθοισκάς!...

Ὁ Γιάννης ὁ "Φασαρίας" ἕνας
ἀπὸ τοὺς πιὸ καλὸκαρδούς ἀρ-
χιεπισκόπους τοῦ Ἱεροσολύμων, τῶν
Ἐξωτερικῶν, πολυλόγος καὶ βο-
ρβοειστικός, ἔλεγε ὅτι ἴπταν ἑνὸς
μῶμος νὰ... δολοφονῇ τὸν νέον
ὑπουργόν, ποὺ θὰ ἀνελάθαινε
τὸ Ἱεροσολύμων, γιὰ τὴν ἐθνοδια-
φογίαν γιὰ τὸν παλαιόν, τὸν μακαρί-
την Μπαλτατζῆ.

Ὁ Μπαλτατζῆς τὸ ἔμαθε καὶ
παράδοξως τὴν ὑπηρεσία στὸ
διόδοχόν του καὶ φίλον τοῦ πολι-
τικῶ, τοῦ εἶπε, στὸ τέλος, γε-
λῶντας, τῆς φλυαρίας τοῦ Γιάν-
νη.

Ὁ νέος ὑπουργός, ποὺ γινώ-
ριζε καλὰ τὸν ἀνοικτοκαρδὸν καὶ
πολυλόγον ἀρχιεπισκόπον, ἔδρασε
στὰ γέλια καὶ οἱ δύο τότε ἐκά-
λεσαν τὸ Γιάννη γιὰ νὰ γλεντή-
σουν.

Ὁ "Φασαρίας" μπήκε στὸ
γραφεῖο ὑποκλινόμενος καὶ ὁ
Μπαλτατζῆς εἶπε στὸν διόδοχόν
του:

- Κύριε ὑπουργέ, ὁ κύριος Γιάν-
νης, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα
παθῖα τῆς πλῆθους μῆας ἀπὸ τῆς
παθῖας. Ἀλλὰ κάποτε ἀγριεύει...
Πρόσεχε τὸν. Φορεῖ καὶ μπι-
στόλι...

- Ἀλήθεια, Γιάννη; τὸν ρώ-
τησε ὁ νέος ὑπουργός.

Καὶ ὁ "Φασαρίας":

- Μὴν ἀκούς, κύριε Ἱεροσολύμων...
λόγια τοῦ κακοῦ κόσμου εἶνε...
Ἀφοῦ φτάσανε οἱ οὐκαὶ φάντες
μου νὰ λένε πᾶς θὰ σκότωνα
ἄνθρωπον δὲν ἀντικαταστήσει τὸν
κ. Ἱεροσολύμων.

Κόκαλο ὁ Μπαλτατζῆς.

Στὴ Ζάκυνθο ὑπῆρχε κάποιος
ἀριστοκράτης, ποὺ τ' ἄρεσαν τ'
ἀστεία. Γιὰ νὰ γλεντήσῃ λοιπὸν
μὲ τοὺς συμπολίτας του ἐβάλε
ὑποψηφιότητα Δημοάρχου.

Τὸ τί ἐγίνε δὲν περιγράφεται.
Γιὰ νὰ τοῦ πᾶρουν τὰ λεπτὰ,
πολλοὶ τοῦ ὑπόσχεοντο ὅτι θὰ
τὸν ψηφίσουν. Ὁ ὑποψήφιος δὲν
ἤνειτο τὰς "παροχὰς" καὶ διε-
σκέδαζε. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἡ
ἡμέρα τῆς ψηφοφορίας, δὲν ἐ-
ψήφισαν οὔτε οἱ ἴδιοι τὸν αὐτόν
του. Ἐτοί δὲν πῆρε οὔτε μίαν
ψηφόν.

Τὸ θράδυ, κεράτος, ἐφθασε
στὴν Λέσχη, παρήγγειλε τὸν κα-
φέ του καὶ κύτταξε μειδιῶν τὸν
"φίλον" ποὺ τοῦ ὑπόσχεοντο τὴν
ψηφόν τους. Κανεῖς ὅμως δὲν
τὸν ἐπλησίασε.

Τότε σπύχθηκε καὶ πῆγε κον-
τὰ τους:

- Μὰ πῶς ἐγίνε αὐτό; τὸν ρώ-
τησαν οἱ... γενναίωτεροι.

Καὶ ὁ ὑποψήφιος:

- Ἐγινε, τζογιές μου, γιὰτὶ
δὲν ψήφισα οὐτ' ἐγὼ τὸν αὐτόν
μου. Τόπου ἦθελα νὰ δῶ τὴν ἀ-
γάπην σας καὶ τὴν ὑπόληψιν ποῦ
χετε στὸ λόγιόν σας...

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΤ'Γ ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΑΙΣΘΗΜΑ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Μία χειμερινή νύκτα τὸ 1784, εἰς ἕ-
να πολυέροδον πανδοχεῖον, λίγες λεύ-
ες ἀπὸ τὸ Βορῶ, ο' ἕνα ξεχωριστὸ τρα-
πέζι, καθένας τῶν ἑκατοντῶν ποὺ πῖνον
καὶ οὐκ ἔπινον. Ὁ καθένας ἀντιμετώπι-
στικὰ ἀνταγωνιστὰς κ' ἐρωτικές περιπέ-
τες. Διπλὰ τοὺς, ο' ἕνα ἄλλο τραπέζι, κά-
θετος ἕνας νέος εἰσέεισε κροῦν, ποὺ
δὲν κανεῖ οὔτε μίαν λέξιν ἀπ' τῆς κουβέν-
της τους.

Ἐξίσως ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἕ-
νας νεανίσκος, ὁ ἰππότης Σαμουὴλ, ἕνας
Ἑβραῖος ἑμπορὸς ἀπ' τὸ Βορῶ. Ὁ τέσσα-
ρες Γασκωνοὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν περιέρ-
χωνται καὶ ὁ Σαμουὴλ, ἐπιδεικνύει ὁ-
μως ὁ νέος Ραούλ ντὲ Μπλουάκ, ποὺ τὸν
ὑπερασπίζεται, μονομαχεῖ μ' αὐτοὺς καὶ τῆ-
λος συμψηφίζονται. Τότε ὁ γέρος, ἀπὸ ἐν-
δοξίας τῆς πόλεως, νὰ μείνουν ἐκεῖ, γιὰ
τοὺς τέσσαρες Γασκωνοὺς ποὺ ἔχουν προ-
αναφερθῇ.

2^{ον}

Ὁ Ραούλ ντὲ Μπλουάκ ἐκούσθησε
τὸν μαζὺν του, ὅσιν, ἐπὶ τὸν ζωστήρα
τοῦ σποδιῶ, χωιρέθηκε κ' ἀκολού-
θησε τὸν γέροντά του.

Ὁ Ἑβραῖος ὅμως δὲν ἐπείσθησε κατὰ
τὴν πόρτα ποὺ ὄφτανε στὸ δρόμο, ἀλ-
λὰ σὲ μίαν ἄλλην, ποὺ δὲν ἔκρινε
τὸν δρόμον τοῦ πανδοχείου. Καὶ ὅταν ὁ
Ραούλ, ἀκούωντάς τον, ἐπείσθησε τὸν
κατὰ αὐτὴν τὴν πόρτα, θρέθηκε στὴν
ὀχθὴ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ νοτιοδυτικὸς ἀνεμὸς φυσοῦσε δυ-
νατὰ.

Τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, θοὰ καὶ ἀφρί-
σμενα, κυλοῦσαν μὲ ὑπόκοψον ὄση.

Ὁ Ραούλ διεκρίνε ἕνα φῶς. Ἦταν τὸ
φανὸς τῆς πλώρης μίας ἀπ' τῆς μεγάλ-
ες ἐκείνης μαρσῶν ποὺ χρησιμεύουν γιὰ
τὴν μεταφορά τῶν κρασίων.

- Νὰ τὸ ἀλογό μας, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.
Καὶ αὐτὸ εἶνε καλύτερον ἀπὸ ἀμάξι, γιὰ
τὸ πᾶμε πρὸ γρήγορα.

Ἐπείσθησε πρῶτος στὴ μεγάλην ὁδὸν
καὶ ὁ Ραούλ τὸν ἀκολούθησε.

Τότε, τέσσαρες ἄνδρες ποὺ ὀρισκό-
νταν μέσα, ἐτοιμασμένοι γιὰ τὴν ἀνα-
χώρησιν, ἔβλεπον τὸ σκηνίδιον, ἄλλος
ἐκαστος στὸ τιμὸν καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀρ-
χίζον νὰ σπῶνται μὲ μεγάλα κροῦτὰ.
Καὶ ἡ μεγάλη ὁδὸν, ἐλευθερὴ πᾶς,
ἀκολούθησε τὸν ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ μπάρονης Σαμουὴλ εἶχε καθῆσθαι
στὴν πρῶτην καὶ ὁ Ραούλ ντὲ Μπλουάκ
ἐπῆνε κοντὰ του.

- Μοῦ ἐπιτρέψις νὰ σε ρωτήσῃ κάτι;
εἶπε τότε ὁ γέρος.

- Εὐχριστός.

- Πηγαίνει στὸ Βορῶ γιὰ δουλειά;
Ἀμέως ὅμως ἐπέστρεψε νὰ προσθέσῃ:

- Μὲ εὐχαρίεις γιὰ τὴν περιέργειά
μου. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος εὐπαι-
στος ποὺ πηγαίνει στὸ Βορῶ γιὰ νὰ ἐμ-
πορευθῇ. Τὸ ἐμπόριον εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ
ἐυγενέστερα ἐπαγγέλματα. Ἐχοῦμε
μικροκόσμον ποὺ ἐμπορεύονται κρασία
καὶ βαρύνους ποὺ εἶνε προμηθευτὰ ἀ-
ποικιστῶν.

Ὁ Ραούλ ἀπάντησε χαμογελῶντας:

- Ἡ ἐρώπη σὰς δὲν εἶνε καθόλου ἀ-
δύνατον. Πηγαίνω στὸ Βορῶ ὁκὶ γιὰ νὰ
ἐμπορευθῶ, ἀλλὰ γιὰ νὰ φύγω γιὰ τὴν
Ἀμερική, ὅπου πρόκειται νὰ ἐκτραπῇ ὁ
πόλεμος.

- Ἄ, τότε διαφέρει! ἔκανε ὁ γέρος.
Ἐμεῖς λίγο οὐκαὶ σκεπτικὸς καὶ μετὰ ἐ-
πρόσθεσε:

- Πρὸ ὀλίγου στὸ πανδοχεῖον εἶπες
ὅτι δὲν ἐχέεις οὔτε πύργους οὔτε κυρ-
φὰ καὶ ὅτι ὅλη σου ἡ περιουσία εἶνε
δέκα σκεῖδα.

- Εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

- Μὲ δέκα σκεῖδα λοιπὸν δὲν μπο-
ρεῖ κανεῖς νὰ πάρῃ πολὺ μακριά.

- Τὸ ξέρω.

- Καὶ οἱ καπεταναῖοι συνήθιζον νὰ
παίρνουν μπροστὰ τὰ ναῦλα τῶν ἐπιθα-
νῶν τους.

- Τὸ ξέρω κ' αὐτὸ ἔκανε ὁ Ραούλ.
Στὸ Βορῶ ὅμως ἔχω ἕνα συγγενὴ πολ-
λὸ καλὸ ἀποκατεστημένον καὶ ἐλπίζω νὰ
μὲ βοηθήσῃ.

Ὁ Ἑβραῖος δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο. Ἦ
ἔκρινε τῆς ἐκκλίσεως τοῦ ἁγίου Ἀνδρέ-
ου καὶ τοῦ πύργου τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, πρὸ
οὐκ ὀπίσθον τοῦ ἁγίου Μιχαήλ, κοντὰ
στὸ ποτάμι τὰ δαυτελῶτα τεῖχη τοῦ πό-
λεως ὅπου ἔμεινε κάμ-
ποισιν ὥρα σιωπῆς.

- Ὅστε λοιπὸν θὰ θάσσουμε πρὶν ἀπ'
αὐτοὺς τοὺς κυριότι;

- Αὐτὸ δὲν εἶνε δεδαισδιό, γιὰτὶ ἐμ-
πορὸς ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον μίαν ὥραν πρὶν
ἀπὸ μῆς.

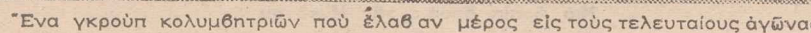
Ὁ Ἑβραῖος ἔμεινε πολὺ σιωπηλός.
Μετά εἶπε:

Στὸ Βορῶ θὰ μείνῃς σὲ κανένα ξε-
νοδοχεῖο ἢ στὸ ὁπῆτι τοῦ συγγενέου
σου;

ro ἀπὸ τοῦ σπίτι τοῦ Ἑβραίου δὲν ἀνοίγει καὶ ἡ πόρτα μένει κλειστή. Οὔτε φῶς κανένα, οὔτε θόρυβος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

μινης, στρατάρχης Βοροσίλωφ, εξήντα
εξ την περιφέρειαν όπου διεξάντο
γυμνάσια των στρατευμάτων της περι
χής της Μόσχας. Από της 3ης μέχρι τή
5ης Ιδίου μηνός ο Βοροσίλωφ εξήντα
την δράσιν των στρατευμάτων και συν
διελέχθη με αξιωματικούς και στρατι
ωτας.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ „ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΗ” ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΗΣ κυρίας της έκαμε πολύ καλὴν ἐντύπωση γιὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς. Ὁ ἀντὺς τῆς ἔδωκεν ἀμέσως τὴν συγκατάθεσίν του γιὰ τὸ ἄρρεο ἢ σοβαρότης τῆς. Ἦταν καὶ χαριτωμένη.

— Εἶνε τόσο χαριτωμένη, ὅσο ἀρκεῖ γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ φανῇ ξεδιάντροπη, εἶπε ἡ κυρία. Καὶ εἶνε τόσο νέα ἀκόμη !...

— Ὅταν ἡ νέα κουδερβάντα ἔσκυψε ἀπάνω στὸ παιδί, ἡ κυρία εἶπε :

— Φαίνεται ὅτι εἶνε συνειδημένη ἀπὸ παιδί.

— Ἐκείνη τ' ἄκουσε κ' ἐξαγογγέλασε :

— Ἐχω ἕνα ἀδελφάκι, εἶπε.

Ὁ Καρλούτσιος ἔδειξε ἀμέσως μεγάλη συμπάθεια πρὸς τὴ νέα κουδερβάντα.

— Εὖ, δὲν ἔχεις μεγάλη μὴν σὰν τὴν ἄλλη, τῆς εἶπε, καὶ δὲν φορεῖς ἀνδρικά παπούτσια.

— Ἐγώ, ἔλασαν μαζί καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴ ἐγίναν φίλοι.

Ἦξερε τόσα πράγματα ἡ δεσποινίς, καὶ ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸν Καρλούτσιον φαίνονταν πᾶς ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς. Τὸ ἔδινε τὴ σούπα μὲ γεμάτες κουταλιές καὶ αὐτὴς τὴν ἔπαιρνε δικὴν νὰ τὸ καταλάθῃ, ἀκούοντας παραμύθια γιὰ μεγάλες ἀρκούδες ποὺ εἶχαν φίλους μὲ μικρά παιδιά. Καὶ τὸν εἶχε μῦθε νὰ κοιμάται στὰ σκοτεινά.

— Ἐνα παιδί σὰν κ' ἐσένα δὲν πρέπει νὰ φοδᾷται τὸ σκοτάδι. Ἐμένα, τὸ ἀδελφάκι μου...

— Πῶς τὸ λένε ;

— Ἀδέρτο.

Στὸ πρόγευμα ὁ Καρλούτσιος τῆς εἶπε :

— Ἄν θέλῃς νὰ φῶς τὴ σούπα μου, νὰ μὲ πᾶς νὰ παῖξῃ μὲ τὸν Ἀδέρτο.

— Ἦν μπερὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπει, ἔκανε ἡ νέα κοκκινίζοντας ἀπὸ ταπεινότητα.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἔλεγε ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὴν ὀρκίζει τὴν ὑπομονὴν αὐτὸ τὸ κορίτσι !

— Εἶνε καὶ ἐξυπνὴ, ἐπρόσθεσε ὁ θεῖος Κλαυδῖος. Μόνο πὸς αὐτὴν ἀπομένει πρᾶγμα φαίνεται λίγο στενοκέφαλη.

— Ἀλήθεια ; ἔκανε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ. Μήπως τῆς ἔκανε καμμιὰ πρόταση καὶ σοὺ ἀρνῆθηκε.

Ὁ θεῖος ἐσκυρῶθηκε, ἐκοκκίνισε, διῶρθεσε τὰ μαλλιά του ἄλλα δὲν ἀπάντησε. Φαίνονταν ταρμαγμένος.

— Αὐτὸ δὲ μὰς ἔλειπε ! ἔφώναξε τότε ἡ μητέρα τοῦ Καρλουτῖου. Τέτοια πράγματα γίνονται μονάχα στὰ μυθιστορήματα : ὁ πλούσιος ἀεροπόρος ποὺ ἐρωτεύεται τὴν κουδερβάντα καὶ τὴν παίρνει μαζί του σὺν ὅνερ.

Ἀλλὰ ὁ Κλαυδῖος φαίνονταν τόσο στενοχωρημένος, ποὺ δὲν ἐπέμενε περὶ ὅτι. Γι' αὐτὸν ἀπάντησε ὁ ἀδελφὸς του :

— Καὶ ὅμως ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ πολλὰ κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας.

— Μπερδὸ ! Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ πάρῃς γυναικα χωρὶς προίκα.

— Δὲν φταῖν ἐνῶν ἀν ἐρωτεύτηκε μιά πλούσια !

Ἐμειναν λίγο σιωπηλοὶ. Μετὰ ἡ κυρία εἶπε :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποὺ ἐξοδεῖται τὰ λεφτά της. Δὲν ἔχει ἕνα φέρεμα πᾶς προκοπῆς.

Ἦταν ἀπὸ λίγο τὴν ἐκάλεσε μὲ τὴν δικαιολογίαν νὰ δῇ τὸν Καρλούτσιον. Ἦν Λουίζα παρουσιάστηκε, φιλῶ, λεπτῇ, χαριτωμένη, μ' ἕνα μπλόμιο σὺν φόρεμα, ποὺ ἦταν ὅμως τόσο καθαρό, ποὺ νὰ δικαιολογῇ ὁποιοδήποτε ἔλλειψιν.

Ἦν κυρία εἶδε τὸ μπλόμιο, κ' αὐτὴ ἔσπευσε νὰ δικαιολογήσῃ :

— Κοθὺς ἔπρεξε μὲ τὸν Καρλούτσιον, ἔπεισα ὅς καὶ ἀγκάβια στὸν κήπο, καὶ τὸ τοκοῖσα.

— Ἐνῶ ὅμως σὰς εἶπα ὅτι ἀγαπᾷ τὴν μεγαλύτερη τῶν ἀπὸ τὸ προσωπικόν.

Ἦν δεσποινὶς ἐκοκκίνισε. Δὲν ἀπάντησε, γιὰ τὸ βλέμμα τῆς διασταυρώθηκε μὲ τὰ μάτια τοῦ ἀεροπόρου.

— Ἐλα, μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε ὁ Καρλούτσιος. Εἰδ' ἄλλως θὰ τὸ πῶ τοῦ Ἀδέρτου.

Καὶ ἡ δεσποινὶς ἐξαγογγέλασε.

— Μιά μέρα ὁ Καρλούτσιος τῆς ἔδωσε

μιά χούφτα σοκολατάκια.

— Πάρτα νὰ τὰ δώρῃς τοῦ Ἀδέρτου.

Ἐκείνη ὅμως ἀρνῆθηκε.

— Τὶ θὰ πῇ ἡ μητέρα ;

Καὶ ὁ μικρὸς μὲ τὴ λογικὴ του.

— Ἀφοῦ εἶνε δικὰ μου !

Κάποτε ἡ Λουίζα, ὅταν ἔβλεπε τόσα παλὰ φορεματάκια τοῦ Καρλουτῖου, ἔκανε νὰ τὴ ζητήσῃ τῆς κυρίας.

— Δὲν μοῦ τὰ δίνετε, ἀντὶ νὰ τὰ πετάξετε ;

Δὲν εἶχε ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὸ εἰπῇ. Ἦν αὐτοπρότης τῆς κυρίας τὴν ἔκανε ντροπιαστὴν.

Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

τοιο ἐπέμενε :

— Ποίος σοὺ εἶπε νὰ προσέχῃς σ' αὐτὸ ποὺ θὰ λές ;

— Ἦν μητέρα.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἦτανε μαζί σου ;

— Ὄχι.

Σχεδὸν κάθε μέρα ἔθβαιναν μαζί. Ἀλλὰ ὁ Ἀδέρτος ἀπέφευγε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Λουίζα. Τῆς φερνόνταν σὰν νὰ ἦταν ξένη.

— Εἶνε πολὺ καλὴ ἡ ἀδελφὴ σου, τοῦ εἶπε μιά μέρα ὁ Καρλούτσιος.

— Ποιὰ ἀδελφὴ μου ;

— Μὰ κοῦτὸς εἶσαι καὶ δὲν καταλαβαίνεις ;

Καὶ ἡ δεσποινὶς τοὺς ἐφώναζε ἐκεῖνη τὴ στιγμή, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἕνα μυρμηγκιό.

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

— Ὅταν ἔφευγε ἡ κυρία ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, ἔμενε κατὰ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τῆς, τὸ θρόισμα τοῦ μεταξωτοῦ φορεματός της καὶ τοῦ κουδουνίσματος τῶν βραχιολῶν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Λουίζα μιλῶσα χαμηλῶς.

Κάποτε ποὺ ὁ Καρλούτσιος εἶχε περᾶ, μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε κοντὰ του. Καὶ ὅταν ἡ ἀδελφεία ὑπεχώρισε κάπως, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὸν Ἀδέρτο :

— Πόσων χρονῶν εἶνε ; Τὶ ἀνάστημα ἔχει ;

— Εἶνε κοντούτσικος καὶ μαλακροῖς, μὲ κατὶ μεγάλη μαῦρα μάτια.

— Φέρον νὰ τὸν ἰδῶ.

— Ἀδύνατον !

Καὶ ὁ μικρὸς ἐπέμενε :

ἐκώλυε, γιὰτὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε στὸ σπίτι ἔκαθε πολλὰ τυχερά. Ἐφθασε εἰς τὸ σημεῖο νὰ τὴν παρακολουθεῖ καὶ νὰ τῆς ἀνοίγῃ τὰ γράμματα. Ἦν Λουίζα τὸ ἔβλεπε, τὸ καταλάβαινε, ἀλλὰ τί μπορούσε νὰ κάμῃ ;

Τώρα, εὐχαριστομένη καὶ ξεγνοιαστή, εἶχε γίνε πειὸ ὁμορφῇ, καθὼς ἦταν ἀπορροφημένη στὴ σκέψῃ τῆς μπρότης.

— Ἐνα θρόνι ἡ κυρία ἐφώναζε τὴν Λουίζα στὸ δωμάτιό της. Φαίνονταν μάλιστα θλυσμένη.

— Κλείσε τὴν πόρτα σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπε. Θὰ καταλάβεις βέβαια γιὰτὶ σὲ φώναζα.

Ἦν Λουίζα δὲν ἀπάντησε. Εἶχε γίνε κατὰκλυμ.

Ἦν ἀδιαντροπία σου δὲν ἔχει ὄρια. Ἀφοῦ ἔρεῖς ὅτι δὲν ἐπιτρέπω στὸν Καρλούτσιον νὰ παῖξῃ μὲ ἄλλα παιδιά, μοῦ τὸν ἐνῶσεις περίπατο αὐτὸ ποὺ εἶνε παιδί ὁκονομῆσαι, μὲ ἕνα παιδί ποῦ...

Ἦν Λουίζα ἔπαιζε τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν διακόψῃ, ἀλλὰ ἡ κυρία δὲν τὴν ἀφήσε.

— Ἀφοῦ με νὰ σοῦ πῶ ὅσα σοὺ ἀξίζουν. Βγάσεις περίπατο τὸ παιδί μου μ' ἕνα παιδί ποὺ δὲν ἔχει ὄνομα.

— Ἐκεῖ τὸ δικό μου τὸ ὄνομα ! ἐφώναζε ἡ Λουίζα.

— Σάμπως ἀρκεῖ αὐτὸ ;

Ἦν νέα ἐκατέβασε τὸ κεφάλι, καὶ ἡ ἄλλη ἐξακολουθῶσε :

— Ἐμῆκες στὸ σπίτι μου μὲ ἀπάτη. Εἶπες πᾶς ἔχεις ἕνα ἀδελφάκι καὶ ὁ μὲς εἶνε παιδί σου.

— Δὲν εἶνε ντροπὴ αὐτὸ. ἔκανε ἡ νέα μὲ γλαυκὴν μὴν ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικῆς μου συγκινήσεως, θέλω ἡ μῦθος, πένιλος μυστικισμοῦ, ὁδονικά ἀάβασα σιωπῆς.

— Ἐδερθεῖκα τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάντην τὴν δένδρον, ἀνέκραγε ἄλλος παραθεριστής, θέλω ἀποσφαίρειν ὁλοσύναν, ἀρματισμένην μὲ τοὺς κανόνες ἐκλεκτῶν σιγαρέτων καὶ μὲ τὸ «Ἀμουντάρια» ἢ τὸ «Ἄν ἁδίων» κομψῆς κυρίας. Ἐδερθεῖκα αὐτὸν τὸν καταγλιανὸν οὐρανὸν, ποὺ ἀφῆνε τὸ δνείρο μας καὶ τῆς σκέψεως μας, νὰ πετοῦν φιλᾶ, νὰ φεύγουν ἀπὸ μᾶς καὶ νυσταγμῶν τὴν τερρὴν στέγην τὴν νεφρῶν, ποὺ θὰ συγκρατᾷ τὴν ψυχὴν μας ἐντός μας. Δὲν θέλω, θρε ἀδεφῆ, πλεόν αἰθρίαν, καλοκαιρία, ὅσα καὶ ὁροῖς. Νυσταγμῶν κειμῶνα,

Νυσταγμοὺν οἱ παραθερίζοντες τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Νυσταγμοὺν τὴν ζῆν τῆς πόλεως μὲ τὰ τόσα κομψὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

— Ἐδερθεῖκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἐκφυλιστικὸν ἄλλον, ἔλεγε τελευταίως ἕνας παραθεριστής. Ἐπιζῆτῶ νυσταγμῶν τὸ γλυκὺ, διακριτὸ φῶς, ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικῆς μου συγκινήσεως, θέλω ἡ μῦθος, πένιλος μυστικισμοῦ, ὁδονικά ἀάβασα σιωπῆς.

— Ἐδερθεῖκα τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάντην τὴν δένδρον, ἀνέκραγε ἄλλος παραθεριστής, θέλω ἀποσφαίρειν ὁλοσύναν, ἀρματισμένην μὲ τοὺς κανόνες ἐκλεκτῶν σιγαρέτων καὶ μὲ τὸ «Ἀμουντάρια» ἢ τὸ «Ἄν ἁδίων» κομψῆς κυρίας. Ἐδερθεῖκα αὐτὸν τὸν καταγλιανὸν οὐρανὸν, ποὺ ἀφῆνε τὸ δνείρο μας καὶ τῆς σκέψεως μας, νὰ πετοῦν φιλᾶ, νὰ φεύγουν ἀπὸ μᾶς καὶ νυσταγμῶν τὴν τερρὴν στέγην τὴν νεφρῶν, ποὺ θὰ συγκρατᾷ τὴν ψυχὴν μας ἐντός μας. Δὲν θέλω, θρε ἀδεφῆ, πλεόν αἰθρίαν, καλοκαιρία, ὅσα καὶ ὁροῖς. Νυσταγμῶν κειμῶνα,

Νυσταγμοὺν οἱ παραθερίζοντες τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Νυσταγμοὺν τὴν ζῆν τῆς πόλεως μὲ τὰ τόσα κομψὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

— Ἐδερθεῖκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἐκφυλιστικὸν ἄλλον, ἔλεγε τελευταίως ἕνας παραθεριστής. Ἐπιζῆτῶ νυσταγμῶν τὸ γλυκὺ, διακριτὸ φῶς, ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικῆς μου συγκινήσεως, θέλω ἡ μῦθος, πένιλος μυστικισμοῦ, ὁδονικά ἀάβασα σιωπῆς.

— Ἐδερθεῖκα τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάντην τὴν δένδρον, ἀνέκραγε ἄλλος παραθεριστής, θέλω ἀποσφαίρειν ὁλοσύναν, ἀρματισμένην μὲ τοὺς κανόνες ἐκλεκτῶν σιγαρέτων καὶ μὲ τὸ «Ἀμουντάρια» ἢ τὸ «Ἄν ἁδίων» κομψῆς κυρίας. Ἐδερθεῖκα αὐτὸν τὸν καταγλιανὸν οὐρανὸν, ποὺ ἀφῆνε τὸ δνείρο μας καὶ τῆς σκέψεως μας, νὰ πετοῦν φιλᾶ, νὰ φεύγουν ἀπὸ μᾶς καὶ νυσταγμῶν τὴν τερρὴν στέγην τὴν νεφρῶν, ποὺ θὰ συγκρατᾷ τὴν ψυχὴν μας ἐντός μας. Δὲν θέλω, θρε ἀδεφῆ, πλεόν αἰθρίαν, καλοκαιρία, ὅσα καὶ ὁροῖς. Νυσταγμῶν κειμῶνα,

Νυσταγμοὺν οἱ παραθερίζοντες τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Νυσταγμοὺν τὴν ζῆν τῆς πόλεως μὲ τὰ τόσα κομψὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

— Ἐδερθεῖκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἐκφυλιστικὸν ἄλλον, ἔλεγε τελευταίως ἕνας παραθεριστής. Ἐπιζῆτῶ νυσταγμῶν τὸ γλυκὺ, διακριτὸ φῶς, ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικῆς μου συγκινήσεως, θέλω ἡ μῦθος, πένιλος μυστικισμοῦ, ὁδονικά ἀάβασα σιωπῆς.

— Ἐδερθεῖκα τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάντην τὴν δένδρον, ἀνέκραγε ἄλλος παραθεριστής, θέλω ἀποσφαίρειν ὁλοσύναν, ἀρματισμένην μὲ τοὺς κανόνες ἐκλεκτῶν σιγαρέτων καὶ μὲ τὸ «Ἀμουντάρια» ἢ τὸ «Ἄν ἁδίων» κομψῆς κυρίας. Ἐδερθεῖκα αὐτὸν τὸν καταγλιανὸν οὐρανὸν, ποὺ ἀφῆνε τὸ δνείρο μας καὶ τῆς σκέψεως μας, νὰ πετοῦν φιλᾶ, νὰ φεύγουν ἀπὸ μᾶς καὶ νυσταγμῶν τὴν τερρὴν στέγην τὴν νεφρῶν, ποὺ θὰ συγκρατᾷ τὴν ψυχὴν μας ἐντός μας. Δὲν θέλω, θρε ἀδεφῆ, πλεόν αἰθρίαν, καλοκαιρία, ὅσα καὶ ὁροῖς. Νυσταγμῶν κειμῶνα,

Νυσταγμοὺν οἱ παραθερίζοντες τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Νυσταγμοὺν τὴν ζῆν τῆς πόλεως μὲ τὰ τόσα κομψὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

— Ἐδερθεῖκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἐκφυλιστικὸν ἄλλον, ἔλεγε τελευταίως ἕνας παραθεριστής. Ἐπιζῆτῶ νυσταγμῶν τὸ γλυκὺ, διακριτὸ φῶς, ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικῆς μου συγκινήσεως, θέλω ἡ μῦθος, πένιλος μυστικισμοῦ, ὁδονικά ἀάβασα σιωπῆς.

— Ἐδερθεῖκα τὸ ἴδιον τῆς θαλάσσης καὶ τὴν ἀνάντην τὴν δένδρον, ἀνέκραγε ἄλλος παραθεριστής, θέλω ἀποσφαίρειν ὁλοσύναν, ἀρματισμένην μὲ τοὺς κανόνες ἐκλεκτῶν σιγαρέτων καὶ μὲ τὸ «Ἀμουντάρια» ἢ τὸ «Ἄν ἁδίων» κομψῆς κυρίας. Ἐδερθεῖκα αὐτὸν τὸν καταγλιανὸν οὐρανὸν, ποὺ ἀφῆνε τὸ δνείρο μας καὶ τῆς σκέψεως μας, νὰ πετοῦν φιλᾶ, νὰ φεύγουν ἀπὸ μᾶς καὶ νυσταγμῶν τὴν τερρὴν στέγην τὴν νεφρῶν, ποὺ θὰ συγκρατᾷ τὴν ψυχὴν μας ἐντός μας. Δὲν θέλω, θρε ἀδεφῆ, πλεόν αἰθρίαν, καλοκαιρία, ὅσα καὶ ὁροῖς. Νυσταγμῶν κειμῶνα,

Νυσταγμοὺν οἱ παραθερίζοντες τὴν γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ. Νυσταγμοὺν τὴν ζῆν τῆς πόλεως μὲ τὰ τόσα κομψὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

— Ἐδερθεῖκα πειὰ αὐτὸν τὸν ἐκφυλιστικὸν ἄλλον, ἔλεγε τελευταίως ἕνας παραθεριστής. Ἐπιζῆτῶ νυσταγμῶν τὸ γλυκὺ, διακριτὸ φῶς, ποὺ νύκται ἀπὸ τὸ ἀναποδογυρισμένο ὄζο τοῦ ἀμπαζοῦ. Ἐδερθεῖκα τὴν ἄμμεν καὶ τῆς πραγματικῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ποὺ γίνονται στὴν πλάξ καὶ ὀνειρούται νὰ γείρῃ στὴν κεφαλὴν εἰς θερμὴν ἀγκάλαν ἐπάνω εἰς μαλακὸν ντιβάνι. Δὲν θέλω πλεόν τὸ ἄπειτον φῶς τῆς βερνίκης αἰθρίας νὰ καταναλίσκῃ τῆς αἰσθητικ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΙΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΨΑΡΙ ΦΑΚ ΡΗΣ

ΠΩΣ ΤΟ ΘΑΒΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟ

Στις θάλασσες της Νοτίου Αμερικής έρκεται ένα πολύ παράξενο ψάρι, που έχει ένα ζώμα ακόμη πιο παράξενο: λέγεται ψάρι-φακ ρή. Οι φασιδιάρη έξω από φυσικά γιατί το έδωσαν το όνομα αυτό, αλλά έδωσαν δεν μάς ενδιαφέρει.

Μας ενδιαφέρει όμως να μάθουμε ότι το ψάρι αυτό είναι το μόνο του είδους του που έχει τις ιδιότητες ενός φακίου, το μόνο ψάρι στον κόσμο που μπορεί να διατηρήσει ζωντανό επί χρόνια πολλά, αν θάβουμε με στή λάσπη.

Πράγματι, το περιεργό αυτό ψάρι δεν είναι καθόλου ιδιότροπο, στο ζήτημα της καθαριότητας, δεν ζητάει καθαρό νερό και άνοιξη θάλασσα: θέλει λάσπη και μόνον λάσπη.

Ένας Άμερικανός μάλιστα επιστήμων, του Ζωολογικού Ίνστιτούτου της Νέας Υόρκης, ο καθηγητής Β. Κόστερ, ανέκρινε σε ότι αν το ψάρι αυτό μείνει επί πολλές ημέρες σε καθαρό νερό αρχίζει ν' αδυνατίζει και στο τέλος ψοφάει. Προκειμένου λοιπόν να γίνουν πειράματα για να διαπιστωθεί ο φακισμός αυτός του ψαριού, το προσώπων του Ζωολογικού Ίνστιτούτου της Νέας Υόρκης άναγκάστηκε να προμηθευθεί κάποια λάσπη, και μάλιστα πολύ παλαιά.

Είπε γνωστόν ότι οι φακίριοι μπορούν να περιέλθουν τις κατάστασις καταλήψεις όταν θέλουν, και ότι η ταφή γίνεται με κάποια επισημότητα. Προηγούμενος όμως βουλύνουν τ' αυτιά και τα ρουθούνια με κεριά για να εμποδίσουν την είσοδο αέρα. Και το ψάρι λοιπόν αυτό κάνει κάτι παρόμοιο.

Η ταφή του ψαριού, που απαιτείται κι αυτή κάποια προετοιμασία, γίνεται ως εξής: γεμίζουν ένα δοχείο με παχιά λάσπη. Έπειτα παίρνουν το ψάρι και το βοδύουν σιγά-σιγά εκεί μέσα, αρχίζοντας από τα κεφάλια, και έπειτα έλκει από πάνω του το βύθιο του σχήμα κοχύλου.

Αφού βυθιστεί μέσα στη λάσπη το ψάρι δεν κινείται πια και μένει σαν κερκινωμένο. Έπειτα, σιγά-σιγά η λάσπη αρχίζει να ξεραίνεται και να γίνεται σαν πλάκα. Τότε μπορούμε να την βγάλουμε από το δοχείο και να την τοποθετήσουμε όπου θέλουμε. Θα έλευθερώσουμε με δε το ψάρι όταν θέλουμε: έπειτα από μερικές ημέρες, μερικές έβδομάδες ή μερικά χρόνια.

Μήπως λοιπόν με την μελέτη του ψαριού αυτό μπορούμε να κάνουμε ένα δόγμα προς τα έμπροσθ στην ανάληψη; Ας αυτής της κηλίδας παρουσιάζουν τα ίδια χαρακτηριστικά και έχουν τις ίδιες αλλοιώσεις με τις κηλίδες του καρκινώματος.

Κατά την μάχη του Μπένιμ, όταν οι Αμερικανικές δυνάμεις, υπό τον στρατηγό Γκαίπς, εξεμεινόναν τα άγγλικα στρατεύματα, το πυροβολικό των Άμερικανών, έπειδή είχαν εξαντλήσει όλα τα ελατήρια του, χραιοσυποίησε τα ίδια ελατήρια του, εκθρόνισ, αποστέλλοντας τα στους Άγγλους με το... ίδιο ταχυδρομείο.

Το τετράγωνον του αριθμού 13, ως γνωστόν, είναι ο αριθμός 169. Το περιεργόν όμως είναι ότι το τετράγωνον του αντιστρόφου αριθμού—δηλαδή του 31—είναι το αντίστροφο τετράγωνον του πρώτου: δηλαδή ο αριθμός 961. Έπίσης το τετράγωνον του αθροίσματος των ψηφίων του 13—δηλαδή του 4—είναι το άθροισμα των ψηφίων του τετραγώνου του ίδιου αριθμού.

Ο Ναπολέων όταν έδλεπε γάτα τον κυριεύει τρόμος.

Τα «Μισομυθ» ήσαν μεγαθήρια της προϊστορικής εποχής: ότι και οι δεινόσαυροι. Με τη διαφορά ότι ενώ όλα τ' άλλα θηρία ζούσαν σ' εύκρατα κλίματα, τα μισομυθ διαδιδόντο

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ

ΑΝΑΛΥΣΙΣ

ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

Πότε τα δάκρυα είναι αληθινά και πότε ψευτικά

Ο Άμερικανός φυσιολόγος Δρ. Μάικ Κλήν ανέκλυψε μία μέθοδο χημικής ανάλυσης των γυναικείων δακρύων, που έχει κυριολεκτικώς αναστατώσει τον θηλυκόκοσμο.

Ότε λίγο, ότε πολύ, ο άνοι-κονόμπος αυτός δόκτωρ διακηρύσσει ότι του είναι άρεστό να του πιάσει μία σταγόνα δακρύων για να σάς πη μετά πεποιθόσας, ως αν το δάκρυ αυτό είναι άθωροπτη εκδήλωση ψυχικού πό-νου ή κροκοδείλια δάκρυα ύποκρισίας.

Η έγκριση των δακρύων, σύμφωνα με τη θεωρία του Κ. Κλήν, σε κάθε μιά από τις δύο παραπάνω περιπτώσεις γίνεται από τον έρεθισμό διαφορετικών κέντρων και η άγνηση του έρεθισμα-τος από διάφορα νεύρα, που προκαλούν ειδική τα καθένα σύνθεσι των «στερεών ουσια-κών» των δακρύων. Η μικροσκο-πική εξέταση μιας σταγόνας φα-νερώνει τη σύνθεσι αυτή και κατά συνέπηση την όμοια των νεύρων και των κέντρων που έ-ρεθίστηκαν, άρα την προνέησι-κή αιτία των δακρύων.

Τρέμει, λοιπόν, θηλυκά! Οι φυσιολόγοι εκδήλθηκαν τελευταία να μην άφηνουν κανένα μυστι-κό της ψυχής σας κρυμμένο.

Έπειδή όμως οι Πέρσαι έπί-στευαν ότι το πετρέλαιο είναι το αίμα της γης, άς έπιτραπή και σ' έμάς τους συγχρόνους να πιστέψουμε ότι το πετρέλαιο είναι για τη γη, ό,τι περίπου εί-νε το νευρικό σύστημα για τον άνθρωπινον οργανισμόν.

Ηταν γραφτό μας να ν' α-κούσουμε κι' αυτό: ο Άμερικανός βρεφολόγος Ντάβιντσον ά-σכולείται στην τελεσιποίηση μι-κάς μηχανής, που θα έχη σκοπό-ν να εκκόλλητι ανθρώπινα έμβρυα, άπαράλλακτα όπως οι ανάλογες μηχανές, που σ' αύναν εκκόλληται τα κοτόπουλα.

Ο Ντάβιντσον Ισχυρίζεται ότι ένα έμβρυον δύο μηνών είναι δυνατόν ν' αναπτυχθή και εκ-τός του μητρικού οργανισμού, άρκει να βρεθί σε περιβάλλον, το όποιον να του παρέχη ή ά-παράπλητη διά την θρέψην του υλικά και την θερμικότητα που θα συμβάλει στην άνταλλάντην της ύλης του. Το «περιβάλλον» του Ιατρού Ντάβιντσον θα είναι ύγρον και άνολογον προς τα ανάγκες του έμβρυου, άπολύ-τως δε συγγενές, χημικώς, προς το μητρικόν αίμα. Έτσι τα έμ-βρυα που έρχονται, για δ' έμ-βρους λόγους, πρόωρα στον κό-σμο και πεθαίνουν, μέσα στην έκκόλλητική μηχανή θα ζούσι και θ' αναπτύσσονταν κανονικά, τα μερικά ότου θα έλθω ά-πο-στολογικός καιρός, που θ' έβρη πλέον, θα παραδίδωνται στή μά-μν των.

Στην Άγγλία, όταν ταξιθεύη οιδοροδρομικώς ή βασιλική ci-κογένεια, λαμβάνονται πολλά έξαιρετικά μέτρα. Πρώτο-πρώ-την άτιμομηχανή την οδηγεί ο πιο πεπεισμένος μηχανοδη-γός. Το τραίνο συνοδεύει και... πάλτος που γνωρίζει τη γραμ-μή οπίσθην προς οπίσθην. Κατά την διαδρομή του ως την διτι-κή Άκτιν, τουλάχιστον 300 πι-λεγραφήματα άνταλλάσσονται με τους διάφορους σταθμούς για τη θεσι του τραίνου. Κανέ-να άλλο τραίνο δεν βρίσκεται στη γραμμή, τρεις ώρες πριν και τρεις μετά την διαδρομή.

Κατά την μάχη του Μπένιμ, όταν οι Αμερικανικές δυνάμεις, υπό τον στρατηγό Γκαίπς, εξεμεινόναν τα άγγλικα στρατεύματα, το πυροβολικό των Άμερικανών, έπειδή είχαν εξαντλήσει όλα τα ελατήρια του, χραιοσυποίησε τα ίδια ελατήρια του, εκθρόνισ, αποστέλλοντας τα στους Άγγλους με το... ίδιο ταχυδρομείο.

Το τετράγωνον του αριθμού 13, ως γνωστόν, είναι ο αριθμός 169. Το περιεργόν όμως είναι ότι το τετράγωνον του αντιστρόφου αριθμού—δηλαδή του 31—είναι το αντίστροφο τετράγωνον του πρώτου: δηλαδή ο αριθμός 961. Έπίσης το τετράγωνον του αθροίσματος των ψηφίων του 13—δηλαδή του 4—είναι το άθροισμα των ψηφίων του τετραγώνου του ίδιου αριθμού.

Ο Ναπολέων όταν έδλεπε γάτα τον κυριεύει τρόμος.

Τα «Μισομυθ» ήσαν μεγαθήρια της προϊστορικής εποχής: ότι και οι δεινόσαυροι. Με τη διαφορά ότι ενώ όλα τ' άλλα θηρία ζούσαν σ' εύκρατα κλί-ματα, τα μισομυθ διαδιδόντο

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΜΑΣ

ΣΕΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ

Αί σεισμικά περιφέρειαι είναι και πετρελαιοφόροι. — Μία προσπάθεια διά την λύσιν του μυστηρίου αυτού, που άπασχολεί τους σοφωτέρους ανθρώπους του κόσμου.

Έγινε τόσος λόγος τα τε-λευταία χρόνια για το πετρέ-λαιο, ώστε το θέμα αυτό κα-τάντησε κοινωτικό για τους ά-ναγνώστες των εφημερίδων και των περιοδικών. Άκόμη και οι έπιστήμονες άνοιξαν άτελειω-τες συζητήσεις για να εξακρι-βώσουν την προέλευσι του πε-τρελαίου και έως τώρα δεν μπο-ρούσαν να καταλήξουν σε κα-νένα συμπέρασμα.

Παρ' όλα τούτα, το θέμα α-υτό έγινε πάλι επίκαιρο τώρα τε-λευταία και άρχισε ν' άποκτήη ένδιαφέρον. Πρόκειται περί του έξης: να εξακριβώη άν οι σει-σμικές περιφέρειες είναι και πε-τρελαιοφόρες, άν έπαυθι οι σεισμοί, εκτός από τα θηρίασει-κά άλλα αίτια, άφ' όλης της κα-μιά φορά και στην παρούσα πε-τρελαίου στο υπέδαφος.

Είπε γνωστόν ότι τα πετρέ-λαιο θηρούνται, στη γη, μέσα στα κενά εκείνα του υπεδα-φους που λέγονται πετρελαιο-φόρα κοιτάσματα. Μπορούμε λοιπόν να υποθέσουμε ότι σε ώριμμένες περιπτώσεις τα πε-τρελαιο έξάτμηζονται μέσα στα κενά, τα όποια γεμίζουν έτσι άερα. Και τα άερα αυτά του πετρελαίου, καθώς προσπαθεί να θρύνει μια διεσέδη, προκα-λούν τις τόσο καταστρεπτικές σεισμικές δυνάμεις.

Στα έγκατα της γης άρχίζουν και δράζουν πολλά καζάνια, που παράγουν τεραστίαν πιε-σιν. Και τα καζάνια αυτά, όπως τα άλλα, τα κοινά, και για τους αυτούς λόγους, μπορούν να έ-κρηγουν.

Αν όμως λάβουμε ύπ' όψην ότι τα καζάνια αυτά έχουν για τοίχωμάτα ολοκληρη τη γη και ότι κατά συνέπηση ή εκρηξις των καζανιών, θα έσημανε και εκρηξις της γης, και άν άκόμα σκεπτόμαστε ότι για να εκρηγί-οι πλανήτης μας δεν άρκούν τα πετρελαιο, καταλήγουμε εύκο-λα στο συμπέρασμα ότι αντί να ύποψιμνι σε μίαν άδική εκρηξι, ή γη άσκέται στα μικρά εκείνα τινάγματα, τους σεισμούς, που είναι άσημαντοι μόν γι' αυτήν, αλλά τόσο καταστρεπτικοί για την άνθρωπότητα.

Από όσα είπαμε παραπάνω, φαίνεται πολύ πιθανόν ότι τα πετρελαιο και τα άερα τους μπορούν να προκαλέσουν τους σεισμούς. Η λογική όμως μας λέει, ότι εν τοιαύτη περιπτώ-σει, στις σεισμικές περιφέρειες πρέπε να υπάρχουν και πετρέ-λαιο.

Αυτό, θέασι, ή έπιστήμη δεν καθόρισε να το εξακριβώση. Δέν είναι όμως καθόλου άπιση-νον ότι ή συνεχής άπειλη που θαραίνει ώριμμένες περιφέρει-ες, μπορεί κάποτε να μετατρα-πή εις έναν ανεξάντλητον πλου-τόν της άνανάκλητων μεγάλων πετρελαιοφόρων πηγών.

Με τον καιρό, άποκαλύπτεται και ο έπιτηδεύτερος ψεύτης. (Σατωμπριάν)

Η ζωή μας, μοιάζει με την ή-μερα. Και σ' αυτό, έχουν αλήη, μεσουράνημα και δύσι. (Παράσχος)

Όποιος θέλει να κερδίση, πρέ-πε να μάθη όχι μόνον την τέχνη του κέρδους, αλλά και της οικο-νομίας. (Μολιέρος)

Πρόσπε, Σε κάθε θέματα της ζωής σου, θα συναντήσ και από μίαν παγίδα. Άν τις άποφύγης, σάθης. (Λαφονταίν)

Πάνω στο άλλο χωρίο να ριζώ αυτό το γράμμα. — Και γιατί δεν το ρίχνεις έδω; — Ο ταχυδρομικός μας δεν φωνίζει από μέσα αύτο. Γιατί να φωνίσω έγώ άπ' αυτόν γραμματόσημα;

Οι γκάγκοτες, στην Άμερική, τόσοι έχθρεύονται την ά-στυνομία, ώστε κατά τας άσκήσεις σκοποβολής, βάλουν έ-ναντιον όμοιωμάτων άστυνομικών.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Άπό τις καλύτερες που έχετε διαβάσει και που κάτι μπορεί να σάς ώφελήσουν.

Η ώραίτης, είναι μια σύστα-σις άπείρους Ισχυρότερα από κάθε άλλο συστατικό.

(Άριστοτέλης)

Συνήθως ή ύποδοχη είναι σύμ-φωτος με την κομψότητα του έν-δύματος. Ο καλός όμως άποχαι-ρετισμός έξαρτάται από το πνεύ-μα που έπιδείξασε.

(Ρωσινώ)

Ποιός θα όμλησθι περί ήθικής; Ο πλέον άνήλικος.

(Τολστόη)

Ο χρόνος είναι το πολυτιμότε-ρο των αγαθών και άποσας δεν έξ-ρει να τον μεταχειρισθί, είναι πιο άσπαστο από τον άσπαστο υιόν του Εωαγγελίου.

(Φραγκλίνος)

Ο Θεός λέγει στον άνθρωπο: Βοήθησε τον εκάστην σου, άι θέ-λης να σε βοηθήσει.

(Ζωρ' Έσσεξ)

Η όκνηρία είναι για τον άν-θρωπο, ό,τι ή σκουριά για τα μέ-ταλλα.

(Ουάσιγκτον)

Ο έργατικός εύκαιρεί κάποτε. Ο τεμπέλης ποτέ.

(Ναπολέων)

Ο θάνατος είναι ο λυτρωμός, εκείνων που δεν ποτεύουν εις την ζωή.

(Μπαρτολομπε)

Καλύτερα να σου όγη το μάτι, παρά τ' όνομα.

(Έλληνική παροιμία)

Άν καθίσης με στρωθό, το πρωί θ' άλοιωθήρσης.

(Έλληνική)

Η δόξα είναι πολλές φορές, πο-λύ κακός σύμβουλος.

(Σωκράτης)

Με τον καιρό, άποκαλύπτεται και ο έπιτηδεύτερος ψεύτης.

(Σατωμπριάν)

Η ζωή μας, μοιάζει με την ή-μερα. Και σ' αυτό, έχουν αλήη, μεσουράνημα και δύσι.

(Παράσχος)

Όποιος θέλει να κερδίση, πρέ-πε να μάθη όχι μόνον την τέχνη του κέρδους, αλλά και της οικο-νομίας.

(Μολιέρος)

Πρόσπε, Σε κάθε θέματα της ζωής σου, θα συναντήσ και από μίαν παγίδα. Άν τις άποφύγης, σάθης.

(Λαφονταίν)

Πάνω στο άλλο χωρίο να ριζώ αυτό το γράμμα. — Και γιατί δεν το ρίχνεις έδω; — Ο ταχυδρομικός μας δεν φωνίζει από μέσα αύτο. Γιατί να φωνίσω έγώ άπ' αυτόν γραμματόσημα;

Οι γκάγκοτες, στην Άμερική, τόσοι έχθρεύονται την ά-στυνομία, ώστε κατά τας άσκήσεις σκοποβολής, βάλουν έ-ναντιον όμοιωμάτων άστυνομικών.

Με τον καιρό, άποκαλύπτεται και ο έπιτηδεύτερος ψεύτης. (Σατωμπριάν)

Η ζωή μας, μοιάζει με την ή-μερα. Και σ' αυτό, έχουν αλήη, μεσουράνημα και δύσι. (Παράσχος)

Όποιος θέλει να κερδίση, πρέ-πε να μάθη όχι μόνον την τέχνη του κέρδους, αλλά και της οικο-νομίας. (Μολιέρος)

Πρόσπε, Σε κάθε θέματα της ζωής σου, θα συναντήσ και από μίαν παγίδα. Άν τις άποφύγης, σάθης.

Πάνω στο άλλο χωρίο να ριζώ αυτό το γράμμα. — Και γιατί δεν το ρίχνεις έδω; — Ο ταχυδρομικός μας δεν φωνίζει από μέσα αύτο. Γιατί να φωνίσω έγώ άπ' αυτόν γραμματόσημα;

ΟΛΑ ΗΣΑΝ ΨΕΥΤΙΚΑ

Ένα άριστογρηνατικό διηγηματάκι του Γάλλου συνναφώνως Γκυ Ντε Μωπασάν.

Η Ζανέτ, το τρελλοκόριτο της γει-τονιάς, ή πιο κομψή και πεταχτή μινι-τετούλα του Παρισιού, έγινε κυρία Ζορ-σουά, γυναίκα όημοσίου υπαλλήλου, νέ-ου με μέλλον και πολλά χαρίσματα.

Πως γνωρίστηκαν, μά και πως παρή-καν είναι μία ολόκληρη Ιστορία, γεμάτη ευχάριστες στιγμές, λατρείας και άγά-πης για τους δύο νέους, που τους άδραϊνε και ή φτώχεια, μά και ή άπροθυμία των γονέων των να τους παντρεύουν.

Και όμως ο Ζακκό Ζορσουά ήξερε κα-λά να συνδυάζη εκδρομές, να βρική προφάσεις ή Ζανέτ να τον βρική και να κάμνουν στην έξοχή, κάτω από τα όλοπράσινα δένδρα ή και μέσα στα έ-ξοχικά κέντρα του Σουαζύ ή του Ταρ-σιέ.

Στόμα με στόμα τον πείραζε και του-δνε τα κόκκινα κερσάια ή Ζανέτ, μαζί με τα φιλιά της.

Κι' έτσι περσάνον την άνοιξη, το καλο-καίρι και το φθινόπωρο στην έξοχή, σαν δύο τρελά παιδιά γεμάτα έρωτα και χαρά.

Ο Ζακκό έπήρε τον Όκτώβρη μία προ-αγωγή και τον Νοέμβρη ζήτησε έπισή-μα το χέρι της Ζανέτ. Παντρεύτηκαν γρήγορα-γρήγορα και φτιάξαν τ' φωλι-τά τους σ' ένα διαμερισματάκι κεντρικό του Παρισιού.

Η ζωή τους ήταν τόσο εύτυχιομένη. Η Ζανέτ φρόντιζε για το σπίτι και φα-νικες νοικοκυρά, έτσι που να ζούν ήλι-μα.

Για άποτάθηκε σε κανένα κομψομα-τοπώνη, τ' άπάντησε.

Αυτός ο άνθρωπος άσφαλός γύρευε να τον περσάη κι' έρωτη. Περνούσε άπ' έδω από ένα κομψοματοπώνη. Μπήκε διαστακτικά. «Θα μοδίσκων ήτοι γι' αυ-τό το περσάριος;» διαλογισθηκε.

—Περσάτε, κύριε, και μιν αμφοβάλε-τε, ό,τι θα σάς δώσουμε την τιμή που α-ξίζει.

Ανθ' ελαττώματα μονάχα της εθρικής ο άνδρας πηξί-επ' ανατοίσε έξαιρετικά τα μπέρσα και τα βερμάρτα.

Με κάτι προσκλήσεις δημοσοφιστι-κές, με κάτι συνδυασμούς με άλλους συ-νοδέλους, τα κατάφερε ο Ζακκό να πείθι πηγαίνη τακτικά στα θέατρα.

Όσο για τα μπέρσα όμως έφρονιζε μονάχι της ή Ζανέτ.

—Βρικό στη Λακή Άγορά ένα κομ-λιέ υπέροχο! Το πήρα έξοχο φράγκα. Κόττα όμως, κόττα πως γυαλίζουν οι πέ-τες, μοιάζουν με άλφινά-διαμάντια. Μή στενοχωρήθω, άντρώλη μου, ποίος θα καταλάβη πως είναι ψεύτικο!

Και γελοώσανε μαζί κι' οι δύο τους γι' αυτό.

Καρτίοις ή Ζανέτ μία ολόκληρη συλ-λογή από μπέρσα: σκουλαρίκια, καρ-τίες, πανταφί, μαργαριτάρια και δια-μάντια κολλιέ.

—Μά τί λένε οι συνάδελφοι; —Πως είναι ψεύτικο!

Και γελοώσανε.

—Μά κύτταξε, θαρρεί κανείς πως είν' άλφινά!

—Ένα βράδυ είκανε πάει στο χορό των Δημοσίων Υπαλλήλων. Η Ζανέτ κρυολόγησε, άρρώσθησε και πέρασε τοια ήσαν ή λήπη του Ζακκό, που περά-λιγο να πεθάνη κι' εκείνος από τη λήπη του.

Ο καιρός περνούσε χωρίς να τον πε-ρηγορή. Κι' όταν οι συνάδελφοι του του-μιλούσαν για έξοχες, για γυναίκες και

—Τι τρομερό πράγμα για έναν τε-νόρανο ν' αντιληφθί ότι έκανε τ' ψω-νι του.

—Είπε όμως ακόμη τρομερότερον ό-τον δεν το άντιληφθί.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Άπό τα πιο αίσθη-ματικά και τα πιο κομψογραμμένα της διεθνούς φιλολογίας

Άκου! Το πρωινό άεράκι μου φέρνει το άρωμα και την άνά-μνησι και την χαρά των παιδικών μου χρόνων. Αυτή ή μακροχρή-επιτροπή άς γίνη βάλασμα για τον καυμό της καρδιάς μου.

Μη θαυμάζεις τόσο την δόξα του βασιλικού ρόδου. Στα έλα-φρά του πόδια, ο άνεμος κι' όλας έχει σκορπίζει τα πέταλά του.

Άς πιούμε στην ήγεμονική μνή-μη του Χαττιμ Ταί, για να μπορέ-σουμε να κλείσουμε το μαύρο βί-βλιο της δυστυχίας μας.

Άν το κόκκινο ρόδο έχη τέ-τοιου χρώμα, το χρωσάται στο κρα-σί. Το κρασί του έδωσε το χρώ-μα αυτό και το κρασί έμυρσε την ψυχή του και έδωσε την μυ-στική χαρά στο άρωμά του να μέ-σθι.

Φέρε «ά μεταξωτά μαξιλάρια στην χλόνι του κήπου. Όρθιο σαν ένας σκιάδος το κυπαρίσσι έ-στρωσε γ'ά χάρι σου τον φρέσκο τάπητα της γλαυκής σκιάς του. Ο μουσικός προμένει με τον αώ-λό του... Άκού! Πως ένώνουνται οι ήχοι της άρπας και του αούλου, της λύρας και της φλογέρας. (Άπό τα «Τραγούδια του Χίτζ)

Νά που ξαναγύρισε, ά πολυα-γαπημένη μου, ή εποχή της μεγά-λης ζήτησις.

Ο ήλιος καίει σαν την φωτιά. Οι νύχτες είναι μεγαλειότερες και γλυκύτερες.

Μένουμε άρες ολόκληρες, άπο-λαμβάνοντας το δροσερό κοιλύμι κάτω από την φλόγα του άδρου ήλιωφωτος.

Καθώς θυθίζονται έξαφνα τα σώματά μας άναταράζουν και τρυπάνε τον άπέραντο καθρέπτη των νεφών.

Ξαναγύρισε, ά πολυαγαπημένη μου, ή εποχή της μεγάλης ζέ-τησις. Η γλυκύτητά είναι τα ά-ρωμα έθνάδων για την τρυφερότη-τα του έρωτος.

(Άπό τον «Ύμνο των Έποχών»)

Νύμφες των λόγων και των πηγών, ευεργετικές φίλες, είμαι έδω. Μην κρύβεστε, αλλά ζυγα-ρίστε να με βοηθήσετε, γιατί κουρά-στηκα πολύ κόποντας λουλούδια.

Θέλω να διαλέξω μέσα σ' όλο το δάσος μία φτωγή άμεινυδία και μέσα στα μαλλιά της, πάγων το χρώμα των φύλλων, ν' αποθε-σω το θάρρος των τριαντάφυλλων.

Ίδε! Έμεινυδία τόσα λουλού-δια σπύς άγρόσους, που δε μά-ρουν να τα μεταφράσουν, άν δεν μου τα κάμεις μεσέκο. Άν άρνήθης τέ, λάξετε τα μέτρα σας.

Έκείνη από τους πάχει έσθ-θα μαλάξει την είδω, χόδε να παίζη με το αστέρα λευκοσάνθη και θα μαρτυρήσω το μυστικό.

(Πιέρ Λουί)

Τι τρομερό πράγμα για έναν τε-νόρανο ν' αντιληφθί ότι έκανε τ' ψω-νι του.

—Είπε όμως ακόμη τρομερότερον ό-τον δεν το άντιληφθί.

Το τετράγωνον του αριθμού 13, ως γνωστόν, είναι ο αριθμός 169. Το περιεργόν όμως είναι ότι το τετράγωνον του αντιστρόφου αριθμού—δηλαδή του 31—είναι το αντίστροφο τετράγωνον του πρώτου: δηλαδή ο αριθμός 961. Επίσης το τετράγωνον του αθροίσματος των ψηφίων του 13—δηλαδή του 4—είναι το άθροισμα των ψηφίων του τετραγώνου του ίδιου αριθμού.

Ο Ναπολέων όταν έδλεπε γάτα τον κυριεύει τρόμος.

Τα «Μισομυθ» ήσαν μεγαθήρια της προϊστορικής εποχής: ότι και οι δεινόσαυροι. Με τη διαφορά ότι ενώ όλα τ'

ΑΧ!... Ο ΚΑΛΟΣ ΜΟΥ!...

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Τὰ δυστυχισμένα και περιφρονιμένα κάτω άκρα μας, που άποτελουν την πλέον άδικημένην... έπαρχίαν του σώματός μας

θλέψεις ξεκινούν από την επιθυμία κα-
ταρτίσεως των ποδιών.

Και για άλλες ακόμη διακρίσεις χρησι-
μεύουν, ως όρος, τα πόδια. Χάρις σ' αυ-
τά διακρίνομεθα από τα ζώα. Ή λέξεις
«δύο» παίζει μεγάλον ρόλον εις τον
ορισμόν του ανθρώπου. Πρώτα από ό-
λους τους άλλους χαρακτηρισμούς, ο σο-
φός έθεσε αυτόν: « Ανθρώπος, ειπε, εί-
ναι όν δίπονον...» Καίτοι ή λέξις αυτή δεν
άρκει να ξεχωρίση απόλυτως τα ζώα ά-
πό τους ανθρώπους, διότι μπορεί μὲν τα
τετραπόδα να μὴν εἶναι δυνατόν να εί-
ναι ποτέ άνθρωποι, αλλά τὸ αντίθετον
δεν μπορεί να τὸ Ισχυρισθῇ κανείς: «Οί
τι δηλαδή όλα ανεξαιρέτως τα δίποδα
δεν εἶναι ζώα.

Επίσης χάρις εις τα πόδια μας δια-
κρίνομεθα από τα φάρια. Τὸ φάρι, λέγει
ή παροιμία, θρωμά από τὸ κεφάλι. Ού-
νθρωπος παθαίνει τὸ ίδιο από τὸ αντίθε-
τό άκρον...
Εν' αὐτοῦ θα εἶχε νά σημείωση κα-
νείς και μίαν διακρίσιν τῶν συγχρόνων
Έλλήνων από τοὺς άρχαίους. Οί άρχαίοι
έχουν νά εἰδείξουν τοῦλάχιστον έναν
διακριτικὴν πρόσθιον, μ' ένα έλαφρό
σκούνημα, μ' ένα κατακτικτὸ πάτημα.

Ενδέχεται να σκεφθῶν οί καλαγμο-
ρισταί, ότι τὸ πόδι άποκτῇ τὴν ικανότη-
τα νά μιλά τὴν διάλεκτον τῆς καρδίας,
χάρις εἰς τὸ παπούδι, τὸ ὁποῖον ως γνω-
στὸν εἰχει... γλώσσαν. Αυτό θέσθαι δεν
συμβαίνει επακριβῶς, αλλά πάντως παί-
ζει και τὸ παπούδι τὸν ρόλον του. Στὶς
στιγμὲς δηλαδή αὐτὲς ἰσχύει ή ρήσις
τοῦ Ντεκουρτί: «Η έρωτικὴ τύχη εἶναι
έναν παρόξενος έμπορος δερματίνων εί-
δων». Πράγματι: «Ενα εἰδυλίων πλέκει-
ται, διότι έτυχε νά συναντηθῶν κάτω
ἀπὸ ένα τραπέζι τὸ σεβρόν δέρμα ενός
άνδρικοῦ υποδήματος μετὲ τὸ καστόρι
έως κομψοῦ ποδοκίου...
Πρέπει νά προσθέσωμε, ότι εκτός ἀπὸ
τὰ έρωτικὰ αὐτὰ πατήματα, καμμία φορά
«άρχιζουν και τὰ... παραπατήματα», ὅπως
λέγει τὸ παλαιὸ τραγουδάκι, και «τότε
πιά θλαστήματα». Ἰδού τί ακριβὸς μπο-
ρεῖ νά συμβῇ: Κάθονται σ' ένα τραπέζι
δύο νέοι και μία νέα. Συζητοῦν ἐπὶ ἀρ-
κετὴ ὥρα και τέλος χωρίζονται. Οἱ δύο
νέοι φεύγουν μαζί. Στὸ δρόμο όνας λέ-
γει στὸν άλλον:

— Άτα! Τὰ έψησα μετὲ τὴν νέα...
— Μὰ...
— Βεβαίως. Τὴν ὥρα, πού μιλοῦσαμε,
μοὺ πάτσες μετὲ τὸ πόδι. Καί τῆς
τὸ πάτσας κι' ἐγώ.
Ο άλλος ὁμως ἀναπηδᾷ ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξίαν του:
— Ὅστε... τὸ δικό σου πόδι πατούσα
δὴλὴν τὴν ὥρα; Φτοῦ, νά πάρῃ ή ὀργή!
♦♦♦
Τὰ πόδια χρησιμοῦν προορτί ὡς μέ-
σον διακρίσεως τῶν πλοσυρίων ἀπὸ
τοὺς φτωχοὺς. Ἐκείναι, πού τὰ χρησιμοπο-
ιοῦν ἀκόμη και διατηροῦν πιστὴν εἰς τὴν
ἀδαιοκριτικὴν τὴν αἰσαν, εἶναι οί πτωχοί.
Ἐκείναι, πού τὰ ἔχουν γιὰ πολυτέλεια,
εἶναι οί πλούσιοι.
Αὐτὴ ή διακρίσις εἶναι παλαιστή. Ἄ-
νέκαθεν τὸ όνειρον τῆς εὐμάρειας και
τοῦ πλοῦτος ἀπέθλεπε εἰς τὴν ἀκρή-
στευσιν τῶν ποδιῶν. Ο πτωχοπόδρομος,
ζηλεύει τὸν πλούσιον, διότι εἶναι «παχυ-
μουλαράτος», πηγαίνει δηλαδή πάντοτε
έπιπνος. Παλαιὰ τὸ σῆμα καταθεθέν τῆς
καλοζωίας ἦταν τὸ αλόγο. Σήμερα τὸ
αὐτοκίνητον. Ἀόριο ἰσως νά εἶναι τὸ αε-
ροπλάνο. Ὅλες αὐτὲς οί ἀντιθέσεις

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

«Ορισμένως, μία συλλογή από δικές
περιέργων διαζυγίων θα ήταν τὸ δια-
σκεδαστικότερο πράγμα πού θα μπορού-
σε νά φαντασθῇ κανείς.

Στὸν Καναδά έγιναν τὸν περασμένο
μῆνα δεκατέσσερες δικές διαζυγίων,
πού είχαν γιὰ ἀφορμὲς καμνικὸτάτα πρᾶ-
γματα. Καί επειδὴ κάποιος ἐκδότης τοῦ
Μόντρεαλ εἶχε τὴ μάνα νά κυνηγᾷ
πρωτότητα θέματα, έπήρε τὰ πρακτικὰ
δὴλὼν αὐτῶν τὸν δικὴν μὲ ἀκέραια τὴν
σπαρταριὰ φρασολογία τῶν ἀντιδικῶν
και τῶν μαρτυρίων, τὰ ἐκτοκτοίησε, τὰ
ἐφορμήσσε ἐς εὐθυμίας σκηνὲς και δι-
αλόγηται μετὲ τὴν σκεπτικὴν και τὸ
ῥεαλιστικὴν και τὰ ἐξέδωκε ἐς τόμους.

Τρομερὸ σκάνδαλο! Οί ἐνδιαφερόμε-
νοι, μολοντί οί ἐκδότης εἶχε ἀλλάξει
τὰ ὄνυμα, ἀνεγνώρισαν τοὺς εἰσαυτοὺς
τῶν μέσα στοὺς τύπους τοῦ διόλιου τοῦ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

και τὸ ἐκίνησαν ὅλοι ἀγῶνι.

Τὸ δικαστήριον τελικῶς ἀθύωσε τὸν ἐκ-
δότη και τώρα αὐτὸς κάνει χρυσοὺς δου-
λεῖες μετὲ τὸ θιβλίον τοῦ ὕστερα ἀπὸ τὸ
θρόνον πού ἐδημιουργήθη. Ἦταν ὅμως
τέτοια ή λύσσα τῶν χωρισμένων ἐναντι-
ότητων, ὅστε δύο πρῶτον αὐξάνουν, πού
συντηγνάντο τακτικὰ στὸ δικαστήριον, καί
ἐπαρτίμειαν τὴν πολεμικὴν συζήτηση κατὰ
τοῦ κοινού ἐκέρσθον, στὸ τέλος τὰ ἐφύσσαν
καί... ἐναπαντρετήθηκαν γιὰ νά μπορούν
νά συνεννέζωνται ἐννεότερα!

♦♦♦
«Ενας Ἀμερικανὸς στατιστικὸς, μὴ εἰ-
χων φανταίαν πᾶς νά σκοτίζουν τὸν καιρὸ
πόσο, ἐκτίθεσι κι' ὑπελόγηται τί μπορεί νά
φᾶν ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννησιῶς

τοῦ μέχρι τοῦ 70οῦ έτους τῆς ἡλικίας
του.

Βρίσκε' λοιπὸν ότι ἕνας ἄνθρωπος ὅχι
πολύ φαγάς ἀλλ' οὔτε και ἀσθενής, χρο-
νάγει 10220 ὁκάδες ψωμῖ, 9520 ὁκάδες
τρώγι και ὁσπρία, 6370 ὁκάδες κρέας,
910 ὁκάδες ἀλάτι, 3192 ὁκάδες φρούτα
και πίνει 12840 ὁκάδες κρασί και νερό,
4768 ὁκάδες δὲ γάλα...
♦♦♦

Εἰς ἕνα ἀγγλικὸν πνευματικόν πε-
ριοδικὸν ἀναγράφονται αἱ ἐξῆς προβλέ-
ψεις θανάτου μεγάλων ἀνδρῶν πού εἰ-
γέγοντο ἀπὸ ἀνθρώπων πού ἦσαν μέν-
τιμον χωρὶς νά τὸ ξέρουν.

Οὗτω οἱ δύο διάδομοι Ἀγγέλοι πη-
ναι Κόλριτζ και Κήντς, πού ἦκμασαν τὴν

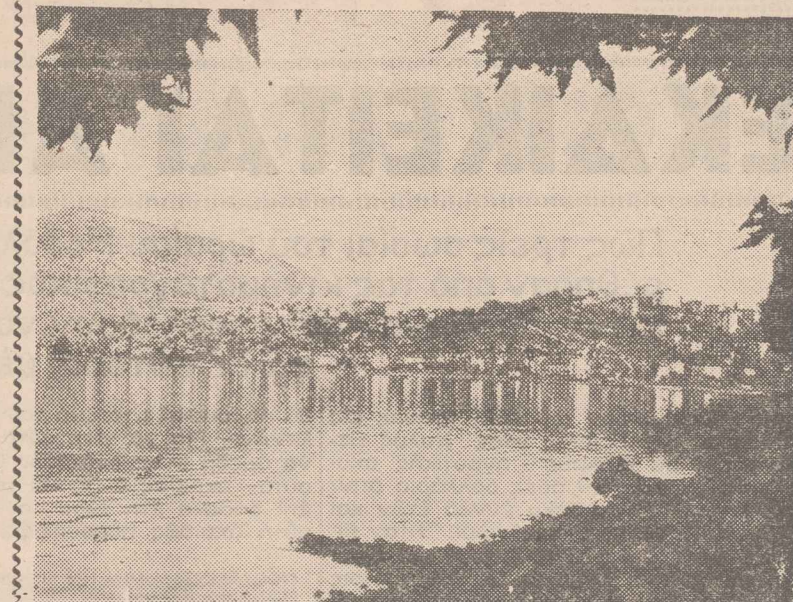
περασμένη ἑκατονταετία, συναντήθηκαν
μιά μόνο φορά στὴ ζωὴ τους. Ὅταν ἐ-
χωρίσθον, ο Κόλριτζ έρωτηθεῖς ποῖαν
ἐντύπωσιν τοῦ έκανε ο Κήντς, ἀπήν-
τησε:

— «Ενοίωσα τὸ θάνατον μέσ' στὸ χέρι
του.

Και ο Κήντς ἀπέθανε τὸν ἴδιον χρόνον.
Επίσης ο Λίνκολν, ο πρόεδρος τῶν
Ἰνδιάνων Πολιτειῶν, εἶχε μία περιερ-
γὴ προαισθησιὰ τοῦ τέλους του, τὸ ὁ-
ποῖον ἐπλήθε στις 14-4-1865. Τὸ πρῶτὴν
ἡμέρας ἐκείνης στὸ συμβούλιον μετὲ τοὺς
ὑπουργοὺς τοῦ ἦσαν σκυθρωπὸς, δύσθυ-
μος, σάν χαμένους, ὅταν δὲ ὁ παρίστα-
μενος ἀπὸ συμβούλιον στρατηγὸς Γκράντ
τὸν ρώτησε τί ἐκεῖ, ἀπεκρίθη: «Φοβού-
μαι πᾶς δὲ θά με ὀρῇ ή σὺνιων».

Τὸ ἴδιο δράδυ ἐδολοφονήθη διὰ περι-
στροφῶν.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

«Ενα από τὰ ὠραιότερα θέατρα: Τὸ Κεφαλόβουρο (Θερ-
μιον) τῆς Τριφυλίας.

Ο ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ

ΕΚΕΙΠΟΥ ΕΖΗΣΕΝ ΟΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

ΤΟΥ Κ. Μ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Τὰ μουσικὰ θεσπιδά εις τοὺς τό-
πους όπου ἐγεννήθησαν μεγάλοι
δημιουργοὶ έγιναν τὰ τελευταία
χρόνια πολὺ τῆς μόδας. Ἀλλὰ ἐ-
πεὶ οὐκ αἰσθάνονται μὲν αὐτοὶ
νῆθ αἰγλὴν και ἄλλα ἐδούσαν χω-
ρὶς νά ἐνδιαφερῇ κανεὶς και νά
ἐρωτηρῇ τὸ γιατί. Τὸ Μπαρότ με-
τὰ μακρὰν και ἐνδοξον σταδιοδρομί-
αν διεκτετατὴ βαθεῖαν κρίσιν. Τὸ
Σαλομονικὸν δὲ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε
ή πεποιθὴς ότι θα ἐπύρην τὸν
κρίσεων και θά ὀνέθει εἰς τὰ
ἀπορρέοντα γεγονότα τῶν πολιτι-
κῶν μεταβολῶν, περνᾷ και αὐτὸ
κρίσιν. Αἱ ἐφετινὰ ἑορταί εἰς τὴν
γενέτειραν τοῦ Μότσαρτ δεν εἶχαν
τίποτε ἀπὸ τὴν αἰγλὴν και τὴν ἀρ-
ρήτην τὴν περασμένην ἑτών. Ἡ
φυγὴ ὀρισμένων κορυφαίων καλλι-
τεχνῶν εἶχε σοβαρὸν ἀντικτύπον
ἐπὶ τοῦ κόσμου τῶν πλοσυρίων ἡμερι-
κανῶν, Ἀγγλικῶν και Σκανδιναυῶν,
οἱ ὁποῖοι κατέκλυζε κάθε χρόνο
τὸ γραμμικὸν προαίτιον τῆς Βιέν-
νης, πρὸς τὴν ἐφετινὴν νά καταρ-
γῶντο. Πόνοι ὑποκύνον ἰστορί-
κά ὁρῶσι μέρη όπου ἡμεῖς νά
συνδυασθῇ ή τέχνη, οί τοιχομο-
εῖς μετὰ δὲ καί τὴν ἀνά-
στασι. Ἀρκεῖ νά ὑπάρδουν οί κα-
τάλληλοι ἀνθρωποὶ. Μετὰ τὰ μουσι-
κά θεσπιδά τῆς Ἰταλίας, τῆς Γα-
λίας και τῶν Ντεμυρίων πλῆθι ή
σειρά τῆς Ἑλβετίας. Ἐκεῖ και αὐ-
τὰ τὰ δικαιώματα τῆς. Ἐπὶ πλέον
ἔχει τὴν Λουκέρνην όπου ο Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

Εἰς τὸ Τριπκεν λοιπὸν όπου τὸ
γραφικὸν ἀποφασιστὸν οἱ Βά-
γνερ ἑπέρας εἰς τὸ μαγευτικὸ
Τριπκεν τὰ περὶ εὐτυχῆ και γένιμα
χρόνια τῆς μεγάλης και ζωῆς.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΛΗΗ ΠΑΣΤΑ - ΔΗΜ. Α. ΖΩΤΟΥ
- ΑΘΗΝΑΙ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1938. - Ο
ἡμερῶν και ἐν Πειραιεὶ δικηγό-
ρος και πρῶτον συνάδελφος κ. Δημ.
Α. Ζώτος, μᾶς ἔδωσε πάλι, ἕνα νέο
θιβλίον, ἄξιο πολλῆς προσοχῆς, με-
τὸν παραπάνω τίτλον. Τὸ θιβλίον αὐ-
τὸ, δεν εἶναι μὴ συνήθους ἱστορικῆς
θέσεως. Εἶναι μὴ μελέτη, πού
ἀρκετὰ ἀπασχόλησε τὸν συγγρα-
φέα, γιὰτί δεν περιεῖχε μόνον δι-
κῆς τὸν πληροφορίας, αλλά και ὁ
ποτελεῖ τὴν συνισταμένην, ὁλων τῶν
μέχρι σήμερον γραφέντων γιὰ τὸν
Ἄλφ. Πασά, σκεπτικῶς μετὰ τὴν δι-
κασιότητα τοῦ βασιλείου του και με-
τὰ τὴν προσωπικὴν τοῦ κατευθύνοντος
εἰς τὸ ἔργον αὐτό. Ὑπῆρξε ἠθιρὸ ἄ-
νιμερον, τέρως τῆς καλοῦσας, ἀρ-
παξ, λάγνων, τῶν χριστιανῶν δι-
κτικῶς ἐμῶμεθα στὰ σχολεῖα και
ὡς μὴς ἔμαθον οἱ ποίηται, οἱ μυθι-
στοριογράφοι, ὅλοι ὅσοι ἐγράψαν
διὰ τὴν καταναλίσκων περὶ τοῦ Ἄλφ-
οντος τῆς «Ἠμεῖρος» ἡ ἦταν ἕνας
φιλοδικαίος ἡγεμόνας, τιμωρὸν τὸ
δικαῖον καὶ υποτασσὶν τὸν δικαίω-
μενον, ἀδιαφορῶν ἀν πτο τοῦρ-
κος, Χριστιανῶν ἡ Ἑβραίων ;
Ἐλέπετε ότι ο κ. Δ. Ζώτος, ἡ
περιπτῶς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρες,
αὐτὸ νέο τὸ θιβλίον, θέλει νά ἔκα-
ταρῇ μὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια και γι'
αὐτὸ ἐνέκυψε πᾶρα πολὺ εἰς μελέ-
τας, ὅπως θά ἴδετε ἀν διαβάσετε,
ὅσα ἐγράφη, πού εἶναι τερπνὰ και
ἐπαγνα, ἀπλάκημένα παρὰ τὴν
ἱστορικὴν πηλὴν του, τὸ γνωστὸ
οὐλοσαστικὸν και ἱστορικὸν ὄφους.

Και τὸ συμπεράσμα, εἶναι ἀνα-
πάντεκα. Ο Ἄλφ. Πασά, δεν ἦτο
τέρας. Δεν ἦτο θηρίον. Δεν ἦτο
δικτικῶς τῶν χριστιανῶν. Ἀνεπα-
ντος πᾶσι τοῦ φιλονόμιου ἄρκων, τὸ ὁ-
ποῖον τὰ ἔργα-ἀναφερόμενα ἐν
πρῶτῃ ἐν-τὸ ἀποδεικνύουν. Ἀποδεί-
ξει εἶναι-λέγει ο συγγραφεὺς τερ-
ματίζων τὸν περὶ ἀποφασιστὸν ἔργον
τοῦ-ἔν ἡμεῖς μετὲ τὸν Ἄλφ. ἔδωκε
και ή δόξα τῶν Ἰουαννίνων ἐπε-
σαν νά ἔκαυονεκα Γέννησιν αὐτοῦ
τὸ μᾶλλον τὰ ἐκπολιτικὰ ἔργα ὅ-
τι ἦταν ἐπικρατεία και οί γαγιά-
δες και οί φτωχοί και οί ἀνίσχυροι
έχονσαν τὸν προτάτην τῶν. Ἐπα-
νῆλθε τὸ δικαίον τοῦ ἱσχυροτέρου
και οἱ ἡμεῖς δὲ καί οἱ ἀνάδες ἐνε-
κτισαν τὴν δύναμιν τῶν, ἐως οὔτοι
ή Ἑλληνική δόξα, ἔστωσε καί στήν

ἡμερῶν, γιὰ νά περὶ τὸ φως τῆς
λευτερίας, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔχονσαν
τὸ αἷμα τῶν ο Καραϊσκάκης, ο Λα-
κοῦς, ο Τσάδελαιοι, ο Μπασιλα-
οι, ο Ἀνδριόπουλος κι' ὅλα τ' ἄλλα
ἀθάνατα παλληκάρια τοῦ κράτους
τοῦ Ἄλφ. Πασά.

Τὸ νέο θιβλίον τοῦ κ. Δ. Α. Ζώ-
του, ἀποτελεῖ μὴ ἀπορροήν, ἀλλ'
Ἑλληνικὴ ἱστορία, τέρως αἰ, ἐπι-
μειντων, ὁσον πρωτότυπον εἶναι τὸ
θέμα, τὸ ὁποῖον ἐξονεῖται βασι-
ζόμενος, ὅπως εἰπαμε, εἰς ὑπερίαν
πηνῶν, αἱ ὁποῖαι κρύβουν ἐγκορ-
τερον τὸ συμπεράσμα τοῦ.

ΟΥΣΙΟΝΟΜΗΣ. ΘΕΜΟΣ Σ. ΠΟΤΑ
ΜΙΑΝΟΥ. Ἀθήνα, 1938. Εἶναι ἕνα
κομψὸ θιβλίον, μὴ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ
ἀπὸ τὸν λογοτέχνην τὸ θέμα Πασά
μῆνα. Εἶχε ὅτι ὅσοι μὴ τὰ προ-
νοῦμενα τῶν ἰδίων τῆς «Παλιό-
της τῶν θύων (1932) τῆς ἱστο-
ρίας τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης (1934)
και τῆς «Σταυρώσεως και Πορτραί-
του (1936). Διάδωσα λοιπὸν και τὸ
νέο θιβλίον τοῦ και ἐμεῖαν ἐνθου-
σιασμένους. Πρῶτον μετὰ τὸ πρῶτον
ποιν ὅμα τῶν: Ὅλα τὰ ἐπαγγέλ-
ματα μετὰ τὴν αἰσαν τῶν, περνῶν
ἀπὸ τῆς ἐκατὸς σελίδος, ψυχολογί-
α, ἀπορροαμένην. Καί ἀρτίζει
νά διασφαρῇ ἀπὸ ὅλους τὰ νέα αὐ-
τὸ θιβλίον τοῦ κ. Ποταμιάνου, ἀπὸ
τὸ ὁποῖον ἀποσπᾶται μερικῶς αε-
λίδες και τῆς δημοσιεύσεως σπὴν δευ-
τέρου σελίδου τὸν περιοδικὸν μας,
κατόπιν ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

Οἱ ἱστανεὶς ποτὲ δεν φοροῦν
καπέλλο. Εἶναι ὁμως πολὺ ἀπι-
θανόν ότι οἱ γυναικεὶς τῆς δι-
σεως περιφορῶν τὴν κομψο-
τητα τοῦ καπέλλου ἀπλῶς και
μόνον γιὰ ὁλοκληρῶσιν τὴν
ἱστανικὴν μόδα. Εἶναι θέσθαι μὴ
ρόδοτος: Ἐπειδὴ οἱ Ἀλβανοὶ
κορεύονσαν πάντα τὰ μαλλιά τους
ἀπὸ μικρὰ παιδία και μέγους
χωρὶς κανένα κάλυμμα στὸ κε-
φάλι, ο ἥλιος και ο ἀέρας σκαί-
ρουν τὸ κρᾶνιον τους. Γιὰ
τὸν ἴδιον λόγον, πολὺ σπάνια γί-
νυνται φαλακροί. Οἱ Πέρσαι ὁ-
μως ἀπὸ μικρὰ παιδία σκεπ-
τᾶν τὰ μαλλιά τους.

ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ-ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ ΚΥΡΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΑΝΙΡΙ ΜΟΡΟΥΑ

Ἰσως ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης
ζέσσης, πού ἔγινε πᾶρα πολὺ
αἰσθητὴ ἑφέτος, ἔχει διαδοθῇ
ἐξαιρετικὰ μετὰ τῶν κυριῶν
και δεσποινίδων ή συνήθεια νά
γυρίζουν στοὺς δρόμους κυρὶς
καπέλλο.

Στὴν ἀρχὴ τὸ καπέλλο ἐδυ-
στακίσθηκε ἀπὸ τίς κυρίες τῆς
νύκτα, ὅταν ἐπύγιναν στὸ θέ-
ατρο ή σὲ κομμὴ δεξίωσι, ὁπο-
τε τὸ ἀντικαθιστοῦσαν μετὰ ἐκ-
ῶρς και τὴν ἡμέρα-μετὰ τὴν συ-
νενοχὴ τοῦ καλοκαιριοῦ- ἔλε-
πομε στὸ δρόμῳ κυρίες και δε-
σποινίδες χωρὶς καπέλλο.

Ἐνν, πιστεύομε, στὰ παρα-
δείγματα πού ἀναφέρει ὁ Ἡρό-
δοτος, ὁ Σαψίων θα ἦταν κατε-
στραμμένος ἀν εἶχε τὴν κακὴ
συνήθειαν νά φορᾷ καπέλλο. Ἀς
τοῦ ἔχουν αὐτὸ ὅτι ὀθι τοὺς οἱ
ἀνδρες πού ἐπιμένουν ἀκόμη
νὰ φοροῦν καπέλλο.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Βαδίζαμε να πάμε κάπου. Κάπου! Σε μια ταβέρνα. Και στο δρόμο μιλούσαμε, ζακωλούσαμε την όμιλη, ποίκαμε αρχίσει όταν ο φίλος ήταν ακόμα, ψιλά. Κάτι διηγώταν στο δρόμο ένας φίλος μας, κάτι προσπαθούσε να διηγήσει, σχετικά λίγο, ή πολύ, με κείνο, που είχαμε αρχίσει. Και θα τώκε τελειώσει αν ο γέρο ποιητής που μάς συνώδευε, ο άνη μήν άκουγε τίποτα, νάμενε τυλιγμένος στα δικά του, δεν τον διέκοπτε κάθε τόσο για να πει:

—Αυτό που λέω γά! "Ερως, έρωτας! Έγώ το λέω, και τώρα, να τώρα! είμαι έρωτευμένος! Και θάμια! "Η ζωή μου έτσι πέρασε και περνά, με έρωτα! Είμαι και τώρα έρωτευμένος! Μάλιστα! Ρόδα έχω έχω στην καρδιά μου, ρόδα! Και άς φανώμαι ότι είμαι άλο άγκάθι! Ρόδα φυλάδουν εδώ, εδώ ο αυτό το στήθος!

Μ' αυτά και μ' αυτά είχαμε φύγει απ' το δρόμο μας. "Αλλ' επί τέλους εφθάσαμε στην ταβέρνα που ο κήπος της λαμπροκόπου απ' τα φθάρ.

"Εκεί κοντά όμως, ο γεροντοποιήτης θυμήθηκε πως δεν είχε ταίγαρα, και μάς άφανε για να άγοράσει.

Κανείς μας δεν προσπάθησε να τον έμπιστοι.

Και μπήκαμε στην ταβέρνα. "Η ταβέρνα αυτή ήταν μία μοντέρνα ταβέρνα, με σάλες, καθέστρες, ζωγραφίες, ψυγεία, πλακάκια κάτω, μαρμαίρα στα ροπέζια, στους πάγκους, παντού. Πολυτέλειες.

Η μεγάλη σάλα της ήταν όμως μισοακτέινη. Και μόνοι μόνον που έπιναν σε μία γωνία, υπήρχαν μέσα κεί. Λίγα πιά μαρία απ' αυτούς, ένας σκύλος άσπρομαυρός ροκάνιζε ένα κόκαλο...

—Να καθίσουμε δώ που είναι υποσώκινα ή να πάμε στον κήπο; με ρώτησε ο Νταούνης!

Δεν πρόφτασα να του άπαντήσω, γιατί μπήκε ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας ο Τάσος Σιδερίης κρατώντας ένα δίσκο γεμάτο ποτήρια και κρασί στη μισή όκλα και χωρίς να πει λέξη, άρχισε να στριφογυρίζει με γρηγοράδα μεγάλη, να χορεύει χορό δικό του...

Οι δύο που έβγαζαν και οι φίλοι οι δικοί μου άπασαν φωνές ένθουσιαστικές: —Μπράβο Τάσο!

Κι' αυτός που στάθηκε με τις φωνές, στράφηκε ο μένα:

—Δε μου λέτε, με ρώτησε, έχω το θέλω ποτώς αυτή τη γρηγοράδα ή ο θεός; —Και ο δύο μαζί! του άπάντησα.

"Εχετε δικαίω! μου είπε ο Τάσος και χαμηλώνοντας και γέρνοντας προς τα έμπρος λίγο το σώμα, άρμωσε κρατώντας το δίσκο, ο ά να κρατούσε λόχη κ' έκανε έφθορη, στον πρωτοψομένον κήπο.

♦♦♦

Δυνατά φωτισμένος ήταν ο μεγάλος κήπος. Και μέσα στο πράσινο του, που παντού άπλωνόταν, παρέες μικρές, μεγάλες, γυναικών και άντρών υπήρχαν. Περιεκολλάδες άνδριανών ψιλά, οσά οκά λες, άλλες πάλι, είχαν άρπάξει και ά πλωθή στους μαυροτόκους.

"Αλλά μία σιωπή μεγάλη κρατούσε μέσα στον κήπο. "Όλοι και όλες σιγά μιλούσαν. Και μόνο κάποτε μία φωνή άκουγόταν δυνατή λίγη:

—Σωκράτη!

Μήπως φώναζαν τον παλιό Σωκράτη;

ΔΙΑΦΟΡΑ

Είπε πολύ επιεικώς για μία κυρία να πλησίον μίαν κυρέλνη, όταν έχει διαμμένα τα κείλη ή ενείρωματισμένη, γιατί σιμείλισες πολύ ευαίσθητες εις τα άρμματα μπορούν να της επιτεθούν νομίζοντας πως είναι ένα μεγάλο λουλούδι.

♦♦♦

Μέχρι πρό δώδεκα έτών, εις την Αθήνη της "Αγγλίας κανείς δεν έννόριζε ότι υπάραπτι στον κόσμο κάποια κυρία Σίμφον. Πράγματι, απή που φέρεται σήμερα τον τίτλον της δουκίσσης του Ουίνδσορ, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στην Αθήνη επί το 1926.

♦♦♦

Το πάχος της επιδερμίδος ενός παιδιού ποικίλει από 0,15 έως 0,25 χιλιοστά. Ένώ ή επιδερμίδς ενός μεγάλου έχει πάχος από 0,75 έως 1,66 χιλιοστά.

♦♦♦

Κατά το 1500 ο πληθυσμός της Εύρώπης άνιρχετο περί τα 70 εκατομμύρια. Σήμερα όμως υπερβαίνει τα 500 εκατομμύρια.

"Αλλ' όχι, ένας νέος ξανθός φαίνόταν να τρέχει προς τη φωνή! να τρέχει έλαφρός, δίχως θόρυβο. Μα έτσι έτρεχαν και οι άλλοι δυο υπάλληλοι χωρίς θόρυβο, δίχως ν' άκούγονται τα θήματά τους.

Κάποτε όμως, όπως γίνεται, όταν ζαφνικά σκάνεται άνεμοστρόβιλος ος ή σσηκη, γαλήνια μέρα, ένας θόρυβος τρελός ξεσπούσε. Γέλια τότε, φωνές γέμιζαν τον άέρα. "Ο άνεμοστρόβιλος, που άντι για σκόνη έφερνε τα γέλια, ήταν ο ιδιοκτήτης της ταβέρνας. "Ανθρωπος αυτός γεμάτος ευθυμία, θα πειραζόταν απ' τη σιωπή των πελατών του, που ά λυπημένοι, έτρωγαν κι' έπιναν. Και άρμωσε ζαφνικά μέσ' στον κήπο και άρχιζε να χορεύει τρελά τραγουδώντας. Και όταν έφερνε τον φευγάτο απ' εκεί, θόρυβο, τότε κανόταν...

Πάλι όμως ο θόρυβος ξανάφανε και ή ίδια σιωπή έπιασε τη θέο της.

"Εμείς είχαμε καθίσει ος μεριά που νομίζαμε πως είμαστε μακριά απ' τους άλλους. "Αλλά ος λίγο μπήκαμε μία μεγάλη παρέα από άντρες και γυναίκες και κάθισε ο' ένα τραπέζι που ήταν δίπλα μας.

Κοντά ο' αυτούς μπήκε και μία κυρία παχιά με καπέλλο μεγάλο στο κεφάλι, σέρνοντας πίσω της δυο χοντρούς κυρίους...

Οι τρεις αυτοί όμως προχώρησαν στο βάθος του κήπου κι' έχάθηκαν μέσ' στο πράσινο.

Οι διπλανοί μας θορυβούσαν τώρα. "Εγώ και ο θανάσης είπαμε στο Ντομαιο: —Λοιπόν...

—Μα αυτός δε φαίνεται!...

—Τι νάν τον κάνης αυτόνα! Αυτός θα χάθηκε! "Αστον αυτόνα και τα ρόδα του!

—Ναί, έχεις δίκιο, είπε ο Ντομαιο, και άρχισε την ιστορία, που δεν είχε μπόρεσει να τελειώσει!

"Ήταν ένα θαυμάσιο κοριτσάκι τότε. "Ενα προσώπάκι θείο, ούρνιαο! Μα πώς να το πώ; Ξανθό κεφαλάκι! φουφορές μαύρα, γιατί είχε πενάβη ή μόνα της. Κάθε πρωί την περιμένα και την έδλεπα και πολλές φορές και το μεσημέρι, όταν έφτανε απ' το σχολείο. Και είχε οκεδόν πάντα, κοντά της και την άδελφή της, που ήταν λίγο μικρότερη. Πάντα όμως κρατούσε στο χέρι της ένα μαύρο σαλάκι...

Σιγάσιγά απ' τα κυττάγματα εφθάσαμε ος τα χαμόγελα και ος σιωπηλό χαϊρετισμό. "Εγώ τότε, θρικόμουν ος άλλους κόμοις, ος παραδείσιους! Τί ευτυχία!

"Η άδελφή της, όταν παρουσιαζόμου άπέφανε να με κυττάει κι' έτσι φανιζε έκείνην έλεούθερη. Και μία μέρα κάποι θωας και της έδωσα κι' ένα γραμματάκι.

Μα δοήθηκε και ή άδελφή της τότε...

"Εως εκεί είχαμε φτάσει, όταν ζαφνικά έπαψε να πηγαίνει στο σχολείο και πήγαινε μόνη ή άδελφή της. Αυτή έκανε πως δεν μ' έδλεπε και πως να ρωτήσω τί γίνεται, τί κάνει, τί συμβαίνει...

"Επαθα να πηγαίνω ος κείνος έκείνο και να την περιμένω. "Αλλά πως να τη δώ;

Το σήπι ήταν ένα μεγάλο, θαρδύ σκυθρωπό οά φουφύριο. Είχε τρία πατάματα. Στο κάτω ή ύπηρεσία. Του μεσίου το παράθυρα ήταν φραγμένα με τελάρα, ά πως σε πολλά ιδιωτικά σχολεία, για να μη θάλευν έξω και να μη θάλευνται.

Και γύριζα, γύριζα απ' έξω ος λύκος από μαντρό. "Ο λύκος, συρμένος απ' την πείνα, έχω απ' την άγάπη. Και πού να τη δώ!

Μία μέρα έμαθα ότι ο πατέρας της παντρεύτηκε. Και δεν πέρασαν και πολλές ημέρες και είδα τη νέα μάνα της άγάνης μου. Είχε μαζί της και την Καίτη μου. "Ήταν μία κοντή άγριωπή γυναικα. "Αγριωπή μου φάνηκε, γιατί γύριζε και μου έρριχνε άγριες ματιές, έπειδή τις παρακολουθούσα. Αυτό δε μπορούσα να μην το κάνω. Είχα τόσον καιρό να δώ την Καίτη. Και θρήκε ευκαιρία αυτή να μου χαμογέλωσε. Μα ένα θλιβερό χαμόγελο, που με πείραζε. Τί συνέβαινε!...

Και της είχαμ θγάλει τ' μαύρα. "Αλλά πάλι κρατούσε ή είχε κρεμασμένο ος χέρι της ένα σαλάκι...

♦♦♦

"Εγώ είχα θέοι πια καλά, είχα και ή τι χρειαζόταν για να τολήσω να ζητήσω μία κόρη καλή. Και άφου πέρασε λίγος καιρός, έδωλα ένα φίλο του πατέρα της να τη ζητήσει...

"Ο πατέρας της με χαρά, όπως μου είπε ο φίλος του, το δέχτηκε, δέχτηκε να με κάνει παιδί του, αλλά πρώτα-πρώτα, έπρεπε να το πει και στην κόρη του. Κι' άν με ήθελε κείνη...

"Ήμουν ήσυχος γι' αυτό. Σκεπτόμουν μάλιστα τη χαρά που θα δοκιμάζε!

Μα τί όμως συνέθηκε; "Η άπάντησι της κόρης ήταν άρννητική! Ναί, άρννητική! Δεν ήθελε να παντρευτεί, είχε πη.

Τί κτύπημα ήταν εκείνο, τί κτύπημα! Δεν ήξερα τί να πώ, τί να δάλω με το νότι μου. "Ερριχνα και χίλια δυο ος τον πατέρα της.

Πέρασαν δυο, τρεις μήνες και ούτε μπόρεσα να την δώ.

Περνώντας μία μέρα απ' το σήπι της, είδα ναάουνε έορτή. Ρώτησα κι' έμαθα πως γινόταν γάμος. Σάν τρελλός τότε, έκανα τα πάντα να μάθω. Κι' έμαθα. Παντρεύοταν ή άδελφή της, που ήταν μικρότερη απ' αυτή...

Ζητούσα να τη δώ, να τη δώ. "Αδύναταν, αδύνατον! Και μία μέρα έμαθα πως πέθανε!

Πέρασαν χρόνια πολλά. Μου είχε άφίσει όμως μία πληγή άγίατρευτη. Σά να μ' είχε κτυπήσει στην καρδιά κι' άφανε μέσα το θόρυβο, που με κτύπησε.

Μα θραδιά πέρασε ος κάποιο σήπι, για να περάσω μία ώρα ευχάριστη. Και κεί έγγινόρα την άδελφή της. Είχε παιδιά μεγάλα...

Και τότε, τότε, έμαθα γιατί δε με θέλησε το ξανθό έκείνο κεφαλάκι.

Είχε γεννηθεί με τόνα χέρι δίχως δάκτυλα!

Κι' γι' αυτό το έκρυβε με το σαλάκι. Και ύπερφανη άπως ήταν...

Αυτό ήταν άλλη πληγή για μένα! "Ο, άν τόξερα!...

♦♦♦

"Ο έρχομός του γέρο ποιητή μάς σταμάτασε.

—Βρέ άδελφέ, είπε, τόχασα, τράθηξα το δισάλο μου να το εύρω!

Γύρισε και κύτταξε γύρο:

—Θραία είναι δώ, είπε. "Ερως μαυρίζε! "Όλα πράσινα! Μα έχω έχω τα τριαντάφυλλα στην καρδιά...

"Ενας άδύνατος άνθρωπος φάνηκε να μπαίνει στον κήπο, με κιθάρα στο χέρι και σούρνοντας μία καρέκλα. "Εβαλε την καρέκλα ος μία μεριά τ'ακρού απ' τα τραπέζια, έκθιζε και άρχισε να κουρδίζει την κιθάρα.

—Θάχουμε και τραγουδία! Είπε ο γέρο ποιητής. "Αντε, άντε!

"Ο άδύνατος άνθρωπος, έμα κούρδισε το θόρυβο του άρχισε να τραγουδά με κορσασμένη φωνή κάποιο έρωτικό τραγούδι...

"Η παρέα ή μεγάλη, που ήταν κοντά μας, άρχισε κι' αυτή με μίσε να τραγουδά το ίδιο τραγούδι. Οι φωνές γυναικών, άντρών, ψιψιψιων δυνατές και πιο δυνατά, έκανε μαζί έτόνισαν το: ο' αγαπή, ο' αγαπή!

—Άχ, έκανε ο γέρο ποιητής.

Το τραγούδι σταμάτασε, κι' ένα χειροκρότημα από πλατιά χέρια άκούστηκε απ' το βάθος.

—Ός, ώ, ο κύρ Τάσος!

—Εύγε! φώναζε ο Τάσος, θγάζοντας το κεφάλι του από τις προαιδέες. Κείνη όμως τη στιγμή μία φωνή γυναικα άκούστηκε να λέρ σπαραχτικά:

—Το καπέλλο μου, το καπέλλο μου! Πιάστε το!

Τρομάξαμε απ' τη φωνή.

"Ενα σκυλί, σκυλάκι άσπρομαύρο, κείνο ποτρωγε το κόκαλο, πέρασε δρομαίο από κοντά μας, κρατώντας με το στόμα του, ένα καπέλλο γυναικαίο, με γάλο...

—Μωρέ πιάστε το! φώναζε ο Τάσος, τρέχοντας πίσω.

Οι τρεις υπάλληλοι άρμωσαν έξω απ' τον κήπο...

"Η κυρία εξακολουθούσε να φωνάζει.

—Μη χαλάτε το κέφι σας, κυρία μου, της είπε ο Τάσος, που είχε σταθή κοντά μας, θα σας πληρώσουμε την άξια του καπέλλου σας και άς μην είναι ο σκύλος δικός μας!

Και γυρίζοντας ος μέσ, είπε σιγά: —Μά και τ'όθελε αυτή ή χριστινά: το καπέλλο! Και τόσο μεγάλο! Τώρα δώλοι και όλες ξεσκούφτες γυρίζουν!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ε' ένα κινεζικό τάμπιτα, έκει ζωγραφιστή ένας καρκινικός, που τράγιε ένα κροκόδειλο. "Ο κροκόδειλος τράγιε ένα θάι. "Ο θάι άναγκάσει ένα άετον. "Ο άετος κρατεί ος στόμα του ένα χελιδόνι. Και το χελιδόνι ένα σκουλήκι. "Όλα, αυτά, είναι άναποσάστεις το άλληλοτραγωμένους ζωικούς άαυλίου.

♦♦♦

"Ο Μέρτεριν, ο παντοδύναμος Αυστριακός Κανγκελάριος, παρεκάλεσε τον "Αλέξανδρο Δουμά να του στείλη ένα αυτόγραφον. "Ο Δουμάς τότε, του έστειλε το έξης χειρόγραφο: ("Ελάδον παρά του πρίγκιπος Μέρτεριν είκοσι πέντε φίλες, παλιό κρασί Γιοχάνεσμπουργκ). "Ο Μέρτεριν τον ευχαρίστωσε και τους έστειλε και τις είκοσι πέντε μπουκάλες το κρασί.

♦♦♦

Στη Ρώμη υπήρχε άλλοτε ένας μικρός νους, άφιερωμένος στη θεά Σιγή, κοντά ος άγαλμα της οποίας εύρισκτο ή θεά "Ηδονή και ή έζησε επιγραφή: "Είς τους έρωτας χρειάζεται ή σιγή των τάφων".

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ

ΜΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΑΓΓΛΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥ

"Όλοι μας έχουμε κρυφούς πόθους και άνεπιλήριτες επιθυμίες που φυλάδουν ος βάθος του έγώ μας άπου μένουν εις κατόσταν ληθαργικών, χωρίς να μαραινούνται και να άδύνουν όμως.

"Η θεωρία του μεγάλου Αυστριακού επιστήμονος Φρόντ, που έσημείωσε τόσων επιτυχία πρό άλίγων έτών εις όλον τον κόσμο, έσπριξε άκριώς εις την ύπαρξιν και στην μεγάλην επίδραση του ύποσυνειδήτου ος τη ζωή μας. Ποίος είναι ο άνθρωπος που δεν είχε και δεν έχει εις την ζωή του επιθυμίες και πάθος που, για τον ένα ή τον άλλον λόγον, δεν, έξεδηλώθησαν ποτέ και παρμένον μέσα ος εις κατόσταν άναμνης, έτοιμοι να εκδηλώθουν κατά τον ένα ή τον άλλον τρόπον εις την πρώτην ευκαιρίαν; "Η ψυχολογική παρατήρησις άπέδειξε—ιδίως και μετά τον Φρόντ— ότι οι επιθυμίες και οι πόθοι αυτοί εύρισκουν διάφορες και τις πιο περιεργές ικανοποιήσεις, όποτε ήσυχάζουν. Τα δάδασμα ή ή συγγράφη (για όποιον έχει ταλέντο) ενός έδωλου ή προτίμησης προς μίαν εικόνα, την όποιαν έχει κανείς συνεχώς μπροστά ος μάτια του, ενός περιπάτου, ώρισμένων λέξεων, ενός τραγουδιού ή μιας μελωδίας, και σφαιρία άλλων πράξεων ή συναισθημάτων είναι εκδηλώσεις άπλουστατα αυτών των επιθυμιών και πόθων και ταυτοχρόνως ή ικανοποιήσις αυτών.

"Ενας έξυπνος αλλά και ψυχολόγος φωτογράφος του Λονδίνου—ο όποιος είναι από τους καλύτερους και που έχουν την άριστοεστικότερη πέλαια ος άγγλικής πρωτεύουσας—έσκέθηκε—και έννηργος έν προκειμένω σάν πραγματικός ιατρός— να δώρη μίαν διέοδο, και μίαν ικανοποίησιν ος κρυφές αυτές επιθυμίες των γυνωτών και άγνώστων—μελλοντικών— πελατών του και να τις εκμεταλλευθή ταυτοχρόνως προς όφελος του. "Εκανε την σκεπτική διασφήση—εία ζωός φωνής— ιδίως τις ώριμες και πλούσιες πελάτισσες του, και γράπτως, και έπέτυχεν άπολύτως. "Εδημύοργος όχι μόνον μίαν μόδα, νέαν μόδα, αλλά ίως και σοβαρώτερη, μίαν νέαν τεκτονικήσιν εις την σοβαράν καλλιτεχνικήν φωτογραφίαν.

Διότι δεν πρόκειται, πράγματι μόνον για την συνθημιόρνη και χωρίς ιδιαίτερο άδωτερο λόγο μεταμφίση, που γίνεται τόσες φορές φωτογράφος, άπου νύντεναι κανείς με χωρίστικα ή άλλα, φορές.

Διότι δεν πρόκειται, πράγματι μόνον για την συνθημιόρνη και χωρίς ιδιαίτερο άδωτερο λόγο μεταμφίση, που γίνεται τόσες φορές φωτογράφος, άπου νύντεναι κανείς με χωρίστικα ή άλλα, φορές.

Διότι δεν πρόκειται, πράγματι μόνον για την συνθημιόρνη και χωρίς ιδιαίτερο άδωτερο λόγο μεταμφίση, που γίνεται τόσες φορές φωτογράφος, άπου νύντεναι κανείς με χωρίστικα ή άλλα, φορές.

ΟΙ ΚΟΖΑΚΟΙ ΤΟΥ ΝΤΟΝ

ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ

Ο έθνεμειδης άνήγγειλαν τελευταίως ότι ή περιήγησις χορωδία των Κοζάκων, ή όποια από δεκαπενταετίας περιέρχεται τον κόσμον τραγουδώντας τα νυσταγικάκοζάκικα τραγούδια της, ύπεστη αυτοσχηματισμόν. Μέχρι των άρχων του δεκάτου έβδομου αιώνα, οι Κοζάκοι, με κέντρον την άρχικην περιοχήν στην όποιαν είχαν εγκαταστήσει όταν έφθασαν από άνατολάς εις την άνατολήν, έμειναν πάντα σά ταχύτητα και μεγάλως άλτοχως μικρά άλογα, εις όλες τις γύρω εκτάσεις ιδίως εις άνατολικάν βοσκοτόπιαν και είχαν καταστή το άσπρον όχι μόνον των Ρώσων και Πολωνών χωρικών, αλλά και αυτών τωνών των κρατών.

"Η λέξις Κοζάκ, ή όποια σπμαίνεται εις την ταταρικήν έλαφρόδς πολεμότητις, εμφανίζεται από το δεκάτον τρίτον αιώνα, για να καθορισθ στήσι ά. "Εξελίχθησαν ιδίως εις επικινδύνον δύναμιν δυο φορές. Την πρώτην κατά το τέλος του δεκάτου έβδομου αιώνα, όταν άρχησαν να Πολωνιάς εύγενούς "Εβαν Ματζέπα, του όποιου τα άλογα έχον άποσπασθεί διάφοροι ποινίται, μεταξύ των όποιων ο Βύρων και ο Βικτωρ Ουγκώ και ζωγράφοι.

"Ο Ματζέπα, νέος, εύροκετο εις την ύπηρεσίαν Πολωνών πριγκίπων, του όποιου είχε έρωτευθή την γυναικα. "Οταν ο πρίγκιψ έπληρωσάθη τουτο διεταξε τον άνθρώπου του και συνελάδαν τον Ματζέπα, τον έδωσαν γυμνό σά ράχη ενός άλόγου και άπασαν το άλογο να φωνη εις την άπέραντη στέππα. "Ο Ματζέπα έφθασε εις κακήν κατάνστασιν και ήμισθανς ο' ένα χωριό Κοζάκων, οι όποιοι τον περιποιήθηκαν και τον έδεχθηκαν μεταξύ των.

"Επειτα από λίγα χρόνια είχε γίνει άρχηγός, όχι μόνον του χωριού έκείνου αλλά όλης της γύρω περιοχής και κατά το 1687 κατήχησε και συνεκέντρωσε υπό την άρχηγία του όλους έν γενεί.

ματα μόνον για έπίδειξι της στιγμής ή για ένέθμιον του Καρναβαλιού π.χ. ένός ταξιδιού ή μιας έκδρομής. Πρόκεινται, όπως είπαμε, για μία σοβαρά εκδήλωση.

έξοδο και πολλές φορές να ήσυχάζη για ένέθμιον του Καρναβαλιού π.χ. ένός ταξιδιού ή μιας έκδρομής. Πρόκεινται, όπως είπαμε, για μία σοβαρά εκδήλωση.

"Ας άναφέρουμε μερικά παραδείγματα. "Η λαίδη "Ελισαβέτ Τάουσεν έπιθύμησε άνάκαθεν ν' άνεβή στή σκηνή. Πο-

αίτρωσ να παίξη τον ρόλον της "Ιωάννας Ντ". "Αρκ. "Ο Πέτρος Νόρθ—έτι λέγεται ο ψυχολόγος-φωτογράφος του Λονδίνου— την έφωτογράφησε ως "Ιωάνναν Ντ". "Αρκ και έτσι ικανοποίησε την έσώτερη επιθυμία της.

"Η λαίδη Μπρίγκιττε Πωλέτ δεν έχει άλλη επιθυμία από του να γίνη—διότι είναι πολύ νέα άκόμη— μεγάλη ζωγράφος. "Αλλά μέσα ος τις πολλές της άλλες άπασχολήσεις δεν θρικόε τον άπαιτούμενο καιρό για να έπιδοθ σοβαρά στή ζωγραφική. "Ο Νόρθ την φωτογραφίζει με τον χρωστήρα στο χέρι και με μία ζωπή όπου είναι ζωγραφωμένες οι άρες για να φανερωθ και το πρόβλημα του χρόνου.

"Η λαίδη Μόρια Μπάτλερ ήθελε από μικρή να γίνη άεροπόρος, αλλά για διαφόρους λόγους δεν το κατέρωθε. "Ο φωτογράφος την ντύνει με μία πραγματική άεροπορική στολή και την φωτογραφίζει ος διάφορες πόδες τόσο καλά, ώστε να νομίζει ότι ύπάρξει ή είναι έσπαςος.

Την είδα Ντάνια Σάλκομη, μίαν νέαν άδελήτριον, πολύ γυναιχήν στην άνάτηρ κοινωνία του Λονδίνου, την φωτογραφίζει με μίαν γήινη σφαιρία άπάντων στον έναστρο ούρανο, με έμπνευσμένον ύφος μάντισης και με άνοικτά τα χέρια μέσα ος άστρα σάν να έξορκίζη, διότι ή κοπέλα αυτή, εκτός από τον άσπρημον, έπιβείτα εις τον πνευματισμόν και θέλει να έξαναστή το "Υ. Τησέρον. Την είδα του τη γυναικα, ή όποια έχει διάφορες καλλιτεχνικές ροπές—χορεύει, ζωγραφίζει, συνθέτει μουσική, αλλά είναι και πρώτης τάξεως όδηγός αυτοκινήτου— την φωτογραφίζει με στολή αυτοκινητιστού και με γύρω της, ος φόντο, διάφορες φινιούρες κοροπό, νόνες μουσικής κα ζωγραφικούς πινάκας. Μίαν άλλη, που ήθελε να παίξη κάποτε τον ρόλον του έδμίου, ο Νόρθ την έφωτογράφησε με πραγματική στολή έδμίου και με τον μπλόκ στο χέρι έτοιμη να κόψη το κεφάλι μίς ώρας καταδοχίς—και τέλος την λαίδη Ντάν, ή όποια λατρεύει την Αυστρία και ή τις ύπενθυμίζει την πράγματι ώραία ος τη χώρα, την έφωτογράφησε άπλούστατα με φορεσιά Αυστριακής χωρικής.

Επεκταθή άρα εις αυτή ή ψυχολογική μόδα του Λονδίνου:

Λοιψι ψυχικής καταστώσεως, για την ικανοποίησιν του ύποσυνειδήτου ος μία του τάσι, ο' έναν του πόθο, που κατ' άλλον τον τρόπο μπορεί να έρσκη μίαν δι-

ρακολούθησε σχολή θεάτρου, αλλά για όικανοποιήσιν του ύποσυνειδήτου ος μία του τάσι, ο' έναν του πόθο, που κατ' άλλον τον τρόπο μπορεί να έρσκη μίαν δι-

την έπίδωμει της. "Ηθελε πάντοτε ίδι-

οκέας του Βόλγα, του Ντόν, του "Αστραχάν και της Ουκρανίας, έπει τους παρεχωρήθησαν έκτάσεις γης προς καλλιέργειαν, οι άταράνοι τους δε έγιναν Ρώσοι κρατικοί υπάλληλοι και διακρίθηκαν πολιτικοί και στρατιωτικοί διοικητικοί των περιόχων τους. Στρατιωτικώς οι κατ' αυτόν τον τρόπον μεταβλήθητες εις άγρότας Κοζάκοι ώργανώθησαν κατά το υπόδειγμα των αυστριακών φυλακων των σιανών, τους όποιους είχε όργανώσει κατά των Τούρκων ο πρίγκιψ Ευγενίος κατά της άρχας του δεκάτου έβδομου αιώνα.

"Όλοι οι "Ακρίται που κατοικούσαν εις τα μέσση Αυστρία και Τουρκία συνορεύων, είχαν στρατιωτικην όργανωσιν και το κάθε χωριό αποτελούσε ένα σάκτυμα υπό την άρχηγίαν έμπειρού πτελεματος.

Κατά τον ίδιον τρόπον έυστηματοποιή και ή ζωή των χωρικών Κοζάκων, έκτοτε δε άπέτελεσαν το έπλεγμα ος μία ίππική της Ρωσίας το όποιον έδωσαν καθ' όλους τους πολέμους μέχρι του τελευταίου Παγκοσμίου πολέμου. Μετά την πτώσιν της Αυστοκρατίας, ήλειστοι Κοζάκοι, όπως τόσο άλλοι Ρώσοι, έγκατέλειψαν την πατρίδα τους και έγκατέστησαν εις διάφορους πόλεις της Ευρώπης. Μεταξύ αυτών έστρατολογήθη και έξασκούμεθα να στρατολογηται ο χόρος των Κοζάκων του Ντόν, ο όποιος άπέκτησε παγκόσμιον όνημν.

Κατά τον ίδιον τρόπον έυστηματοποιή και ή ζωή των χωρικών Κοζάκων, έκτοτε δε άπέτελεσαν το έπλεγμα ος μία ίππική της Ρωσίας το όποιον έδωσαν καθ' όλους τους πολέμους μέχρι του τελευταίου Παγκοσμίου πολέμου. Μετά την πτώσιν της Αυστοκρατίας, ήλειστοι Κοζάκοι, όπως τόσο άλλοι Ρώσοι, έγκατέλειψαν την πατρίδα τους και έγκατέστησαν εις διάφορους πόλεις της Ευρώπης. Μεταξύ αυτών έστρατολογήθη και έξασκούμεθα να στρατολογηται ο χόρος των Κοζάκων του Ντόν, ο όποιος άπέκτησε παγκόσμιον όνημν.

Κατά τον ίδιον τρόπον έυστηματοποιή και ή ζωή των χωρικών Κοζάκων, έκτοτε δε άπέτελεσαν το έπλεγμα ος μία ίππική της Ρωσίας το όποιον έδωσαν καθ' όλους τους πολέμους μέχρι του τελευταίου Παγκοσμίου πολέμου. Μετά την πτώσιν της Αυστοκρατίας, ήλειστοι Κοζάκοι, όπως τόσο άλλοι Ρώσοι, έγκατέλειψαν την πατρίδα τους και έγκατέστησαν εις διάφορους πόλεις της Ευρώπης. Μεταξύ αυτών έστρατολογήθη και έξασκούμεθα να στρατολογηται ο χόρος των Κοζάκων του Ντόν, ο όποιος άπέκτησε παγκ

Ένα συγκλονιστικό έρωτικό θαλασσινό άναγνμμα του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η κουράρα Δεσποινίνα-θαγατέρα του καπετάν Μάρκου που τον σκότωσαν με πρόδοια οι Βενετοί-ορκίζεται να εκδικηθεί τους δολοφόνους του πατέρα της. Μετά τα καράβια της έχει γίνει ο πρώτος των Βενετών, που τα κυβερνάει αυτή με τον αρραβωνιαστικό της, τον καπετάν Μανέττα. Κάποτε όμως άρρώστος και τη μετέφεραν στο Καστελλόριζο από όπου μία μέρα οι Βενετοί-άνθρωποι άπομάκρυναν με μηχανικά το στόλο της με τον καπετάν Μανέττα. Την άρραβων σκόλα και τη μεταφέραν στην Άνδρο. Έκει απευθύνει αυτή με τον καπετάν Μανέττα, όσο και ο Τουρκικός στόλος υπό τον Χαιρέδδιν, που ήταν παλιός φίλος του πατέρα της, του καπετάν Μάρκου. Έν τώ μεταξύ η Δεσποινίνα άρρωστική, λευθερή από τα Βενετοίνα άξιωματικά Ρενιέρη και απευθεί να αναλάβει την άρχηγία του στόλου της. Οι δύο στόλοι κατατροπώνουν τον Βενετικό και μετά το πέρας της ναυμαχίας η Δεσποινίνα έπισκέπτεται την ναυαρχίδα του Χαιρέδδιν, ο οποίος κατά πλίκτες από την παλληκαρία της της χορίζει ως ήμεγμνια την νήσο Άνδρο.

16^{ON}

Σάν τοιυαν του Χαιρέδδιν Μπαομπάρρα πώς οι πρόκροισ της Άνδρου άνέθηκαν, από τήν άρχηγία και έπαισαν να τον προσκυνήσουν, δισταζόν ά μέσως να τους φέρουν μπροστά του. Τρέμειν, γιατί το φόβο των, οι άδυστηχοί άνοι, άπιδέν έζωσαν τί τους περιμένει και μόλις παρουσιάσκατον μπροστά στο φοβερό και τρομερό καπετάν πασά, πέσανε στα γόνατα λέγοντας: —Είμαστε δούλοι σου ταπεινοί.

—Καίμενοι Έλληνες! Πώς σας κατάν, πως έτσι ταπεινούς των Βενετώνων η άδελότης.

—Ο Χαιρέδδιν τους έδλεπε με ένα αίσθημα λύπης άλλά και με περιφρόνηση. —Πώς κατάντες—έοκείπτετο— η υπέρβαση από τον γέννησε τα μεγαλύτερα παλληκαρία του κόσμου και που άκόμη έξακολουθεί να γεννιά καπετάν. Μάρκου και καπετάν Μανέττες και ζωνθες κουράρες!

Άφου τους άρρωσε έτσι γονατιστούς για κόμηση άνω, στο τέλος τους διατάζει: —Σηκωθείτε έπάνω.

Οι πρόκροισ της Άνδρου σηκώθηκαν.

—Εμείς—τότε είπε— πώς σας κακοφάνηκε πολύ από νίκησιν τους φίλους σας τους Βενετώνους και που το νηοί σας το παίρνει σήμερα έγω.

—Όχι, καπετάν πασά, άπάντα ένας από αυτούς, όχι δέν λυπηθήκαμε καθόλου. Άπ' έναντίας ευχαριστήθηκε πολύ, γιατί οι Βενετοίνοι μας θάσσανον πολύ τόσα χρόνια τώρα. Ένν σεις έα μας προστάτευετε. Κοντά σας δέν κινδυνεύει ούτε η θρησκεία μας ούτε η καταγωγή μας. Είμαστε αίγουροι νι αυτό.

—Και ποιος σας είπε πως εμείς έα σας προστάτευουμε και πως με μας δέν κινδυνεύει ούτε η θρησκεία σας ούτε η καταγωγή σας;

—Μας τύπε χέες το πρώι η κουράρα με τα χρυσά μαλλιά, η Δεσποινί, η κόρη του μεγάλου καπετάν Μάρκου που οι Βενετοίνοι τον κρέμασαν μπαμπούσι.

Χάρηκε πολύ ο Μπαομπάρρας σάν ήκουσε τα λόγια αυτά. Κατάλαθε πως η Δεσποινίνα έχει μεγάλη έπιρροή στους νηοίτες και αυτό τον έωμπερε γιατί είχε σκόπο να τοομάρη τα καράβια του με Έλληνες των νηοιών και με φωνή πη μαλακή τότε τους λέγει:

—Την άναγνη την Δεσποινίνα του καπετάν Μάρκου και τώρα;

Την λατρεύουμε, δοξασμένη ναύαρχε.

—Λοιπόν, εκείνο που θέλετε να μου πείτε μένα, να πάτε στη Σκύλλα; στο καράβι της Δεσποινίνας και να τα ειλπίτε στη ζωνθή κουράρα. Αυτή είναι από σήμερα του νηοιού σας ο άφέντης.

Τρελλοί από χαρά και συγκίνησι οι προεστοί της Άνδρου έπαισαν στα γόνατα πάλιν και έπροσκύνησαν τον Χαιρέδδιν για την μεγάλη ευεργεσία που τους έκανε και μπαίνοντας στη μεγάλη

θάρα των τρεθίζανε για τί Σκύλλα, που ήταν φουρτισμένη πιά άνοικτά με τα άλλα ελληνικά καράβια.

♦♦♦

Την ώρα που η θάρρα των προεστών της Άνδρου έδιπλάρωνε στη Σκύλλα, η Δεσποινίνα μόλις είχε ζυγίσει. Είχε τόσο καιρό να κοιμηθεί στο καράβι της! Είχε τόσο καιρό να κοιμηθεί ήσυχα και άμείρινα.

Η εύτυχία της ήτο τόση, ώστε σάν άπό θαύμα της ζαοήληθε η ύγεια της. Τά μάγουλά της τά άκρη ζαοαοήθηκαν το παλιό ρόδινο τους χρώμα και τα μάτια της τά μεγάλα και γαλανά έλαμπαν και πάλιν σάν πρώτα.

Ο μικρός καμάρωτος της κατέθηκε κάτω στην κάμαρα της πρώτης και άνηγίλει στην καπετάνισσα πως κάποιον νηοίτες ήλθαν στο καράβι και ζητούν την άδεια να παρουσιάσουν μπροστά της.

—Φέρτε τους κάτω, κάνει η Δεσποινίνα, και καθίζοντας στη μοναδική πολυθρόνα της έρριξε έπάνω στους άμους της ένα πανωφόρι και ταυτοχρόνως έδιώκρωσε τά μαλλιά της μ' ένα κτενάκι που είχε πρόχειρο.

Οι προεστοί της Άνδρου ώδηγήθησαν μπροστά της και μόλις την είδαν να κάθεται έτσι μεγαλόπρεπα στην πολυθρόνα της με τά άθρονα χρυσά μαλλιά της, χυμένα στους άμους της, με τά μάτια της άσπραποδοιόχοντα από υπέρτατη ευχαίμνια και ευχαρίστησι, με τά ρούσά να της χείλη να χαμουργούν, νωμίαν πως είχαν μπροστά των καμιά θούλιασα και ήταν έτοιμοι να γονατίσουν μπροστά της άν δέν τους έμποδίζε αυτή λέγοντας:

—Δέν είμαι κανένας Βενετόναος νηογιάτην για να με προσκυνήσετε. Είμαι ό,τι και σεις. Καλώς ώριστε στο καράβι μου.

—Άφέντρα, δοξασμένη κόρη του μεγάλου καπετάν Μάρκου, έλληδα και καύχημα της χριστιανότητας, ο θεός να σ' εύλογη και να προστατεύη την πόλυντη ζωή σου. Πήγαμε σόν καπετάν πασά να τον προσκυνήσουμε και να τού παρθεύουμε τά νηοί μας και, αυτές μας έσπευσε σέ άένα, λέγοντας πως από σήμερα σ' είμαι του νηοιού σου ο άφέντης.

—Τι σάς έλεγα χέες; Δέν σάς έλεγα πως με τους Τούρκους θα ζήσουμε καλά, πως από αυτούς δέν κινδυνεύει ούτε η θρησκεία μας, ούτε η καταγωγή μας; Όριστε που θγαίνουν τα λόγια μου σωστά. Και ο Ύψιλιότατος καπετάν πασάς μας παραχώρησε το νηοί σας να το κυβερνήσουμε μόνοι μας.

—Είμαστε έλευθεροί από σήμερα. Μόνο που θα άναγνωρίζουμε την κυριαρχία του Σουλτάνου και θα τού δώσουμε τις παραδόσεις των και έλεγε ά με ναύτες για την άρμάδα του, ναύτες

όμως που δέν είνε δούλοι, αλλά στρατιώτες με λουφέ.

»Πηγαίνετε σεις... και πείτε αυτά που σάς είπα στους συμπολίτες σας. Το μεσημέρι θα θγί ο καπετάν Μανέττας με λίγους άνδρες για να κάμη την τυπική κατάληψη του νηοιού σας.

»Πηγαίνετε στο καλό κι' ο θεός νάναι μαζί σας, είνε η Δεσποινίνα τεινώντας το λευκό της χερσάκι που όλοι οι προεστοί το φίλσαν με σεδασμό και εύλδεια.

♦♦♦

Μία ώρα άργότερα οι καμπαίνες των έκκλησιών της Άνδρου χτυπούσαν χαρμόσυνα και ο κόσμος έτρεχε σόν νυναιμία και τέκνοις στις εκκλησίες. Σέ κάθε μία από αυτές ήταν και από ένας προεστός που άνήγγελλε στο λαό το τί συνέβη και πως σέ λίγο θα θγί έξω ο νέος διοικητής του νηοιού, ο καπετάν Μανέττας, ο μέλλων σύζυγος της Δεσποινίνας και κόρης του καπετάν Μάρκου.

Η χαρά, η άγαλλίασις και ο ένθουσιασμός κυριαρχούσαν από τη μία άκρη του νηοιού ως την άλλη και από τά κοντινά χωριά κατέβαιναν στην πρωτεύουσα του νηοιού, μπουλούκια μπουλούκια οι κάτοικοι για να ιδούν και έπαινημίζον τον νέον διοικητή και ίσως και την κοσμοδοκουμένη καπετάνισσα Δεσποινίνα.

Και ένώ αυτά γινόντουσαν έξω, έπάνω στη Σκύλλα η Δεσποινίνα με τον καπετάν Μανέττα σουνεκοίπτοντο για τον τρόπο που θα έγινετο η κατάληψις του νηοιού.

♦♦♦

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας ο νέος διοικητής της Άνδρου καπετάν Μανέττας άγικε με μερικούς ανθρώπους του και κατέλαθε το νηοί στο όνομα του καπετάν πασά Χαιρέδδιν Μπαομπάρρα. Για τά μάτια άγίκανε και λίγοι Τούρκοι στρατιώτες και ύψωσαν την τούρκικη σημαία στη μεγάλη τάλια του κάστρου, μα αυτό δέν είχε σημασία. Άπ' όλους τους ανθρώπους που ήταν οι καπετάν Μανέττας.

Ο καπετάν πασάς για να δείξη την μεγάλη έκτιμηση που είχε στον νεαρό θαλασσινό, την άλλη μέρα το πρωί θγίκε στη στεριά με έπισημότητα και πήγε στο διοικητήριο για να χαιρετήσει το νέο διοικητή του νηοιού.

Ο κόσμος σάν τώμαθε μαζεύτηκε έξω από το παλάτι του Δανδολού που τώρα πιά ήταν παλάτι του καπετάν Μανέττα και με χαρούμενες φωνές και ζητωκραυγές έπαινημίζον τον νικητή των Βενετώνων.

Έθγαλε τότε ένα «μπουγιουρντί» το πασάς και έδεδωκε τους νηοίτες της Πόρτα να προστατεύη τη θρησκεία των και τις παραδόσεις των και έλεγε ά με ναύτες για την άρμάδα του, ναύτες

κόμη πως τά νηοιά όλα θάναι μισοέξω.

θερα, δέν θα πληρώνουν φόρους, θα έχουν και τους δημογροντάς των. Μόνο που θα δίνουν ναύτες για τά καράβια της τουρκικής άρμάδας. Τό λόγο του δόστικε ο καπετάν πασάς και τον σεβόσθηκαν οι Σουλτάνοι ίσα με τον καιρό που τά μισά νηοιά του Αιγαίου έλευθερώθηκαν όλοένα και γίνηκαν ελληνικά.

♦♦♦

Άμα πέρασαν οι πρώτες φασαρίες κι' ο κόσμος ήρχισε να διαλύεται, ο καπετάν πασάς έλεγε σόν καπετάν Μανέττα:

—Τώρα έχουμε κι' άλλη δουλειά να κάνουμε, καπετάν Μανέττα.

—Στους όρισμούς σου, ναύαρχέ μου, άπάντα ο Μανέττας.

—Μή ξεχνάς, λέγει ο Χαιρέδδιν, πως στο ποδάρι του μακαρίτη καπετάν Μάρκου είμαι έγώ. Η Δεσποινίνα είνε κόρη μου.

—Τό βλέπω, ναύαρχέ μου.

—Λοιπόν, η Δεσποινίνα πρέπει να θγί πιά από τό καράβι. Θάκουμε ναμαχία μεγάλη και δέν ζέρεις τί μπορεί να συμβή. Γι' αυτό πρέπει να θγί πιά να χωθεί. Και για να γίνει αυτό πρέπει να πανδευθώτε. Άδριο πρέπει να γίνουν οι γάμοι σας, θα μείνι έπιτόδες, γότερα από τους γάμους θα φύγω έγώ και σ' όποτε θέλεις έρχεσαι στο στόλο άφέντης της Δεσποινίνας τη γυναίκα σου. Τι λέες; είσαι σ' όμφωνος;

—Αυτό είνε και μόνο το όνειρό μου. Η Δεσποινίνα δέ δεχθή να παντρευθώμε, μα θα δεχθή να θγί από τη Σκύλλα; —Θά την πείσω έγω, κάνει ο καπετάν πασάς.

♦♦♦

Νέα χαρά και νέα πανηγύρια στην Άνδρο. Άπό όλα τά χωριά μαζεύθηκαν στο κάστρο οι νηοίτες φορώντας τά γιορτινά των ρούχα για να παρευρεθούν στους γάμους της πεντάμορφης κόρης του καπετάν Μάρκου. Τίς κοσμοζακούμενες κουράρες με τά ζωνθή μαλλιά με τον άνδριο και γενναίο καπετάν Μανέττα. Τα καράβια όλα της άρμάδας έσημασοτοίπθηκαν και την ώρα που η Δεσποινίνα φορώντας μία ολόκληρη πολεμική στολή άγικε με τά παλληκαρία της από τη Σκύλλα και τράβηξε στην έκκλησία, που την περιέμενε ο ύψιλιος μελλόνυμφος, όλα τά κανόνια άρόντησαν για να χαιρετήσουν τη πεντάμορφη νύφη.

♦♦♦

Ο Ύψιλιότης της Άνδρου εύλόγησε το μυστήριο του γάμου. Ο Χαιρέδδιν Μπαομπάρρας ήταν μέσα στην έκκλησία, όπλα, στη νύμφη.

Ο γενναίος Τούρκος ναύαρχος έτρεμε από τη συγκίνησι του και ψιθύριζοντας έλεγε:

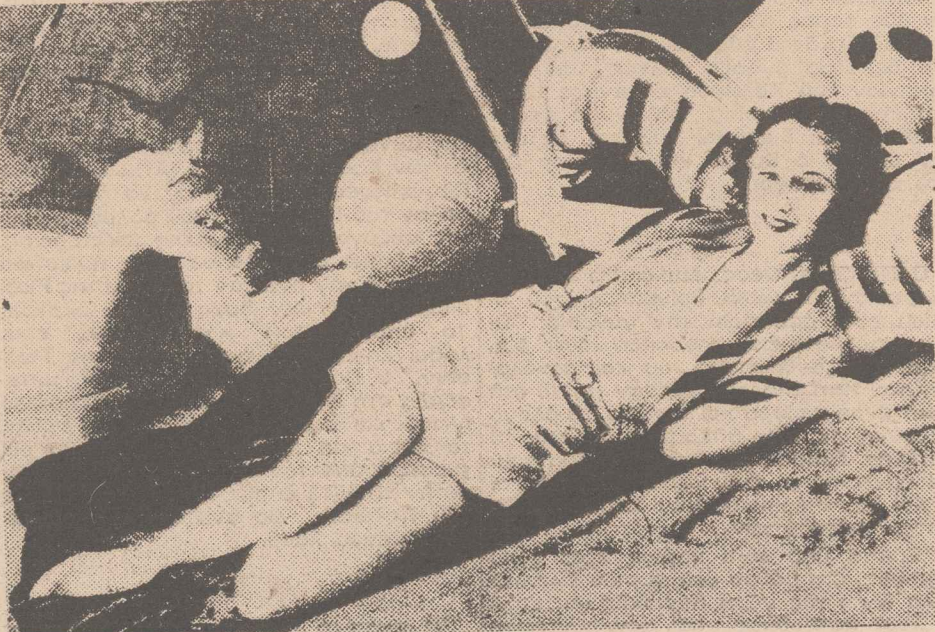
—Σ' ευχαριστώ, θεέ μου, που με άξιωσες να κόμω κάτι για τό παιδί του μεγάλου και γενναίου φίλου μου. Και γυρίζοντας σόν καπετάν Μανέττα και στην Δεσποινίνα, που με δάκρυα στα μάτια του φιλούσε τά χέρια, τους λέγει:

—Παιδιά μου, ένώ φεύγω άμέσως και σάς άφινω τά καράβια σας, μη τυχόν και σάς κόμουν καμιά μπαμπούσι οι Βενετοίνοι. Θα μπορέσω να σας ιδώ και πάλι. Έχετε γεια και ζήστε εύτυχισμένοι.

♦♦♦

Μία ώρα άργότερα, ένώ ο κόσμος έλευφίμει τους νεονύμφους που πήγαν άνα από την έκκλησία στο παλάτι των, ο στόλος του Χαιρέδδιν έκανε πανιά και έβγαλε κατά τό νοτιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ανάμνησις...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΗΝ... ΑΜΕΡΙΚΗ!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΝΟΣ ΤΟΛΜΗΡΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΠΟΡΟΥ

Μετά την ήτταν του Βατερλώ, ο Ναπολέων πέρασε στην νήσον του Αϊέ, προκειμένου την άλλη μέρα να παραδοθεί στους Άγγλους. Την νύκτα έκει νην, ένας πλοίαρχος που έλεγετο Βιλντιέ, φανατικός Βοναπαρτιστής, του έπρότεινε να τον φυγαδεύρη στην Άμερική, περνώντας τον κρυφά, από τά άγγλικά πλοία.

Ο Βιλντιέ αυτός είχε έξασκηθεί στο να κυβερνά μικρά πλοία που έταζέιδεσαν στις μεγάλες θάλασσες. Τό πλοίο που έκυβερνούσε τώρα λεγόταν «Άλθο-οιστή» και άνελάμβανε υπευθύνως να πάρη μ' αυτό τον Ναπολέοντα έως την άκρη του κόσμου.

Ο αυτοκράτωρ τον άκουγε με προσοχή, κόβοντας διαρκώς βόλτες, χωρίς να λέγει τίποτε. Στο τέλος εστάθηκε, έκύταξε για μερικές στιγμές τον ύκεανό, έπειτα έκούνησε το κεφάλι του και έιπε ένα έερο «Όχι».

Τό σχέδιο του Βιλντιέ δέν τού ένέπνεε καμιά έμπιστοσύνη. Προτιμούσε καλλίτερα να παραδοθή στους Άγγλους.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ο πλοίαρχος Βιλντιέ, τον όποιον η άρνησις του αυτοκράτορος είχε πληγώσει κατάκαρα, θέλοντας ν' άποδείξη ότι η πρότασις του δέν είχε τίποτε το άπραγματοποίητο, έπήρε το καράβι του, που τό έλεγαν «Άτρώμπος» αυτή τη φορά μαζί με δύο νεαρούς όόκιμους, από τους όποιους ο νεώτερος ήταν ο υιός του, κι' έτράβηξε για την Άμερική.

Τό ταξείδι υπήρξε μεγάλο και ακλινή. Ο «Άτρώμπος» όμως ήταν καλή έφωδιασμένος από νερό, τρόφιμα και μισκότα και έως την τελευταία ήμέρα του ταξείδιου, η διανομή των τροφίμων γινόταν μ' έξαιρετική προνοητικότητα και έτσι το πλήρωμα δέν υπέφερε και πολύ.

Όστόσο, έπειδι οι τρεις έπιτάται του «Άτρώμπος» έτρωγαν διαρκώς παστό κρέας, τά στόματά τους είχαν ξεραθή και έδιψούσαν πολύ. Μά είτε έξιψούσαν, είτε όχι, ο πλοίαρχος Βιλντιέ δέν τους έδινε ούτε μία σταγόνα νερό παρ'όλα αυτά τό άριστερό.

Μία ήμέρα που η θάλασσα ήταν γαλήνια σάν τό λάδι, οι τρεις ποταπόροι είδαν έξωφρα ένα πράγμα στρογγυλό να πλέη κοντά στο καράβι τους.

—Ένα καρπούζι! φώναξε ο Βιλντιέ υιός, ο όποιος θριασκόν την ώρα έκείνην από την ήμέρα σόν «Άτρώμπος».

Μετά την ήτταν του Βατερλώ, ο Ναπολέων πέρασε στην νήσον του Αϊέ, προκειμένου την άλλη μέρα να παραδοθεί στους Άγγλους. Την νύκτα έκει νην, ένας πλοίαρχος που έλεγετο Βιλντιέ, φανατικός Βοναπαρτιστής, του έπρότεινε να τον φυγαδεύρη στην Άμερική, περνώντας τον κρυφά, από τά άγγλικά πλοία.

Ο Βιλντιέ αυτός είχε έξασκηθεί στο να κυβερνά μικρά πλοία που έταζέιδεσαν στις μεγάλες θάλασσες. Τό πλοίο που έκυβερνούσε τώρα λεγόταν «Άλθο-οιστή» και άνελάμβανε υπευθύνως να πάρη μ' αυτό τον Ναπολέοντα έως την άκρη του κόσμου.

Ο αυτοκράτωρ τον άκουγε με προσοχή, κόβοντας διαρκώς βόλτες, χωρίς να λέγει τίποτε. Στο τέλος εστάθηκε, έκύταξε για μερικές στιγμές τον ύκεανό, έπειτα έκούνησε το κεφάλι του και έιπε ένα έερο «Όχι».

Τό σχέδιο του Βιλντιέ δέν τού ένέπνεε καμιά έμπιστοσύνη. Προτιμούσε καλλίτερα να παραδοθή στους Άγγλους.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ο πλοίαρχος Βιλντιέ, τον όποιον η άρνησις του αυτοκράτορος είχε πληγώσει κατάκαρα, θέλοντας ν' άποδείξη ότι η πρότασις του δέν είχε τίποτε το άπραγματοποίητο, έπήρε το καράβι του, που τό έλεγαν «Άτρώμπος» αυτή τη φορά μαζί με δύο νεαρούς όόκιμους, από τους όποιους ο νεώτερος ήταν ο υιός του, κι' έτράβηξε για την Άμερική.

Τό ταξείδι υπήρξε μεγάλο και ακλινή. Ο «Άτρώμπος» όμως ήταν καλή έφωδιασμένος από νερό, τρόφιμα και μισκότα και έως την τελευταία ήμέρα του ταξείδιου, η διανομή των τροφίμων γινόταν μ' έξαιρετική προνοητικότητα και έτσι το πλήρωμα δέν υπέφερε και πολύ.

Όστόσο, έπειδι οι τρεις έπιτάται του «Άτρώμπος» έτρωγαν διαρκώς παστό κρέας, τά στόματά τους είχαν ξεραθή και έδιψούσαν πολύ. Μά είτε έξιψούσαν, είτε όχι, ο πλοίαρχος Βιλντιέ δέν τους έδινε ούτε μία σταγόνα νερό παρ'όλα αυτά τό άριστερό.

Μία ήμέρα που η θάλασσα ήταν γαλήνια σάν τό λάδι, οι τρεις ποταπόροι είδαν έξωφρα ένα πράγμα στρογγυλό να πλέη κοντά στο καράβι τους.

—Ένα καρπούζι! φώναξε ο Βιλντιέ υιός, ο όποιος θριασκόν την ώρα έκείνην από την ήμέρα σόν «Άτρώμπος».

Μετά την ήτταν του Βατερλώ, ο Ναπολέων πέρασε στην νήσον του Αϊέ, προκειμένου την άλλη μέρα να παραδοθεί στους Άγγλους. Την νύκτα έκει νην, ένας πλοίαρχος που έλεγετο Βιλντιέ, φανατικός Βοναπαρτιστής, του έπρότεινε να τον φυγαδεύρη στην Άμερική, περνώντας τον κρυφά, από τά άγγλικά πλοία.

Ο Βιλντιέ αυτός είχε έξασκηθεί στο να κυβερνά μικρά πλοία που έταζέιδεσαν στις μεγάλες θάλασσες. Τό πλοίο που έκυβερνούσε τώρα λεγόταν «Άλθο-οιστή» και άνελάμβανε υπευθύνως να πάρη μ' αυτό τον Ναπολέοντα έως την άκρη του κόσμου.

Ο αυτοκράτωρ τον άκουγε με προσοχή, κόβοντας διαρκώς βόλτες, χωρίς να λέγει τίποτε. Στο τέλος εστάθηκε, έκύταξε για μερικές στιγμές τον ύκεανό, έπειτα έκούνησε το κεφάλι του και έιπε ένα έερο «Όχι».

Τό σχέδιο του Βιλντιέ δέν τού ένέπνεε καμιά έμπιστοσύνη. Προτιμούσε καλλίτερα να παραδοθή στους Άγγλους.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ο πλοίαρχος Βιλντιέ, τον όποιον η άρνησις του αυτοκράτορος είχε πληγώσει κατάκαρα, θέλοντας ν' άποδείξη ότι η πρότασις του δέν είχε τίποτε το άπραγματοποίητο, έπήρε το καράβι του, που τό έλεγαν «Άτρώμπος» αυτή τη φορά μαζί με δύο νεαρούς όόκιμους, από τους όποιους ο νεώτερος ήταν ο υιός του, κι' έτράβηξε για την Άμερική.

Τό ταξείδι υπήρξε μεγάλο και ακλινή. Ο «Άτρώμπος» όμως ήταν καλή έφωδιασμένος από νερό, τρόφιμα και μισκότα και έως την τελευταία ήμέρα του ταξείδιου, η διανομή των τροφίμων γινόταν μ' έξαιρετική προνοητικότητα και έτσι το πλήρωμα δέν υπέφερε και πολύ.

Όστόσο, έπειδι οι τρεις έπιτάται του «Άτρώμπος» έτρωγαν διαρκώς παστό κρέας, τά στόματά τους είχαν ξεραθή και έδιψούσαν πολύ. Μά είτε έξιψούσαν, είτε όχι, ο πλοίαρχος Βιλντιέ δέν τους έδινε ούτε μία σταγόνα νερό παρ'όλα αυτά τό άριστερό.

Μία ήμέρα που η θάλασσα ήταν γαλήνια σάν τό λάδι, οι τρεις ποταπόροι είδαν έξωφρα ένα πράγμα στρογγυλό να πλέη κοντά στο καράβι τους.

—Ένα καρπούζι! φώναξε ο Βιλντιέ υιός, ο όποιος θριασκόν την ώρα έκείνην από την ήμέρα σόν «Άτρώμπος».

Μετά την ήτταν του Βατερλώ, ο Ναπολέων πέρασε στην νήσον του Αϊέ, προκειμένου την άλλη μέρα να παραδοθεί στους Άγγλους. Την νύκτα έκει νην, ένας πλοίαρχος που έλεγετο Βιλντιέ, φανατικός Βοναπαρτιστής, του έπρότεινε να τον φυγαδεύρη στην Άμερική, περνώντας τον κρυφά, από τά άγγλικά πλοία.

Ο Βιλντιέ αυτός είχε έξασκηθεί στο να κυβερνά μικρά πλοία που έταζέιδεσαν στις μεγάλες θάλασσες. Τό πλοίο που έκυβερνούσε τώρα λεγόταν «Άλθο-οιστή» και άνελάμβανε υπευθύνως να πάρη μ' αυτό τον Ναπολέοντα έως την άκρη του κόσμου.

Ο αυτοκράτωρ τον άκουγε με προσοχή, κόβοντας διαρκώς βόλτες, χωρίς να λέγει τίποτε. Στο τέλος εστάθηκε, έκύταξε για μερικές στιγμές τον ύκεανό, έπειτα έκούνησε το κεφάλι του και έιπε ένα έερο «Όχι».

Τό σχέδιο του Βιλντιέ δέν τού ένέπνεε καμιά έμπιστοσύνη. Προτιμούσε καλλίτερα να παραδοθή στους Άγγλους.

Έπειτα από μερικούς μήνες, ο πλοίαρχος Βιλντιέ, τον όποιον η άρνησις του αυτοκράτορος είχε πληγώσει κατάκαρα, θέλοντας ν' άποδείξη ότι η πρότασις του δέν είχε τίποτε το άπραγματοποίητο, έπήρε το καράβι του, που τό έλεγαν «Άτρώμπος» αυτή τη φορά μαζί με δύο νεαρούς όόκιμους, από τους όποιους ο νεώτερος ήταν ο υιός του, κι' έτράβηξε για την Άμερική.

Τό ταξείδι υπήρξε μεγάλο και ακλινή. Ο «Άτρώμπος» όμως ήταν καλή έφωδιασμένος από νερό, τρόφιμα και μισκότα και έως την τελευταία ήμέρα του ταξείδιου, η διανομή των τροφίμων γινόταν μ' έξαιρετική προνοητικότητα και έτσι το πλήρωμα δέν υπέφερε και πολύ.

Όστόσο, έπειδι οι τρεις έπιτάται του «Άτρώμπος» έτρωγαν διαρκώς παστό κρέας, τά στόματά τους είχαν ξεραθή και έδιψούσαν πολύ. Μά είτε έξιψούσαν, είτε όχι, ο πλοίαρχος Βιλντιέ δέν τους έδινε ούτε μία σταγόνα νερό παρ'όλα αυτά τό άριστερό.

Μία ήμέρα που η θάλασσα ήταν γαλήνια σάν τό λάδι, οι τρεις ποταπόροι είδαν έξωφρα ένα πράγμα στρογγυλό να πλέη κοντά στο καράβι τους.

—Ένα καρπούζι! φώναξε ο Βιλντιέ υιός, ο όποιος θριασκόν την ώρα έκείνην από την ήμέρα σόν «Άτρώμπος».

Ο γέρο-καπετάνιος που πέρασε τον Άτλαντικό.

Με πραγματικό ένθουσιασμό.

♦♦♦

Την άληθινή αυτή ιστορία μου την διηγήθηκε πρό όλιγων έτών, ένα χειμνάτικο θρόδο, ο τελευταίος έπιζήσας του «Άτρώμπος», Βιλντιέ υιός.

Ο όόκιμος του 1816 είχε γίνει πεία ένας νέος θαλασσινός, ο όποιος είχε πάρει πεία την σύνταξη του και ό όποιος έξακολουθούσε ν' άναπνέ μ' έξαιρετικό πάθος την θάλασσα. Μ' έπαιρνε σ' ένα μαζί του σέ διάφορα (ταξείδια άναυλική), όπως τά έλεγε και με είχε κάνει να γνωρίσω τις άγριες τρικυμίες του πάλαντος.

Εκείνο το θρόδο, φεύγοντας την τρικυμία, είχαμε καταφύγει σ' έναν όρομιο τών άκτών της Σαρδηνίας, άπέναντι στο Μπουνιφάτσι.

Τι νύχτα ήταν εκείνη! Τι μέρος υπέροχο!...

Μακριά τά φώτα των καλυδών των

Την άληθινή αυτή ιστορία μου την διηγήθηκε πρό όλιγων έτών, ένα χειμνάτικο θρόδο, ο τελευταίος έπιζήσας του «Άτρώμπος», Βιλντιέ υιός.

Ο όόκιμος του 1816 είχε γίνει πεία ένας νέος θαλασσινός, ο όποιος είχε πάρει πεία την σύνταξη του και ό όποιος έξακολουθούσε ν' άναπνέ μ' έξαιρετικό πάθος την θάλασσα. Μ' έπαιρνε σ' ένα μαζί του σέ διάφορα (ταξείδια άναυλική), όπως τά έλεγε και με είχε κάνει να γνωρίσω τις άγριες τρικυμίες του πάλαντος.

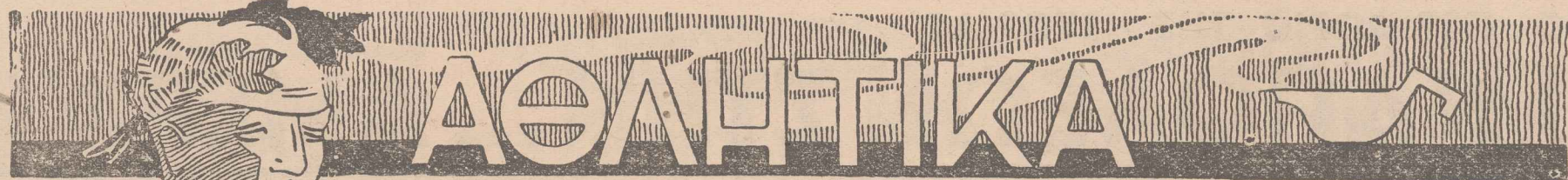
Εκείνο το θρόδο, φεύγοντας την τρικυμία, είχαμε καταφύγει σ' έναν όρομιο τών άκτών της Σαρδηνίας, άπέναντι στο Μπουνιφάτσι.

Τι νύχτα ήταν εκείνη! Τι μέρος υπέροχο!...

Μακριά τά φώτα των καλυδών των

Την άληθινή αυτή ιστορία μου την διηγήθηκε πρό όλιγων έτών, ένα χειμνάτικο θρόδο, ο τελευταίος έπιζήσας του «Άτρώμπος», Βιλντιέ υιός.

Ο όόκιμος του 1816 είχε γίνει πεία ένας νέος θαλασσινός, ο όποιος είχε πάρει πεία την σύνταξη του και ό όποιος έξακολουθούσε ν' άναπνέ μ' έξαιρετικό πάθος την θάλασσα. Μ' έπαιρνε σ' ένα μαζί του σέ διάφορα (τα

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΑ ΣΠΟΡ

ΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΟΥΜΟ;

Η εθνική πάλη των Ιαπώνων, η οποία προκαλεί ακράτητον ένθουσιασμόν.

Ξερετε τι είναι το «σομό»; Άσφαλός όχι, εκτός αν έχετε πάει στην Ιαπωνία.

Το «σομό», λοιπόν, είναι η ελευθερία Ιαπωνική πάλη, ένα σπόρ που έχει γίνει δύο χιλιετηρίων. Και έπειτα από τόσα χρόνια εξακολουθεί ακόμα να ηλεκτρίζει τους Ιάπωνες, όπως καμιά θεατρική παράσταση, καμιά κινηματογραφική ταινία.

Αν θέλατε μάλιστα να καταλάβετε μέχρι ποιο σημείο φθάνει ο λαϊκός ένθουσιασμός μπροστά γέ τέτοιο θέαμα, άρκει να παρακολουθήσετε μία τέτοια συνάντηση παλαιστών, έστω και στον κινηματογράφο.

Από καιρού εις καιρόν γίνονται τέτοιες συναντήσεις σε διάφορες πόλεις της Ιαπωνίας. Το μεγαλύτερον όμως ενδιαιερόν έχουν οι συναντήσεις που γίνονται στο Τόκιο δύο φορές το χρόνο, τον Ιανουάριον και τον Μάριον. Οι συναντήσεις αυτές έχουν ένδικον χαρακτήρα, γιατί απ' αυτές αναδεικνύεται ο νέος πρωταθλητής του «σομό» κάθε σαιζόν. Και τα «τελικά» τα παρακολουθεί πάντα ο αυτοκράτωρ.

Μου έτυχε κάποτε να παρακολουθήσω ένα τέτοιο μάτς, σε κάποιο θέατρο του Τόκιο.

Ομολογώ ότι, το θέαμα, με συνήρπασε. Παρ'όλο που είχα δει όλα αυτά τα περιγύρα πράγματα που περιγράφω με προσοχή. Άλλα όταν ήρхисε το άγριο παιχνίδι, άμέσως έπληρα το μέρος ενός εκ των αγωνιζομένων αθλητών και έφώναζα σαν ζωρλάς. Τόσο μάλιστα φαίνεται ότι έφώναζα, ώστε οι ντόπιοι άρχισαν να με κυττάζουν περίεργα άρchiς, με ένθουσιάζον ύστερα και το τέλος λίγο έλειψε να ανακηρυχθώ ένωγική, γιατί το πλήθος, παρά την έμμενη έξοφρ που έχει προς τους λευκούς θεατράιους, μεγάλη τιμή, το ότι έχω μπήκα στο κοινό, στα έθλια τους, ώστε να έρωγίζω και να χειροκροτώ, με περισσότερο φαναισμό, παρά οι ίδιοι.

Με πήραν στα χέρια και άρχισαν να ζωγκραυαζόντων σαν δαιμονισμένοι και να με φέρουν στο μέρος, όπου ο τελικός νικητής εύρισκετο.

Ο καλός νέος έμαθε περί τίνος έπρόκειτο και τότε με εξαίρετώς έγκάρδια και με προσκαλέσε να παρακαθώ στο γεύμα που του παρείσαν, έπι τη νίκη του. Έδεχτηκα την πρόκληση και ήλκα λογώ, ότι πέρασα πάρα πολύ καλά την νύκτα εκείνη, γιατί με το γεύμα, έπικολούθησε χορός και έθαιμας της ύπαιθους χορευτήρις που με τους χορούς των έπεσοφράσαν τον δείπνον.

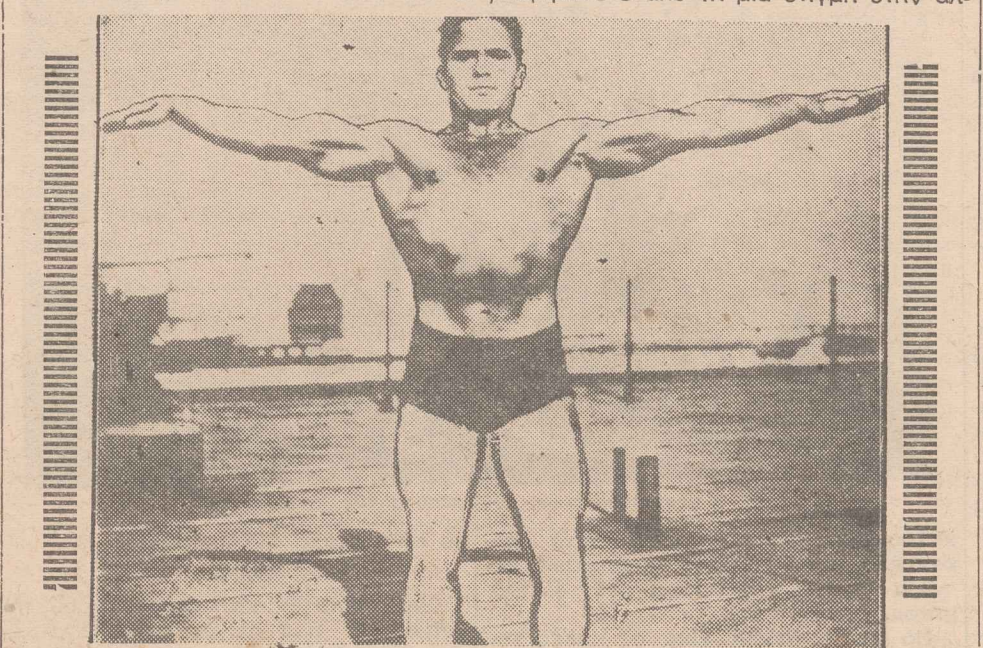
Στους άγνους αυτούς δεν μπορεί να λάβη μέρος όποιοςδήποτε αθλητής, ο-

σο δυνατός και αν είναι. «Σομό» σημαίνει παλεύω με δύναμη. Άλλα δεν άρκει να είναι κανείς δυνατός. Πρέπει να είναι ψηλός και κοντρός. Το άνάστημα των παλαιστών φθάει κάποτε τα δύο μέτρα, το το βάρος τους υπερβαίνει τις 70 οκάδες και κάποτε φθάει τις 80.

Μια συνάντησις «σομό» γίνεται σήμε-
ρα όπως ακριβώς γινόταν εδώ και εί-

σιάζεται ο διαπτής, που φορεί ένα πολυτελέστατο κιμόνο και τους κάνει ένα νεύμα. Η παράστασις άρχίζει, όχι όμως άκόμα και η πάλη.

Οι παλαιστές πηδούν μέσα στον κύκλο που είναι χαραγμένος επάνω στο ρίγκ, σκύδουν, στήριζον τις σφιγμένες γροθιές στο χώμα, κυττάζονται καλά και τους περιμένετε από τη μία στιγμή στην άλ-

Ο γνωστός Έλλην πρωτοπαλαιστής

κοι αιώνες. Τίποτε δεν άλλαξε από τότε. Οι προετοιμασίες και το στυλ της πάλης είναι τα ίδια, εκείνα που ήσαν και το έτος 25 πρo Χριστού.

Οι παλαιστές προχωρνούν προς την παλαιστρά με το στήθος γυμνό και ζωμέ-
νοι, από τη μέση και κάτω, με μία κεντημένη ποδιά. Η εμφάνισις τους γίνεται δεκτική με παταγώδη χειροκροτήματα.

Προχωρώντας φθάνουν στην καθαυτή παλαιστρά, ένα είδος ρίγκ, κάτω από μία μεγάλη ούρανα με στέγη. Εκεί θγάζουν την κεντημένη ποδιά και πλύνουν όλογυμνοί, ζωμένοι με μία λουρίδα που τους σφηνει τη μέση. Είναι δύο πελώριοι άντρες, στίβαροι δε-
δαί, άλλα το πάχος τους κρύβει κάθε εκδήλωση σωματικής ρώμης.

Περιμένοντας τον διαπτή, πίνουν άπο ένα τσάι, ενώ τα πλήθη εξακολου-
θούν να χειροκροτούν. Έξαφνα παρο-

λη ν' άρπαχτούν και ν' άρchiση έτσι η πάλη. Έξαφνα όμως κάνουν μεταβολή και άρchiζον να σπέρνουν αλάτι στο χώμα του ρίγκ, θέλοντας έτσι να έξευ-
μενίσουν τα πνεύματα της πάλης.

Μετά απ' αυτό οι παλαιστές βρίσκον-
ται πάλι αντίμετωποι. Και πάλιν νομίζετε ότι πρόκειται ν' άρπαχτούν, άλλα κάνουν μεταβολή και με μικρά πηδήματα προ-
χωρούν προς έναν από τους στήλους που υποστηρίζουν την ούρανα. Έκεί στήριζονται και άφοδ ζωτούν από τους διαπθόντας ένα ποτήρι νερό, κάνουν γαργάρα.

Τα πλήθη των θεατών δεν άνυπομον-
αυ άρchiση ν' άρchiση το μάτς. Μία νε-
κριή σιγή σιγή συνοδεύει τις γαργά-
ρες των δύο παλαιστών. Και τούτο έπει-

δή, για τους Ιάπωνες, οι προετοιμασίες αυτές είναι πάρα πολύ σπουδαίες και άποτελούν ένα από τα σημαντικώτερα μέ-
ρη του θεάματος.

Έτσι, λοιπόν, με γαργάρες και σπα-
ράν άλατιού, οι δύο παλαιστές έτοιμά-
ζονται για τον άγώνα. Και οι θεατοί, ά-
πό τον τρόπο που γίνονται οι προετοι-
μασίες αυτές, είναι εις θέαν να μαντέ-
ψουν μέχρι ποιο σημείου οι παλαιστές έ-
χουν προπονηθή.

Η σπορά του άλατιού και οι γαργά-
ρες επαναλαμβάνονται καμιά δεκαριά
φορές και στο τέλος άρχίζει η πάλη. Τότε όλοι οι θεατοί άφηνουν να ζωπά-
νι έλευθερο το πάθος τους για το ά-
γριο εκείνον παιχνίδι, κατά την διάρκεια
του οποίου πολλές φορές τραυματίζεται
σοβαρά ένας απ' τους δύο παλαιστές.

Κρουγές ένθουσιασμού άκούονται σε
όλες τις γωνίες του θεάτρου. Με τις φω-
νές αυτές ο κάθε θεατής προσπαθεί να
έμφυκώρη τον παλαιστή της προτιμήσε-
ώς του, ενώ η μονομαχία συνεχίζεται με
τις πανιρίες, τα τεκνάσματα και τους έ-
λγμους της.

Έξαφνα, ένας από τους δύο παλαι-
στές τρικλίζει σαν μεθυμένος και σια-
ρίζεται έξω από τον κύκλο της παλα-
στρας όπου διεξάγεται η πάλη. Ο ά-
γώνας τελειώσεως και η νίκη έμεινε με
το μέρος του πιο δυνατού ή του πιο έπι-
δεξιωτέρου. Μόλις δύο λεπτά της ώρας
ήσαν άρκετα για να έπιτευχθή το άπο-
τέλεσμα αυτό.

Ο νικητής καθέται τώρα
και ενώ ο διαπτής ύποκλίνεται μπροστά
του και του κάνει άδεια με μία μεγάλη
θεντάλια, τα πλήθη χειροκροτούν.

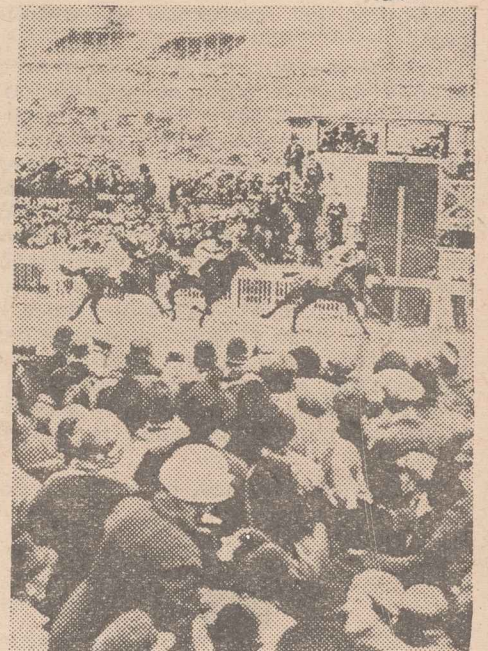
Οι άγώνες αυτοί για το έθνικόν πρω-
τάθλημα του «σομό» διαρκούν δεκά με-
ρες. Καθ' όλον αυτό το διάστημα, από
την παλαιστράν περνούν χιλιάδες πα-
λαιστοί, ώς που μένει ο τελευταίος πα-
λαιστής όλους τους άλλους.

Και τα πλήθη δεν κοιράζονται να πα-
ρακολουθούν τους άγώνες αυτούς. Είναι
έ-α πλήθος έτερογενές, προερχόμενον
από όλες τις κοινωνικές τάξεις και άν-
τιπροσωπεύει όλες τις ηλικίες: ύπέρ-
τριες και μεγάλες κυρίες, άκροφόροι και
βιομηχανοί, γέροντες συνταξιούχοι και
παιδιά του σχολείου. Και το θέατρο είναι
πάντα γεμάτο.

Έξ άλλου οι προπονται κ.κ. Κ. Κά-
βουρας, Κ. Μπαλμάνος, Βερντέ, Κηβάλ
Λάρης, Μπουμπόκο, Κομπτόπουλος, Γο-
δοκάνκης, Α. Παναγής, Κουκίδης, Ρο-
μύτης, Ραγκούσης και Ντιβάλ διαθέτουν
ισχυρούς ίππους διά την άρχομένην εκ-
 νέου πάλην διά την πρώτην θέσιν εις
τόν πίνακα των νικών.

Αυτά είναι τα ίπποδρομικά νέα της
άρχομένης σήμερον νέας ίπποδρομια-
κής περιόδου.

ΠΑΛΙ -

Η ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

ΝΕΟΙ ΙΠΠΟ - ΝΕΟΙ ΑΝΑΒΑΤΑΙ - ΝΕΑ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Από σήμερον και πάλιν ο Φαληρικός
ίπποδρομος, θα συγκεντρώη κατά Σα-
βατοκύριοκα τους φίλους μας. Έν τω
μεταξύ η βερνική διακοπή παρέσχε την
εύκαιρίαν της επιδιορθώσεως του σπι-
δου και των εξοπλισμών του. Έπίσης
κατά το διάστημα αυτό έξημερώθη άρ-
όλως ένισχυσις του έμψυχου υλικού
του ίπποδρόμου μας, πράγμα που κυρ-
ως ένδοξάσει τους φίλους μας.

Και πάλιν ο Γενικός Διευθυντής της
Έταιρείας Ιπποδρόμων κ. Ουίλιαμ Ρήξ,
ευρισκόμενος εις Γαλλίαν, προέβη εις
άγοραν εικοσέξ μονοετών ίππων, τέ-
κνων των καλυτέων έπιπτόρων των
γαλλικών ίπποφορέων. Οι «νεαροί» κα-
θαράκιμοι ήγοράσθησαν ως «σοουτε-
ρες» τιμές και η πώλησις των θα γίνει
κατά την μεγάλην έποείαν Ιππικην Έκ-
θεσιν του Δεκεμβρίου.

Έπίσης πέρ σήμερον έφθασαν εκ Συ-
ρίας οι πρo δέμνον άνοσοσθέντες υπό
του υποδιευθυντού της Έταιρείας κ. Θε-
οδωράκη δέκα τριετείς νέοι ίπποι έλληνικοί
ήμικοθαράκιμοι εκ Κνωπούς, όπινες ά-
πό τρις προπονησεις των φαίνονται προ-
γματικά «κράκ».

Έκ παραλλήλου με τον πλουσιώτον
του ίπποδρόμου μας με νέους ίππους,
λέγεται ότι θα μάς έλθουν από το έξω-
τερικόν και αναβάται μεγάλης φήμης.
Ούτω έπί εύκαιρία των βερνιών διακο-
πών των ίπποδρόμων της Αιγύπτου, θα
μάς έπισκεφθούν κατά πόσον πιθανόν-
τα οι άριστοι τζόκερ Μπόγδανις, Κων-
σταντινέσκου, Μ. Τσίλγας, ώς και ο πα-
λύ καλός μαθητεύοντος Έλληνα Βασι-
λως. Έν συνδυασμώ λοιπόν και με τους
δικούς μας καλούς αναβάτας Παναδό-
πουλον, Βαλιάνον, Σουράν, Μπατίν
και Καρακασάνην, θα έχωμεν θεαματι-
κάς ίπποδρομίας.

Τα χρηματικά έπαθλα τα όποια θα
προσφερόνται εις τους νικητάς κατά την
νέαν περίοδον άνέκονται συνολικώς
εις το οεδοστόν ποσόν των έπτ άκα-

τομυρίων, οι δε τετράποδες μαχηταί
του ίπποδρόμου μας, που θα τας διεκδι-
κίσουν, άνέκονται εις τριακόσους πε-
ρίπου.

Οι προπονται έργάζονται πυρετωδώς
και έχουν έτοιμάσει ήδη τους τροφίμους
των δια να τους παραστήσουν εις τας...
μάχας που θα δώσουν προσεχώς.

Απ' αυτούς ο κ. Ι. Πυροκάκος με το
βαρύ πυροβολάκι του τόν Γολιάθ, θα
οεσώση και κατά την νέαν περίοδον το
κυριώτα έπαθλα της κατηγορίας των
κοθαράκιμων.

Ο κ. Ν. Πυροκάκος με τους άπτήτους
τροφίμους του, τόν Πρά, Έπος, Τερέρο
και Ιώνα, προβλέπει θριάμβους.

Ο κ. Δ. Κουντουριώτης, του όποιου και
επαναχορηγήθη η άδεια, άνεδιωργάνω-
σε τόν σταύλον του, που περιλαμβάνει
σήμερον δέκα καλούς ίππους Έπίσης ο
άδελφός του κ. Γ. Κουντουριώτης έμφα-
νίζεται με σταύλον άρκετα ισχυρόν.

Ο άρσφ προπονητής κ. Σάκερ, όστις
ήτο κατά την λήξασαν περίοδον θευτε-
ρος εις τόν πίνακα των νικών, συγκεν-
τρώσει σήμερον εις τους σταύλους του
τους περισσότερούς άραδικούς ίππους
και σοφάλας διά δαυσταουργήσιν και πά-
λη, ένδοξους της Τυπης.

Ο κ. Κ. Μπόγδανος έχει πολλούς κα-
λούς ίππους εις τους σταύλους του και
με το «καμάρι» του τόν Τυφώνα έλπίζει
πολλά.

Η ΥΠΟΦΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Ποία ή άφορμή, που ή φύσις έ-
νεργεί έτσι, ώστε να συναν-
τούμε στη ζωή, τα ανθρώπινα
αυτά τέρατα, που μάς κινούν
τόν οίκτον. =====

Ο Σουηδός χειρουργός Δρ. Έσκιλ Κήλιν, διευθυντής του
νοσοκομείου του Γένεπενγκ, έχει ένεργήσει τα τελευταία
χρόνια πολλές έγχειρήσεις εις τόν έγκέφαλον, που έκαναν
την πιο μεγάλην έντύπωση εις τόν έπιστημονικόν κόσμον. Με-
τέφερε δηλαδή από μοσχάρια εις ανθρώπους, εις ζωταντην
κατάστασιν, την ύποφυσιν, την ούραν του έγκεφάλου, ή ο-
ποία μόλις έχει δάρος ενός γραμμαρίου. Άν και έπι των με-
τεφευτέωσαν αυτών δεν έλέχθη άκόμη ή τελευταία λέξις,
είνε όμως άξια μεγάλης προσοχής, καθότι ο Δρ. Κήλιν επέ-
τυχε δι' αυτών μοναδικά άποτελέσματα.

Τι είναι ή ύποφυσις και εις τι χρησιμεύει εις τόν όργανι-
σμόν; Ο Σουηδός Ιατρός προέβη, έν συνδυασμώ με τις έγ-
χειρήσεις του, εις έπιστημονέας έρευνάς, των όποιων το ά-
ποτέλεσμα συνοψίζεται εις τα έξής:

Η ύποφυσις είναι ένας μικρός άδην έσω έκκρίσεως και ά-
ποτελεί, παρά την μικρότητά του, σπουδαιότατον και ζωτικώ-
τατον όργανον, που κανονίζει πλείστες λειτουργίες του άν-
θρώπινου όργανισμού. Οι λειτουργίεςς λειτουργίεςς της ύπο-
φύσεως, δεν έχουν άκόμη εξήκνισασις εις όλες τις λεπτομέ-
ριες. Πάντως είναι άπολύτως βέβαιον ότι όρμόναι της ύπο-
φύσεως κανονίζουν την άνάπτυξιν του σώματος. Όταν ή ύ-
πόφυσις έχη υπερπαραγωγην των όρμόνων αυτών, έπέρχεται,
σε νέους μεν ανθρώπους, δυσανάλογος άνάπτυξις, ή όποια
δημιουργεί προύτως γίγαντας, εις ηλικιωμένους δε, των ό-
ποιων ο σκελετός έχει ήδη σκηματισθή και δεν μπορούν ώς
εκ τούτου να μεγαλώσουν, προκαλείται μία ειδική ασθένεια,
ή όποια όνομάζεται ακρομεγαλία. Τούταντιον έλλειψις των
όρμονων αυτών έπιφέρει καθυστέρησιν της άναπτύξεως και
δημιουργεί τούς νάνους. Ο Δρ. Κήλιν άναφέρει ένα παρά-
δειγμα διόδυμν. Όταν το ένα έπέθανε εις ηλικίαν δύο έτών,
είχε άκριβώς το βάρος που είχε όταν έγεννήθηκε, ενώ το
άλλο, στο όποιον ή παραγωγή της όρμόνης ήτο όμαλή, είχαν
ανάπτυχθι κανονικώς.

Τα κύτταρα, τα όποια κανονίζουν την άνάπτυξιν —ιδίως
τών χεριών, των ποδιών, της μύτης, του μετώπου κλπ.— πε-
ριέχουν πολυαριθμούς μικρούς κόκκους, που χρωματίζονται
κόκκινο με ώριόμενες χρωστικές ουσίες, μία άλλη όμως κόκ-
κων χρωματίζεται μπλε. Η έκκρισις των κόκκων αυτών φαί-
νεται ότι πηγαίνει κατ' ευθείαν εις τόν έγκέφαλον. Όταν υ-
πάρχη πληθωρική παραγωγή από αυτούς τούς κόκκους, έπι-
έρχεται μία ειδική ασθένεια: ή όρεξις αυξάνει εις το έπα-
κρον και έχει ως άμεσον συνέπεια μεγάλην πίκυνσιν και
αύξησιν του όγκου του σώματος, άλλα και αύξησιν της πιέ-
σεως και άπαθεόστασις, ή όποια έπιφέρει εύκολον θρσύν-
σην δούτων. Έπίσης παραπρήται άνάμολος αύξησις του γε-
νείου, όχι μόνον στους άνδρας άλλα και στις γυναίκες. Η
έλλειψις τούταντιον των κυττάρων αυτών έπιφέρει άκριβώς
το αντίθετον άποτέλεσμα, δηλαδή τελείαν έλλειψιν όρεξεως,
ή όποια έχει, φυσικά, ως άποτέλεσμα άδυνάμιον, που αυξά-
νει όλοένα μέχρις ότου ο άσθενής δεν παρρυσίει πλέον
παρά πετοί και κόκκαλα. Παραπρήται έπίσης ύπόστασις και
τριχοπτωσις.

Υπάρχει και τριττή όμάς κυττάρων της ύποφύσεως, τα ό-
ποια δεν περιέχουν κόκκους και όνομάζονται κυρία κύτταρα.
Τα της λειτουργίας των δεν είναι πολύ γνωστά και φαίνεται
ότι έχουν ιδιαιτέρως άλως σπουδαιότητα εις τόν γυναικείον
όργανισμόν, κατά το διάστημα της έγκυμοσύνης. Τότε πα-
ρρυσίεται υπερπαραγωγή διαφόρων όρμόνων, ιδίως της όρ-
μόνης Προλάν.

Οι όρμόνες έπιδρουν και εις άλλας κατευθύνσεις. Ούτω π.
χ. το ένστικτον της μητρότητος —εις τα ζωα τουλάχιστον έπι
των όποιων έγένοντο τα πειράματα— εξαρτάται από την ύ-
ποκαλόνται εις αυτά τα συμπτώματα τα όποια έχουν τα ζωα
εις τα όποια δεν έξυπνησαν άκόμη το ένστικτον του φύλου,
προκαλόνται εις αυτά τα συμπτώματα ά όποια έχουν τα ζωα
που πρόκειται να γίνουν κατ' έφερις, ολίγες ημέρες πριν γεν-
νήσουν, δηλαδή ζήτην καταφύγιον, φηδών φυλάκας και δει-
χνουν ιδιαιτέρον προστατευτική άγάπη για τα μικρά άλλων
ζώων. Δεν γίνονται άκόμη ποια όρμόνη της ύποφύσεως προ-
καλεί το ένστικτον της μητρότητος.

Άλλα πειράματα έπιστημοσύνην εξ άλλου ότι και ή πρόσ
μετανάστευσιν τασίς διαφόρων ζώων εξαρτάται έπισης από
όρμόνας της ύποφύσεως. Έάν π.χ. γίνη ένσεις ύποφύσεως
σε άποδημικά πούλια, θέλουν άμέσως να φύγουν, να άπο-
δημήσουν, άν και δεν είναι ή τακτική έποχή της μετανάστευ-
σεως των.

Ο Δρ. Κήλιν εκθέτει με τα λίγα αυτά λόγια την έντυπλιαν
των έγχειρήσεών του: «Είνε εκπληκτική ή διαφορά των ά-
σθενών προ και μετά την μεταφύτευσιν της ύποφύσεως μό-
νον. Έν γένει οι άσθενείς άποκύουν τελείως την ύγείαν
τους μόνον έν έτος μετά την έγχείρησιν και κατά το χρονι-
κόν αυτό διάστημα παραπρήται κανείς πως όλίγον κατ' όλίγον
επανερχεται εις την κανονικήν του κατάστασιν το ένστικτον
και ή όρεξις της ζωής. Οι άσθενείς άποκύουν πάλιν όρεξιν,
όχι μόνον για τροφήν, άλλα και για κάθε εκδήλωση της ζωής.
Ξαναβρίσκουν δύναμιν και χαρά και έργάζονται με όρεξη για
να δημιουργήσουν ένα σταθερόν μέλλον. Το ένστικτο της
συντηρήσεως τούς ώθει πάλι προς τα έμπρός...»

ΦΗΛΑ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΕΙΡΟΝ

ΕΥΘΥΜΟΣ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Η μι κ ρ ή.—Πώς μπορεί μα-
μά, ή γκυθερνάτα μας και έλέ-
πει χωρίς φώς,
Η μι α μ α.—Γιατί; Πώς τo ξε-
ρεις;

Η μι κ ρ ή.—Νά...χθές το έρά
δυσ στη σκάλα, που άνέβαινε ο
θεός, ήταν σκοτεινό κι' εκείνη
του έπτε : «Κόριε Νίκο...δεν σάς
είπα να μη ξυρίζοσθε την ημέρα,
που θα συναντώμεθα ;

Ο Γίωργος. Σε ζηλεύω
μαρτί Γιάννη. Έχασες το ποι-
σου, από το παλιό αυτοκίνητο,
μά παίρνεις το κατοστάρικο την
ημέρα και κάθεσαι στο καφενείο.

Ο Γιάννης. Άν με ζη-
λεύεις δεν έχεις παρά να φροντι-
σης να σου κόψη κάποιο άμά-
ξι και τα δύο πόδια. Διάλε-
ξέ με μόνον, νάναι ιδιαιτέρως. Μπο-
ρεί να σου κόψουν τότε δύο έκκα-
τοστάρικα την ημέρα.

Η κ. Μαρτίου ύπ' αριθμόν 2
γιατί ο Μάριος είχε ξαναπαρτεν-
θή, έπαθε κάποτε από συμφόρησιν
και όλοι την νόμισαν για νεκρή.
Την ώρα όμως που την κατέβαζαν
στον τάφο, το φέρετρο κάπου χτύ-
πησε και ή κ. Μαρτίου έξηγησε !
Υστερα από χρόνια ή κ. Μάρ-
τιου ξαναπαρτενεί αυτή τη φο-
ρά για καλά.

Την ώρα όμως που την κατέβα-
ζαν στον τάφο, ο Μάριος έπτε εις
τους νεκροθάφτες :
— Σιγά, παιδιά, μη εναγχευτή
ση το φέρετρο πουθενά.

Η θεία Χάναχ, δεν είχε ιδίη πο-
τή της θάλασσας μέχρις ότου ο ά-
νεμος της την προσέκαλεσε να
περάση μαζί του λίγες ημέρες
στην προσθαλασσία έπαυλή του.
Αυτή έδωκε την πρόσκλησιν του.
Μόλις έφθασε ο άνεμος της
την πήρε με ιδίη τον άπέραντο ώ-
κεανό με τα πελώρια κύματα
και τόν λευκό άφρό τους.

Νά, έπτε θεία Χάναχ, αυτός
είναι ο Άτλαντικός! πώς σου φαί-
νεται ;

— Χμ ! Χμ ! άπάντησε ή θεία
Χάναχ με έφος, που έδειχνε την
άσφοδότητά της. Ενόμίζα, ότι
ήτο μεγαλύτερος.

για την μεγάλην του οικονομία έ-
δεσθη μία μέρα ντυμένη με τα
καλλίτερα του ρούχα :
— Τι σωματίει Τζιμ ; το λέω.
Γιατί με τα καλά σου ;
— Δεν έμαδες το νέο ;
— Νέο ; Πειό νέο ;
— Άπέκτησα τριόμινα !
— Εύχαριστώ... Άλλά σκέφθη-
κα, ότι τώρα πια οι οικονομίες
μου, δεν πιάσουν τόπο. Πριν να
τη φάνε την περιουσία μου αυ-
τό, θα την φάω εγώ.

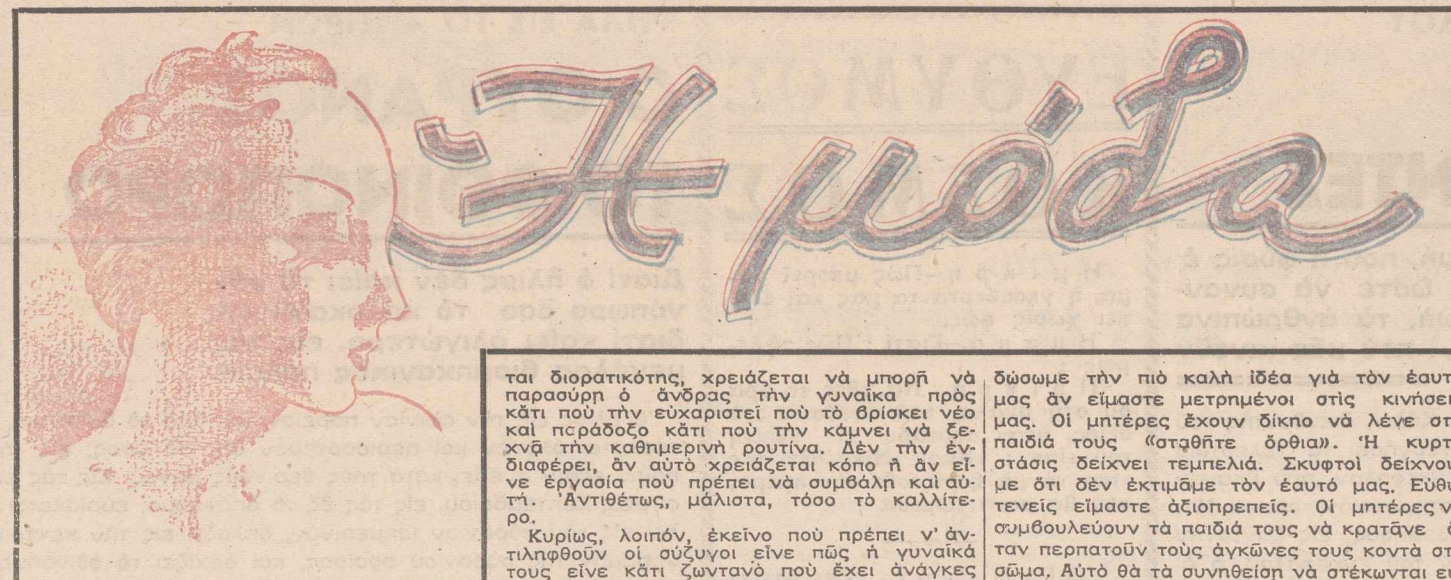
Δύο άλλοι πλανήται, οι δύο γίγαντες του ήλιακού συστή-
ματος, ο Ζεύς και ο Κρόνος, έπιστράφον πάντοτε ιδιαιτέρως
το ένδοξέρον των φίλων του ούρανού. Ο Ζεύς εύρίσκει
εις το άνατολικόν άκρον του άστερισμού του Κροού και λαμ-
πει έπι την νύκτα εις το σκοτεινόν σπέρμα. Άνατέλλει ή-
δη κατά τας 10 πρoς νοτιοανατολάς και κατά τόν Σεπτέμ-
βριον, άργά το δρόμω, εύρίσκειται ήπια προς νότον. Μ' ένα
μικρό πλεοςκόπιον, το όποιον δεν κοστίζει και πολλά χρή-
ματα, μπορεί ο έρασιτεχνής μελετητής του ούρανού να δι-
σκήνη εύκόλα τα τέσσαρα πηνύματα του και την πλατείαν
ζώνη νεφών που το περιβάλλει.

Ο Κρόνος εύρίσκειται εις τόν άσπερισμόν του Ίχθυος. Ά-
πό τα μέσα Αυγούστου ανατέλλει κατά τις ένδεκα εις το ά-
νατολικόν πηνμα του όρίζοντος και κατά τα μέσα Σεπτεμ-
βρίου είναι εύκολον να τον μελετήση κανείς ήδη μέλις σκο-
τεινιάση. Η άπόστασις των δύο μεγάλων πλανητών από της
γης ήτο την πρώτην Σεπτεμβρίου δώδεκα εκατομμύρια χι-
λιόμετρα για τόν ήλια και χίλια τριακόσια εκατομμύρια χιλι-
όμετρα για τόν Κρόνον.

Ο Κρόνος είναι κατά έννομιαν φορές μεγαλύτερος από τη
Γη. Συνοδεύεται δε από δέκα σεληνές, εκ των όποιων με-
ρικές είναι ορατές μόνον με τα μεγαλύτερα τηλεσκόπια. Ο
πλανήτης χρειάζεται είκοσιέννημιον ολόκληρον χρόνο για να
συμπληρώση την τροχιά του γύρω από τόν ήλιο, διότι εύρί-
σκειται εις άπόστασιν έννιάμιον φορές μεγαλύτεραν της Γης
από αυτόν. Δεν μάς είναι δυνατόν να διακρίνωμε τίποτα από
την έπιφάνειά του, διότι περιβάλλεται συνεχώς από πυκνήν
ατμόσφαιραν. Το χαρακτηριστικόν του είναι το περιεργον σύ-
στημα δακτυλίων από κοσκίμην σκόνην που τόν περιβάλλει
και δίδει μίαν ιδιαιτέραν μορφήν εις τόν μεγάλον αυτόν πλε-
γνύτην.

— Έμαθα ότι τα δύο κορτσια
σου είναι άδισθετα. Γι' αυτό είσαι
τόσο πολύ στενοχωρημένος ;
— Όχι για τίν άδισθεσία τους,
άλλα επειδή αυτή που πάζει πιά-
νο έχει πονόλαιμο και ή άλλη που
τραγουδάει εκτύπωσε το χέρι της

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Υπάρχει μια δραματική παρεξήγηση μεταξύ των συζύγων και αυτή είναι ο τρόπος της άσκησης των εννοιών. Ο σύζυγος θέλει να διαβάσει την εφημερίδα του, την ώρα που εκείνη ήθελε να κουβεντιάσει. Εκείνη ασχολείται με το νοικοκυριό της, την ώρα που εκείνος θα ήθελε να μνηστιάσει. Το χειρότερο όμως είναι ότι δεν υπάρχει αμοιαιότητα εις το σημείο αυτό. Συνήθως η γυναίκα και ο άνδρας, όταν είναι παρρησιασμένοι, από τον άνδρα της να έλθει και να την οδηγήσει προς τις διακοσμήσεις που αυτή συντάσσεται στο μυαλό της.

Εκείνη ο άνδρας γεμάτος από δική του πράγματα. Δίκες του έννοιες, δική του προέλευση. Κάποτε επιθυμεί και φουμάρι (για να μη πω τακτικά) αμέριμνα ή σερβίσις παντοφλάς του ο' δλο το σπίτι, αποκομμένος. Κάποτε (δράμα και πάλιν) πιθανόν να πέσει το μπίτο στο στενωπύριον πρόσωπο της γυναίκας του, «Τι! Έχεις;»—την πατά... «Τίποτε απαντά εκείνη.

«Πως τίποτα;»—«Δεν ξέρω κι' εγώ τι έ-χω», απαντά η σύζυγος.

«Θέλεις να θυμώσω;»—«Εκείνη απαντά τους άμους και του λέει: «Κανόνιος και πες μου!».

* Το μυαλό είναι ακριβώς στο σημείο αυτό. Οι γυναίκες θα ήθελε να μνηστιάσουν οι άνδρες τις επιθυμίες τους, να φέρουν μια διακοσμήσιον που να περνούσαν μερικές ώρες ευχαρίστησης.

Συνήθως όμως οι άνδρες, δεν αντιλαμβάνονται και τις ψυχικές και πνευματικές ανάγκες των γυναικών και έτσι δημιουργούν τις ψυχρότητες, με πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα.

Να ξέρει κανείς να διασκεδάσει μια γυναίκα, δεν είναι μικρό πράγμα. Χρειάζεται

Χαριτωμένα φθινοπωρινά μοντέλα

δωσουμε την πιο καλή ιδέα για τον εαυτό μας αν είμαστε μετρούμενοι στις κινήσεις μας. Οι μύτερες έχουν δική τους λέξη στα παιδιά τους «αγαπώ» «αγαπώ». Η κυρία όμως δίνει την απάντησή της. Η κυρία όμως δίνει την απάντησή της. Η κυρία όμως δίνει την απάντησή της.

Κυρίως, λοιπόν, εκείνα που πρέπει να αντιληφθούν οι σύζυγοι είναι πως η γυναίκα τους είναι κάτι ζωντανό που έχει ανάγκες ψυχικές και πνευματικές. Και όταν το αντιληφθούν αυτό, πρέπει να καταλάβουν και κάτι άλλο: Πως είναι περιττό να την ρωτούν, όταν μελαγχολεί. Τι θέλεις να κάμω; Που να πάω;

Μα αν ήξερε τι ακριβώς ήθελε, θα το έπερισκε, χωρίς να ανά, χωρίς να κυττάει με ρεμβασμό και με λύπη μέσα από τα τέμνια.

Το σπουδαίο είναι να την βοηθήσει ο άνδρας να δει αυτό που θέλει. Σ' αυτό λοιπόν το σημείο, ως δομή προσηκεί, δια να σταματήσουν τα παράπονα και οι παρεξηγήσεις μεταξύ των ανδρών.

Η Κ. ΑΝΤΑ

Συμβουλές

Όταν συζητούμε δεν πρέπει να υψώνουμε το μάτι στον ύμνον, να το νουμάινουμε, να ληνώνουμε, να ενώνουμε τα χέρια και να τα υψώνουμε. Είναι ακριβώς τα ίδια πράγματα. Κάποτε επιθυμεί και φουμάρι (για να μη πω τακτικά) αμέριμνα ή σερβίσις παντοφλάς του ο' δλο το σπίτι, αποκομμένος. Κάποτε (δράμα και πάλιν) πιθανόν να πέσει το μπίτο στο στενωπύριον πρόσωπο της γυναίκας του, «Τι! Έχεις;»—την πατά... «Τίποτε απαντά εκείνη.

«Πως τίποτα;»—«Δεν ξέρω κι' εγώ τι έ-χω», απαντά η σύζυγος.

«Θέλεις να θυμώσω;»—«Εκείνη απαντά τους άμους και του λέει: «Κανόνιος και πες μου!».

* Το μυαλό είναι ακριβώς στο σημείο αυτό. Οι γυναίκες θα ήθελε να μνηστιάσουν οι άνδρες τις επιθυμίες τους, να φέρουν μια διακοσμήσιον που να περνούσαν μερικές ώρες ευχαρίστησης.

Συνήθως όμως οι άνδρες, δεν αντιλαμβάνονται και τις ψυχικές και πνευματικές ανάγκες των γυναικών και έτσι δημιουργούν τις ψυχρότητες, με πολύ δυσάρεστα αποτελέσματα.

Να ξέρει κανείς να διασκεδάσει μια γυναίκα, δεν είναι μικρό πράγμα. Χρειάζεται

Πρακτικά είδη

Πόσα ώρια και συγχρόνως πρακτικά είδη μπορούν να φιλοτεχνηθούν από κομψές κυρίες, όχι μόνον για άεσοσούρα φορεμάτων, αλλά και σπιτιών.

Π. χ. ροζέδες από δαντέλλα «κροσέ» αποτελούν ήπιες έννοιες ένα ώριο ζαμπώ, και ένα καρμινέζον μπανέ.

Αι διακοσμήσεις που πλέκουν δαντέλλες με θελονική μπορούν να πλέξουν μια μπλούζα φρουατίτην, την οποίαν κατόπιν γαρνίσουν με λεπτή πλεκτή δαντέλλα στο κορμάκι υπό τύπον πλάστρον με διπλή σειρά δαντέλλας, και στα μανίκια.

Πολύ εύκριστη εργασία και συγχρόνως διακοσμητική, το κέντημα της λινής μπλούζας με κλωστής πολύχρωμες τις τσέπες, το βέρο, και γιανές.

Από τούτοις πουναντιέ άσπρα ή ροζ γίνονται θαυμάσια μανικέττια διπλά και γιανές, εις των οποίων τα βέρο κεντιούνται πολύχρωμα λουλούδια του άνθους.

Μια εργασία εκτάκτως διασκεδαστική είναι το «κροσέ» με σπάγγα λεπτότατον πρσίον. Χρησιμοποιείται για μαζλάρι ντουμπλαρισμένο έπάνω σε κορμά «μοτίφ» άσπρα και κόκκινα.

Ενα «μολαλέρο» χαρακτηριστικό και ιδιότυπον, το όποιον σκηματίζεται με μπάντζα από λινό μπρίκι και μινιό πάρα σε δύο τόνους έπάνω στις όποιες κεντιούνται με μπλε σιελ κλωστή λινή μερικά λεπτά άνθη.

Τα γράμματά σας

Η έλληνογραφία άπαιτεί την ίδιον προχάνε και το ίδιον γράμ. Άπαιτεί και η συνολική, έφ' όσον μάλιστα ένα γράμμα μάς έμπειρεί καλύτερα από τών προφορικών λόγον να έκφραζόμεν με ελικρινείαν το αισθημάτά μας. Πρέπει να ξέρει την τέχνη της έλληνογραφίας κάθε άνδρας, όποιοςδήποτε κοινά νηής έλξης, όστις όλοι αι υποθέσεις ήμωρον να κανονισούν με ένα γράμμα.

Το στυλ των γραμμάτων πρέπει να είναι άπλο και σαφές.

Ένας από τούς κυριώτερους κανόνες της έπιστολικής τέχνης είναι να γίνεται διάκρισις τών προσώπων εις τα όποια γραφόμεν και τών σθημάτων που μάς δίνουν μαζί των.

Πρέπει λοιπόν να λαμβάνεται υπ' όψιν: 1) Η ηλικία, 2) Ο ιδιωτερος σεβασμός που όφείλεται εις τις γυναίκες και εις τούς γέροντες, 3) Τα αισθημάτα τού προσώπου που θα λάβη το γράμμα, όστις δεν έμπειρείται να μιλάει π. χ. για τις χαρές και τις στενοχώριες σας σε ένα άνδρωπον που ύπνείρει, όστις να περιμένει την πολυτέλειαν σας σε ένα πτωχόν.

Όταν ένας άνδρας γράφει σε μίαν γυναίκα, έστω και κατωτέρως τάξεως, όφείλει να μεταχειριζεται πάντοτε ένα τόνον σεβασμού.

Μην έκφράζεται ποτέ ένα φευκόν αισθημά, όποιον και αν είναι το πρόσωπον εις το όποιον άπευθύνεσθε.

Είναι φρονίμω να μη κακολογήτε ποτέ κανένα, όστις, όφου στείλετε το γράμμα, δεν ήμωρειται πεία να άπανορθώσετε, ότι έκάματε.

Αν γράψετε εις κατάστασιν θυμού, είναι σκόπιμον να περιμένετε την έσπεμένη ή μέρην, για να γανθοδιαβάσετε το γράμμα σας. Έτσι θα διατηρήσετε φιλικάς σχέσεις, τος όποιες άλλως έκάνατε για πάντα από μίαν δίαν. άδικην κάποτε.

Οι κάλοι

Ένα από τα πιο τρομερά μαρτύρια της γυναίκας είναι οι κάλοι.

Οι κάλοι σχηματίζονται πάνω στην επιδερμίδα του ποδιού από την πίεση που κάνει τα παπούτσια.

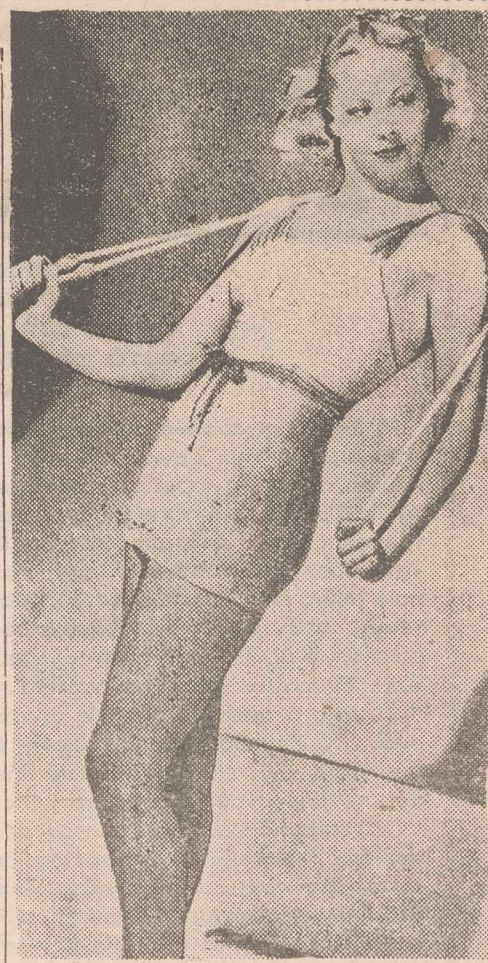
Η συνεχής λοιπόν πίεσις στο ίδιο μέρος σκληραίνει την επιδερμίδα.

Γι' αυτό το μόνο αποτελεσματικό για να αποφευχθούν κάλοι είναι η κατάλληλη πόδαρά είναι η έναλλαγή των παπουτσιών.

Όταν έχετε δύο ζεύγη κι' αλλάζουμε ένα το πρωί ένα το βράδυ, ή μία μέρα το ένα μία μέρα το άλλο, τότε πολύ σπάνια σχηματίζονται οι κάλοι.

Γι' αυτό, όταν νιώσετε πως σχηματίζεται κάποιος κάλος, παύστε το. Τη δουλειά θα αφήσετε για πολλή ώρα τα πόδια μέσα στο νερό και θα ξεφρανασθή.

Όταν ο κάλος όμως έχει ήδη σχηματισθή και δεν μπορεί να φύγει με άπλά μανίον γιάνι έχουν περάσει από πάνω του πολλά ζεύγη παπουτσιών και τών έχουν συνεχώς πίεσις στο ίδιο πάντα μέρος, τότε πρέπει να

φροντίζετε για μέσα πιο δραστήρια.

Δίνετε να σας βάλουν ο' ένα φαρμακείο.

Τέντω υ'ν' ίοντ 5 σι.

Ασιν Αστικ 1

Και δάτε πάνω στον κάλο από μία καλή στανόνα πρωί και βράδυ. Κάθε πρωί όμως της άλλης μέρας, πριν ξαναοδησέτε τριβετε το καμμένο μέρος, με μία έλαφρότερη, έλαφρα και καλά, κι' έπειτα ξαναδάτε.

Αν δειτε ότι μένει ακόμα τότε κάνετε το κάτωθι:

Κάθε βράδυ δάτε πολλά άρα τα πόδια στο νερό, και τα σκουπίζετε τριβοντας καλά τόν κάλο. Το πρωί άλείφετε τόν κάλο με το κάτωθι:

Έξτρε ντέ κάννιμς 0 gsi. 50

Ασιν Σαλιανλικ 1

Ασιν 90 1

Κολώδιον έλαστικ 5

Οι κρεατοεληές

Πολλές άπό τις αναγνώστριες ζητήσανε να τούς δώσω μία συνταγή για τις κρεατοεληές. Πράγματι για μερικά προσώπα έφρονον μία άσχημία. Γι' αυτό παραγγέλλετε στα φαρμακεία σας να σας φτιάξουν τις δυο κάτωθι συνταγές:

Έξτρε ντέ κάννιμς 0 gr. 25

Ασιν Αστικ 10 gr.

Γλυκερίν 40 gr.

Έπειτα δάτε με τόν κάλο πρωί και βράδυ με το κάτωθι:

Αλκόλ 90 1

Ασιν Σαλιανλικ 1

Ασιν 90 1

Κολώδιον έλαστικ 1

Τονοθετείτε άπ' αυτό μέχρις ότου ξερασθή και ξεκαλλισθί μόνο του.

Σοκολάτα χωρίς γάλα

Παίρνετε μία πλάκα σοκολάτα μεγάλη, την λιώνετε στη φωτιά χωρίς νερό. Κτυπάτε κατόπιν τούς κρόκους 6 αυγών και 6 κουταλιές ζάχαρη και τούς προσθέτετε κτυπώντας στη λυμμένη σοκολάτα. Προσθέτετε και λεμονόφλουδα ζυμμένη. Κτυπάτε κατόπιν με άσπρα άα που να γίνουν μαρέγκα και τα προσθέτετε στο μίγμα. Τα βάζετε στη φόρμα και την τονοθετείτε στο φυνεϊό φούμο δεν χρειάζεται. Η κρέμα αυτή έινε πολύ κατάλληλη για το καλοκαίρι που δεν άναγκάζει το νοικοκυρά να μεταχειρισθί το φούρνο για να ψηή κάποιο γλυκό και να περιποιήθι την οικογένειά της ή και κάποια φιλένάδα της.

Παπιά με μπάμιες

Καλλίτερα είναι τα πολύ μικρά παπιά γι' αυτό το φαγητό, ώστε να κόβονται στα τέσσαρα μόνον. Διηδη σκίζονται στην μέση και κατόπιν κόβονται σε δύο. Έννοείται ότι το κόψιμο αυτό των παπιών γίνεται, όφου πρώτα μορφοποιηθούν και κοκκινωθούν στην κατσαρόλα με άρκετο βούτυρο.

Τα παπιά γίνι το ψήσιμό των αυτό, το βγάδουν σε πιάτο και ρίχνουν στην ίδια κατσαρόλα με το βούτυρον που ψηθηκαν τα παπιά, έως μισή κουτάλα κρεμμυδι και τα άνακατεψουν να έανθισή. Τότε το σβύνει με ένα ποτήρι κρασί, λίγο νερό και άρκετά ντομάτα μπελντέ ή φρέσκα, μονα, όλην δυόσμο, λίγη ζάχαρη και άλατο-πιπέρο. Βάζουν τότε και τα παπιά μέσα και στρώνουμε άπό πάνω τις μπάμιες—εν είναι μικρές—και άνάμειρά τούς σκορπίζουν και μία κουφά περιπου άγουρίζεις σταφυλιών, δεν υπάρχουν αυτές τότε μπορούν να βάλουν τζάνερα ζυμά κομμένα στη μέση.

Αν χρειάζεται ρίχνουν ακόμα λίγο νερό, ώστε να μισοκαθύν σε μπάμιες και άπό πάνω ρίχνουν ένα πιάτο να τα πιέζει και το σκέπασμα της κατσαρόλας και άφήνουν να σιγοβράσι το φαγητό ώσπου να άπομείνι με λίγη σάλτσα.

Οι κάλοι

Ένα από τα πιο τρομερά μαρτύρια της γυναίκας είναι οι κάλοι.

Οι κάλοι σχηματίζονται πάνω στην επιδερμίδα του ποδιού από την πίεση που κάνει τα παπούτσια.

Η συνεχής λοιπόν πίεσις στο ίδιο μέρος σκληραίνει την επιδερμίδα.

Γι' αυτό το μόνο αποτελεσματικό για να αποφευχθούν κάλοι είναι η κατάλληλη πόδαρά είναι η έναλλαγή των παπουτσιών.

Όταν έχετε δύο ζεύγη κι' αλλάζουμε ένα το πρωί ένα το βράδυ, ή μία μέρα το ένα μία μέρα το άλλο, τότε πολύ σπάνια σχηματίζονται οι κάλοι.

Γι' αυτό, όταν νιώσετε πως σχηματίζεται κάποιος κάλος, παύστε το. Τη δουλειά θα αφήσετε για πολλή ώρα τα πόδια μέσα στο νερό και θα ξεφρανασθή.

Όταν ο κάλος όμως έχει ήδη σχηματισθή και δεν μπορεί να φύγει με άπλά μανίον γιάνι έχουν περάσει από πάνω του πολλά ζεύγη παπουτσιών και τών έχουν συνεχώς πίεσις στο ίδιο πάντα μέρος, τότε πρέπει να

ΜΙΑ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΩΡΑ ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

...Όταν το μαχιουρλίκι μας μεταβάλει την φυσιογνωμία.

Ο έρωτευμένος της παλιάς, ρομαντικής έποχής, υπόκειται εις την αγαπημένην του ότι, εάν θα την κάμη δική του, θα την ξυπνά κάθε πρωί με φιλία. Ώρια, ποιητική υπόσχεσις, και όμως μορτίζει ότι οι άνθρωποι ήσαν διαφορετικοί τότε.

Διότι σήμερα είναι πολύ παρακινδυνευμένο να επιχειρήση κανείς να ξυπνήση την καλὴν του, έστω και με τόν άθρον, άγγελικόν τρόπον τών φιλιών. Διότι έκείνη, άγορευσημένη, δύσθυμη και μαχιουρλού, είναι πολύ ένδεσχομενον να του άπαντήρη κατά τρόπον ήκιστα ρωμαντικόν.

Δεν μου πές στο διάβολο, πρωί-πρωί!

Τα συμπτώματα της νεύρωσής, της νόσου της έποχής μας, εκδηλώνονται έντονότερα κατά το πρωϊνόν μας ξύπνημα. Η δυσθυμία βροίκε χαλαρωμένα τα νεύρα και συσφραίνεται επ' αυτών άφρονι. Στο πρόσωπο επικάθεται βάρυ το κατωφύριον. Στο έρκος των όδόνων στριφουργιέται η γκρίνια, έτοιμη να εξαπολυθί κατά θεόν, ανθρώπων και παγαμίων.

Θέλετε να σφυγμομετρήσετε τόν καρκίτηρα ενός άνθρώπου; Παρακολουθήστε τον όταν ξυπνά. Τότε δίνει το μέτρον της νευρικότητος του και της ψυχικής του διαθέσεως. Όσος σκοπεύει να παντρευθί, μὴν έμπιστεύεσθε εις τὴν χαρούμενη, άνοκτόκαρδη, μελίχλια έκφρασι, που άπέπτε να έχη ο έκκεκτός σας το βράδι, που συνήθως τόν συναντάτε, ή τις ώρες που άκολουθούν μετὰ το φανίτο. Τότε όλος ο κόσμος είναι αϊσιόδοξος και καλόςκορδος.

Το πρωί φροντίτε να ήδτε τόν άρραδινωτικό σας. Την ώρα που ξυπνά, και τότε θα διαπιστώσετε μεκοί πολυ σημείου φάνει η δυσθυμία του, πόσους Σατανάδες μνημονεύει εις το λεπτόν και ποίου άθρους άντικειμενον είναι ικανός να εκφρανομήση επάνω στο νεύριόμας του.

Το ίδιο έχει να συστήση κανείς και στους άνδρες, που πρόκειται να νυμφευθύν. Θα έκαναν μία πράξιν μεγάλης προνοίας, αν έβρισκαν τρόπο να παρακολούθουν την έκλεκτήν των κατά το πρωϊνόν της ξύπνημα. Θα διεπιστώναν, ότι συχνά ο άγγελός των γίνεται δαίμων κακίας και νευρικότητος. Θα μπορούσαν έπίσης έκείνην την ώραν να σταθίσουν και την πραγματικήν ώμορφία της φίλης των, ή όποια δείκνεται, χωρίς το άσχημόν της.

Πανιώνουν, καφέ μού έφες, να πω; Μη χειρότερα! Στη Σιβηρία θρικόμαστε:

Μη ζητάτε ίσορροπία φρονών και νεύρων από έναν άνδρωπον, που μόλις ξυπνά. Όλα του φταίει. Τρώγεται με τούς άλλους, με τόν εαυτό του, με τα ρούχα του. Προσπαθεί να φορέσθι το δεξί παπούτσι στο άριστερό ποδί. Δεν το κατορθώνει και φουρκίζεται εις το έπακρον. Άντλησιβεται καμιά φορά το λάρος του και τα βάζει με τούς παπουτσιόδες.

Τι τούς ήθε και πιά-πιά-πιά... Τον κάμει κακό, ο' όλα τα γραφεία, ο' όλα τα κατστήματα, ο' όλα τα πόδια της διαπληκής παρακολούθησις κανείς εις έπειρες έκδόσεις την σύγκρουσιν σώματος και δουλής. Η δουλής διατάσσει το σώμα.

Δούλεψ.

Το σώμα άρνείται. Δυστροπεί. Και με το δικό του, Δεν έχει καλά ξεκουραώς εις το ξενύκτι. Σήμερα

Είπε, λοιπόν, συνήθως ένα μικρό δρα-

μα του καθενός μας το πρωϊνόν ξύπνημα. Οι καμαρίστες, οι δούλες, οι καμαρίστες άκούνε με μεγάλη πάντα στενωχάρια την βραδυήν έντολήν, που τούς δίνει ο κύριός των:

—Να με ξυπνήσης αύριο στις όκτω. Άκού;

Η έκτέλεσις της παραγγελίας αυτής είναι άπό τα μεγαλύτερα βάσανα των ύπνερτων. Διότι ξέρουν τί τούς περιμένει την έπομένην στις όκτω, όταν μπου στών κοπύνα του κυρίου των.

—Τι θέλεις, παιδί μου;

—Είπε όκτώ ή ώρα, κύριε, και μου είπατε να σας ξυπνήσω.

—Άντε, φύγε από δω και άποές με ήσυχα.

—Μα, κύριε, μου είπατε ότι θα με άπολύσετε, αν δεν σας ξυπνήσω.

—Σε όποια ώρα, άφωσ να μ' άπολύσετε. Θα σας ξυπνήσω όπωδήποτε. Ο ύπνερτης προσάφει την θέσιν του. Και ο κύριος τον ύπνον του...

Άλλος πάλι νευριάζει διά τόν αντίθετον λόγον: Διότι δεν ήθελε ο ύπνερτης του να τόν ξυπνήση. Σκηκώνεται άπό το κρεβάτι του και αντί να ντυθί, να πάρη στή δουλειά του, αισθάνεται άκατανίκητη έπιθυμία να κάμη φασαρία. Πληγναιει στο δωμάτιο του καμαριέρη του όλο νεύρα και τόν φωνάζει:

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

—Τι κατάρσις είναι αυτή; Κάθε πρωί θα σε ξυπνάω, για να σου είπω...

Μετα τις πραινές άσκήσεις, η μοντέρνα κυρία άποκτά όλο το κέφι της.

ζητούμε ν' αψήσουμε τη ζωή μας και μάλιστα διαρκώς και λιγότερο. Οικει- ρουμε τόν ταπεινόν «μικροσκόπον»—έ- τόν τον άποκόλουσ— που θα μάς καλη- νυχτίση στις έννια το βράδυ, για να πάρη να κοιμηθί.

—Τι λές, άδερφέ; Άπό αυτήν την ώρα κοιμάσαι;

—Ναι.

—Άπ' σού, κακομοίρη, δεν ξής.

—Εμείς, θέλετε, «ζούμε»!... Παρατεί- νουμε την ζωή μας και την δράσιν μας μέχρι τών μεταμεσονυχτίων—φρόν, έσπ νομίζουμε, ότι είμαστε κεραυνοί, ήλι- τανώνμεθα όμως, διότι η άναπόφευκτη συνέπεια της νευρικής παρατάσεως της ζωής μας είναι να ξυπνήσουμε την άλλη μέρα άργα και φοβερά κακόκε- ροι, άδισπληγίτη μαχιουρλήδες.

Και έτσι όχι μόνον χάνουμε τις ώ- ραιες πρώτες ώρες, που είναι μοναδι- κές για δουλειά, αλλά και όφου ξυπνή- ρουμε, μέχρις άργα στις 10 και στις 11 και στις 12 καμιά φορά, δεν έχουμε ά- πομείνει το μαχιουρλίκι. Ούτε πραγμα- τικόν όρεγν για δουλειά έχουμε, ούτε κανένα κέφι για δημιουργία και δράσι.

Τόν χρόνον, όπλοσθ, που κεραυνοί- τει την νύκτα άνθρωποι, τόν χάνουμε το άλλο πρωί με τόκο και έπιτόκιο. Δεν μπορεί κανείς άτιμωρητ να παρακού- σι εις τούς όρισμούς της φύσεως...

Τι τούς ήθε και πιά-πιά-πιά... Τον κάμει κακό, ο' όλα τα γραφεία, ο' όλα τα κατστήματα, ο' όλα τα πόδια της διαπληκής παρακολούθησις κανείς εις έπειρες έκδόσεις την σύγκρουσιν σώματος και δουλής. Η δουλής διατάσσει το σώμα.

Δούλεψ.

Το σώμα άρνείται. Δυστροπεί. Και με το δικό του, Δεν έχει καλά ξεκουρα- ρώς εις το ξενύκτι. Σήμερα

Είπε, λοιπόν, συνήθως ένα μικρό δρα-

μα του καθενός μας το πρωϊνόν ξύπνημα. Οι καμαρίστες, οι δούλες, οι καμαρίστες άκούνε με μεγάλη πάντα στενωχάρια την βραδυήν έντολήν, που τούς δίνει ο κύριός των:

—Να με ξυπνήσης αύριο στις όκτω. Άκού;

Η έκτέλεσις της παραγγελίας αυτής είναι άπό τα μεγαλύτερα βάσανα των ύπνερτων. Διότι ξέρουν τί τούς περιμένει την έπομένην στις όκτω, όταν μπου στών κοπύνα του κυρίου των.

—Τι θέλεις, παιδί μου;

—Είπε όκτώ ή ώρα, κύριε, και μου είπατε να σας ξυπνήσω.

—Άντε, φύγε από δω και άποές με ήσυχα.

—Μα, κύριε, μου είπατε ότι θα με άπολύσετε, αν δεν σας ξυπνήσω.

—Σε όποια ώρα, άφωσ να μ' άπολύσετε. Θα σας ξυπνήσω όπωδήποτε. Ο ύπνερτης προσάφει την θέσιν του. Και ο κύριος τον ύπνον του...

Άλλος πάλι νευριάζει διά τόν αντίθετον λόγον: Διότι δεν ήθελε ο ύπνερτης του να τόν ξυπνήση. Σκηκώνεται άπό το κρεβάτι του και αντί να ντυθί, να πάρη στή δουλειά του, αισθάνεται άκατανίκητη έπιθυμία να κάμη φασαρία. Πληγναιει στο δωμάτιο του καμαριέρη του όλο νεύρα και τόν φωνάζει:

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΥΣ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΕΛΩΝΟΦΥΛΑΚΑΣ

Χρόνια πολλά, δημοσιογράφος στις μεγαλύτερες εφημερίδες του Παρισιού, είχα κάνει τις πιο φινές καμπάνιες. Τώρα, που τραβήχτικα από το επάγγελμα, μπορώ να πω, χωρίς ενγύμιση, ότι είχα τις μεγαλύτερες επιτυχίες. Κι αυτό, αυτές, τις καλύτερες —όχι το είπαμε κι αυτό— έντελές τυχαίες.

«Είπα ένα βράδυ, γυρίζοντας στα Καλά, κάζεθα πολλή ώρα, μπροστά σ' ένα περιεργό θέαμα. Παρακολουθούσα κοκορομαχίες, που τις διαργάνωνε ο περίφημος Ρώσος τυχοδιώκτης Ζωρζ Ντελαζέφ, λευκός Κοζάκος, δεινός σκευτής και δεινότερος αλτιέρης.

Τόν κατάλαβα τι κουμάρι ήταν με μία ματιά και το βράδυ, ύστερα από την παραίστασι, του πρότεινα ένα κρασάκι. Δεν είπα τίποτε άλλο, γιατί ήξερα πως για να μιλήσει ο Ντελαζέφ έπρεπε να έχω κέφι, ή να βρή κανείς την κατάλληλη στιγμή.

♦♦♦

Το βράδυ συναντήσαμε. Τόν πήγα σ' ένα κέντρο της πλατείας και έως ότου έφτασε το φαγητό, κουτοεπινοώντας, άρχισα και οι δύο να κυττάζουμε μ' αδιόφορο βλέμμα τόν κόσμο που περνούσε απ' όλη την πλατεία.

«Διάδασα προχθές το άρθρο σας για τις άπατες... μου είπε χαφνικά ο Ντελαζέφ. Αλήθεια, εκάνετε ποτέ σας κομμάτι απάτη;

— «Οχι, βέβαια! του απάντησα κατάπληκτος.

—Κρίμα! Και ξέρετε γιατί; Γιατί δεν θα γράφατε ένα σωρό ανακρίσεις. Νά, παραβλέπατε κ'όχι, για τους λαθρεμπόρους δεν ξέρετε σχεδόν τίποτα... Μήπως έπυχε να γνωρίσετε τόν Τζέφ; «Οχι, έ... Τό υπέθετα. «Ε, λοιπόν! Ο Τζέφ είναι ένας περίφημος αρχιλαθρέμπορος, ο φόδος και ο τρόμος των τελωνοφυλάκων. Οι τελωνοφυλάκες του έχουν κηρύξει έναν σκληρό και εξοντωτικό πόλεμον, μα δεν βαρύνετε! Ο Τζέφ ξεγυλι

στράει σαν το φίδι... Είναι παλληκάρι από τα λίγα!... Την στιγμήν που ο Ντελαζέφ έδωγε την λέξη «παλληκάρη» ένας παράξενος τύπος κάθισε απέναντί μου, έσπρωξε τα ποτήρια και παράγγειλε στο γκαρσόν ένα θερμό. Ο Ντελαζέφ χαμογέλασε και γυρνώντας πρὸς τὸ μέρος του, επρόθεσε: —Σας παρακαλώ, τόν Τζέφ!

♦♦♦

Ο αρχιλαθρέμπορος μου έριξε μία διαπεραστική ματιά και έπειτα από μία μικρή σιγή, μου είπε:

— Ο φίλος μου, μουμί μπλως για σάς, θέλετε να μάθετε πως περνούν οι λαθρέμποροι από τα σύνορα, έ;

Και ύστερα επρόθεσε μ' ένα σαρκαστικό τόνο στη φωνή:

—Δεν φαντάζομαι να φοβάστε! Δεν υπάρχει κανείς άλλος κίνδυνος, παρά μόνον ας οι σφαίρες των τελωνοφυλάκων. Γενικά όμως, αυτοί οι καλοί δημοσίοι υπάλληλοι δεν ξέρουν σημάδι.

Πέρασε λοιπόν το απόγευμα μαζί, στην Αίλη. Κατά τις δέκα ή ώρα, ένα πολύτελες αυτοκίνητο έσταμάτησε στην άκρη της πλατείας. Ο Τζέφ μου εκανε νόημα να τόν ακολουθήσω. Απεχαρτίσθη λοιπόν τόν Ντελαζέφ και πήγα μαζί του.

«Ανεβήκαμε άμεσα στο αυτοκίνητο και εκείνο ξεκίνησε την ίδια στιγμή με ήλην γλώδη ταχύτητα και έχασκε στο βάθος του δρόμου.

♦♦♦

Σε λίγο είχαμε βγει από την Αίλη. Εκεί στην έσοχη, κοντά σ' ένα Βελγικό κυριό οι φάροι του αυτοκινήτου φωτίσαν ένα παλιό και μυστηριώδες σπίτι. Ο Τζέφ σφίριξε τρεις φορές και ύστερα όταν άνοιξε η πόρτα, κατέβηκα από το αυτοκίνητο και μπήκαμε σ' εκείνο το παράξενο σπίτι. Εκεί μέσα καμία δεκάριά λαθρέμποροι έπαιζαν χαρτιά και έπιναν κρασί, κατενθουσιασμένοι.

—Εμπρός, παιδιά, είπε ο Τζέφ, είμα

στε έτοιμοι! Η νύκτα είναι σκοτεινή! και μπορούμε να δουλέψουμε όπως θέλουμε. Τεο, ετοιμάσε τα φορτία.

Στην αλήτη τόν οπιστό ήταν κάθισμα πεντητάρι σκυλιά. Μόλις με είδαν, εκάλασαν τόν κόσμο από τα ούρλιασμα.

—Πού είναι ο Ζιλό; ρώτησε ο Τζέφ.

«Ένας από τούς λαθρεμπόρους μ' ένα σφόνιγμα εκανε τα σκυλιά να σωπάσουν. Την ίδια στιγμή έτρεξε κοντά του ένα παράξενο σκυλί με κτηνιάτα τρίχωμα.

—Αυτός είναι ο Ζιλό ο άκνευτής! μας μου εξήγησε ο Τζέφ. Τραβάει πάντα μπροστά και άνοιγει τόν δρόμον. Μόλις αντιληφθί κανέναν έχθρό, άρχίζει άμέσως να γαυγίζει. Αυτό είναι τὸ σύνθημα για μάς. Και εμείς τότε αλλάζουμε διεύθυνση και πάμε να περάσουμε από άλλο δρόμο.

Σ' αυτό τὸ μεταξύ, ο Τεο είχε φορτώσει τα σκυλιά. Με μία δερμάτινη ζώνη, που είχε από την μία μεριά και από την άλλη δύο άγκιστριά, τὸ φορτωμα ήταν εύκολο. Σ' αυτά τ' άγκιστριά ο Τεο εφόρτωνε 8-10 κιλά καννύ. Έπειτα άνοιξε την εζώπορτα και τα σκυλιά άρμυον εις τόν δρόμον, οδηγούμενα από τούς λαθρέμπορους.

Ο Ζιλό έτρεχε μπροστά από όλα τα σκυλιά και κάθε τόσο στεκόταν και μύριζε τόν αέρα.

—Προσέξτε ότι τρία-τέσσαρα σκυλιά δεν είναι φορτωμένα; μου είπε ο Τζέφ. «Ε, λοιπόν. Αυτά τα σκυλιά είναι οι στρατιώτες». Ρίχνονται άπάνω στα σκυλιά των τελωνοφυλάκων και παλεύουν μαζί τους, για να προάγουν τ' άλλα να άποκαρυνθούν.

Έπειτα ξεγυλιτρών και ξαναγυρίζουν στους συντρόφους των.

Οι άλλοι λαθρέμποροι, που μάς ακολουθούσαν, σήκωναν στην πλάτη τους ένα φορτίο από 75 κιλά καννύ. Αυτό τὸ φορτίο ήταν δεμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί ο λαθρέμπορος να τὸ πετάξει γρήγορα και να σωθί τρέχοντας, αν τύχαινε να γίνει αντιληπτός από τούς τελωνοφυλάκες.

Σε λίγο ή άποστολή είχε προχωρήσει

και είχε καθί μέσα στην νύκτα. Ο Τζέφ με είχε κρατήσει πίσω κοντά στο αυτοκίνητο.

—Εμείς θα παρακολουθήσουμε την «Καντιλλάκ» μου είπε. Είστε φορτωμένοι με 800 κιλά καννύ.

—Κι αλήθεια, έπινα στο πολυτέλες αυτοκίνητο τὸν Τζέφ. Ήταν μία γερή «Καντιλλάκ» με λάστιχα, που δεν τρυπούσαν και μ' ένα σίδερο μπροστά στην μηχανή, που εκανε κομμάτια όποιον έμπόδιο τύχαινε να συναντήσει μπροστά της.

Η «Καντιλλάκ» λοιπόν με τούς άλλους λαθρέμπόρους ξεκίνησαν από εκείνο το μυστηριώδες σπίτι, που όπως είπα, ήταν στο μαλακό έδαφος τα ίχνη τὸν γυυό εοκφεθήκαμε ότι έπρεπε όπω-όποτε να έπιστρέψουμε στην κατακνήνισι, πριν νύκταση. Άφου είχαμε άναπαυθί μερικές ώρες, αντιληφθήκαμε ότι είχαμε χάσει όχι μόνο τὸ δρόμο —άλλως τε δεν υπήρχε δρόμος μέσα στην παρθένο εκείνη και πυκνότητα θάλασσας— αλλά και την κατεύθυνση πρὸς τήν οποία έπρεπε να κατευθυνθούμε για να θυούμε από τὸ δάσος και να φθάσουμε στο λιμέρι μας. Επειδή όμως δεν ήταν βέβαια δυνατόν να μείνουμε εκεί, ξεκίνησαμε πρὸς τήν κατεύθυνση που ξεκινάμεν ότι ήτανε η σωστή. Επερηστήκαμε ως τὸ βράδυ, χωρίς όμως να θυούμε από τὸ πύκνωμα τὸν δάσους και για ν' άποφύγουμε κάθε κίνδυνο κατά τή νύκτα, προτού νύκτωρη τελείως έφτάζαμε σέ μία μεγάλη δικάλα δένδρυν, με κλάδους και με φύλλα, ένα είδος μικρὰς εζέδρας, στην οποία και επέρασαμε τή νύκτα.

♦♦♦

Άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, σάλεψε ένα κόκκινο φῶς. Η «Καντιλλάκ» έσπυσε άμέσως τούς φάρους της. Ήταν οι τελωνοφυλάκες.

Τὸ αυτοκίνητο των λαθρεμπόρων είχε άναπτόζει τώρα μία ήλην γλώδη ταχύτητα. Εμείς είμαστε 300 μέτρα πιο πίσω. Μία στιγμή ακούστηκε μία κρουή.

—Άλτ, σὸ τελειώσι!

Και άμέσως ακούσθηκε ένας πυροβολισμός.

Μά ή «Καντιλλάκ» είχε περάσει κίόλας από τὸ φιλάκειον και μ' άναμμένους τούς φάρους, άρμυσε, σκίζοντας σαν άστραπη τὸ πυκνὸ σκοτάδι...

Εμείς, φρόνιμα-φρόνιμα έσταθήκαμε. Οι τελωνοφυλάκες μάς εκαναν διάφορες έρωτήσεις, εκαναν έρευνα στο αυτοκίνητο και εξέτασαν προσεχτικά τ' άχαρτιά μας.

Έπειτα επροχωρήσαμε και εμείς και περάσαμε τα σύνορα. Οι λαθρέμποροι είχαν πετύχει και αυτή την φορά. Είχαν μεταφέρει 1500 κιλά καννύ στο Βελγικό έδαφος!

ΟΓΚΥΤΕΝ ΠΟΝΤΕ

τίσει στην Ουρκέτ, ο Πέτρος τούς ώδήγησε ως την πόρτα, όταν ή Μάρθα άντελήφθη ότι ξέκασε την μελλεμένη της στο ασλόνι.

Ο Πέτρος έτρεξε να την ζητήσει και έπειδή άργησε λίγο ή Μάρθα, άνέθηκε να την βοηθήσει. Στην άρχή δεν την βρίσκαμε. Έπειτα όμως ο Λουδοβίκος την είδε. Την σήκωσε και έσηλωσε την Μάρθα...

Τότε... Μία δύναμις ξένη γι' αυτούς, τούς έσπρωξε τόν ένα στην άγκαλιά τὸν άλλου... Τά κείλη τους ένώθη, χωρίς να προσφέρουν ούτε μία λέξη. Είχαν ξεχάσει τὸ πέν... Όταν ένας σιγανός έξαρρυθμός κρότος πού έμοιαζε με γλιστρημα δακτυλιδιού πάνω σέ κρύσταλλο τούς χώρισε.

—Τι είναι αυτός ο κρότος; φθίβρισε ή Μάρθα.

Ο γιστρός από κάτω άρχισε ν' άνυπομονή και να τούς φωνάζει. Κατέβηκαν. Η Μάρθα και ο Σεζιού έσφίξαν τὸ χέρι τὸν Πέτρου και έφυγαν.

Ο νέος εκλείδωσε πίσω των την πόρτα. Η ώρα έπληοιζε για ν' άνεβή στο δωμάτιό του για τὸ μυστηριώδες ραντε-βού.

Μόλις πρὸ όλίων ήμερῶν ένα μεγάλο άπόμολο της γραμμής Ευρώπης — Άπυ Άντολφς, άφου προεέβληθη, κα τή νύκτα, σ' άνοικτή της Βομβάρδ από έναν Ισχυρό, αν και μικρὰς διαστάσεως, τυφώνα, προέκυρσε κατόπιν σ' μ'αν ύφαιον και κατεποντίσθη μετά τρεις ώρες. Πάνω τήν εκάτω εκ τάν επιδιδάν και τὸν πληρώματος εκήθησαν έως ότου τά πλοία πού έλάσαν τὸ άπελπιστικά S.O.S. του έβδασαν σὸν τόπο τὸν δυο-τυχημάς και περιουσιλέξαν δούκος μόρσεον εκ τών ναυαγίων. Η κακοκαρία και τὸ σκοτάδι δεν έπιστρέφον σὸ πλοία πού είχαν λάβει τὸ σήμα τὸν κινδύνου να φθάσουν γρηγορώτερα εις τήν θέσιν όπου μέσα σὸ κώματα και ενώ τὸ πλοίο τους έδιδίετο, εκχαρπάλευαν πλειοκλήν άνθρώπων.

Άλλά τι σημαίνει και από πού προήλθε τὸ S.O.S., τὸ διεθνές τῶρα άνεγνωρισμένο και διεθνὰς ισχύον σήμα κινδύνου των ναυτικών;

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΝΗΓΙ ΓΟΡΙΛΛΩΝ

ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΩΝ ΓΚΑΣΠΑΡ ΚΛΙΚΑΜΕΝΤ

Είχαμε καθί μέσα στο πυκνὸ δάσος. Την αυγή, μαζί με τόν πιστό μου Σολέ, ο οποίος με υπηρετούσε και με συντρόφευε χρόνια τώρα στις έρευνήσεις μου στην Κεντρική Άφρική, είχαμε ξεκινήσει από τήν κατακνήνισι για να παρακολουθήσουμε τὰ ίχνη ενός γυυό, σπένου ζώου, πού ήθελαμε να συλλάβουμε ζωντανό.

Χωρίς να τὸ κατάλαβω, έμπήκαμε σιγά-σιγά όλο και θαυότερα μέσα στο δάσος. Όταν κατὸ μεσημέρι εκάσαμε μέσα στην πυκνή θάλασση και επάνω στο μαλακό έδαφος τα ίχνη τὸν γυυό εοκφεθήκαμε ότι έπρεπε όπω-όποτε να έπιστρέψουμε στην κατακνήνισι, πριν νύκταση. Άφου είχαμε άναπαυθί μερικές ώρες, αντιληφθήκαμε ότι είχαμε χάσει όχι μόνο τὸ δρόμο —άλλως τε δεν υπήρχε δρόμος μέσα στην παρθένο εκείνη και πυκνότητα θάλασσας— αλλά και την κατεύθυνση πρὸς τήν οποία έπρεπε να κατευθυνθούμε για να θυούμε από τὸ δάσος και να φθάσουμε στο λιμέρι μας. Επειδή όμως δεν ήταν βέβαια δυνατόν να μείνουμε εκεί, ξεκίνησαμε πρὸς τήν κατεύθυνση που ξεκινάμεν ότι ήτανε η σωστή. Επερηστήκαμε ως τὸ βράδυ, χωρίς όμως να θυούμε από τὸ πύκνωμα τὸν δάσους και για ν' άποφύγουμε κάθε κίνδυνο κατά τή νύκτα, προτού νύκτωρη τελείως έφτάζαμε σέ μία μεγάλη δικάλα δένδρυν, με κλάδους και με φύλλα, ένα είδος μικρὰς εζέδρας, στην οποία και επέρασαμε τή νύκτα.

Τὸ άλλο πρωί ξεκίνησαμε και πάλιν με την έλπιδα ότι ως τὸ βράδυ θα κατορθώναμε να θυούμε από τὸ δάσος.

Η πορεία ήταν δύσκολη και επίπονη. Τα τεράστια δένδρα τα οποία έφούντο εις πυκνὰς σειρές τὸ ένα κοντά στο άλλο, εκρυβαν τελείως τόν ούρνον με τὰ φυλάμια τους και σὸτε και μία μόνη άκτις ήλιου δεν έφθανε ως τὸ έδαφος.

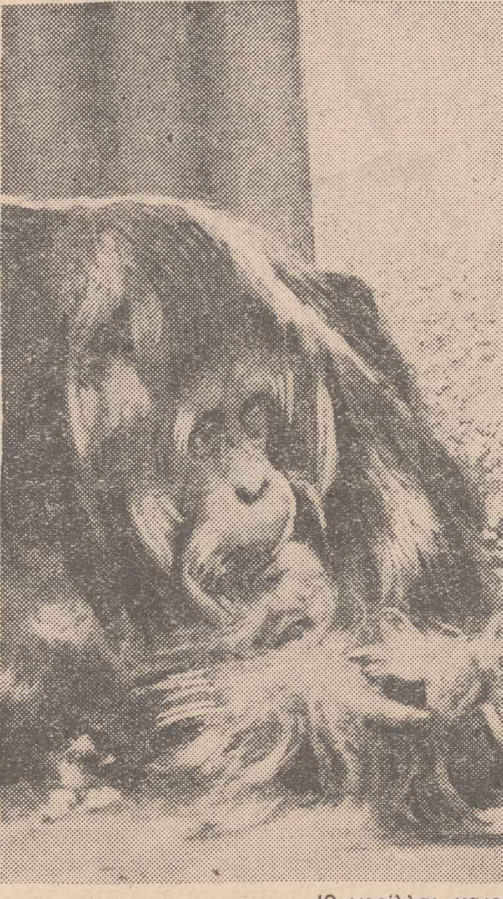
Η γή ήταν κυριολεκτικὰς ταπετοარიμένη με ένα παχύ στρώμα από φύλλα τα οποία εοάπιζαν μέσα σὸν ζεστό ύφρασι πού ενέμιζεν όλο τόν αέρα και τὰ από τήν πρσίτην πυκνή σκέπη, πού δεν άφηνε να περάσει ούτε πνοή άνέμου απ' έξω. Η ζέση ήταν άνυπόφορη, δεν διεκρίναμε δέ καθ' όλην μας τήν πορεία κανένα ίχνος ζώου, ούτε ακούσαμε τραγούδι ή φτεροτύπια πουλιού. Μέσα στο δάσος έδοσάμεν μία βαρεία καταθλιπτική σιωπή.

Τα παγονόρια μας ήσαν γεμάτα νερό όταν ξεκίνησαμε, είχαμε δέ σὸτα σκακιά μας, για κάθε ενδεχόμενο, τρώφιμα πού μπορούσαν να επαρκέσουν για 5-6 ή μέρες.

Όταν έδαδισαμε και όλόκληρη τή δύν-τερη ήμερα χωρίς να θυούμε από τήν πυγνήρη πρσίτην φυλλάκι μας, εκατάλαβαμε ότι τὸ γυυό θα είχε διαοίσει μόνον ένα τμήμα τὸν δάσους για να βρή πάλι από τὸ άλλο μέρος και ότι βεβαίως ήταν άδύνατον να έμενε εκεί μέσα, όπου δεν υπήρχε κανένα άλλο ίχνος ζω

ής εκτός από μερικά έντομα κάτω από τὸ στρώμα των φύλλων και πάνω στους κορμούς των δένδρων. Τὸ δεύτερο βράδυ δεν άνεβήκαμε ούτε ψηλά για να κοιμηθούμε. Έπείσαμε πάνω στο πυκνὸ στρώμα των φύλλων πού εοκέπαζε τὸ έδαφος χωρίς να μπορούσαμε ούτε να στρώσουμε φρέσκα φύλλα ή κλάδους από τὰ δένδρα, διότι οι λείοι και ψιλοί κορμοί είχαν κλασεί, σαν πλοῦσα μενέλη όπω-όπως, μόνον σέ μεγάλο ύψος. Γι' αυτό και δεν κατορθώσαμε ούτε να άναρριχηθούμε στην κορυφή ενός από τὰ ψηλά εκείνα δένδρα για ν' αντιληφθούμε πού βρίσκομαστε.

Εκχωρίσθήκαμε. Και συνέχισα μόνος τήν πορεία. Επερηστήσα επί πολλές ώρες με τήν έπιμονή τὸν άπελπισμένον άνδρώπον, πού αιδώνεται να τόν παρακολουθί ο θάνατος. Δεν ήταν δύνατον να καταλάβω πότε ήταν μεσημέρι.

Ο γορίλλας καιροφυλακτούσε

βολα ότι θα πηγαίναμε χαμένοι. Θα έτελειώναν και τὰ τρώφιμα και τὸ νερό και ήταν άδύνατον να τὰ άναανεύσουμε μέσα σὸν πρσίτην εκείνο λαθρινό, ο οποίος δεν έδειχνε να είχε έξοδο από πούθενά.

♦

Εκχωρίσθήκαμε. Και συνέχισα μόνος τήν πορεία. Επερηστήσα επί πολλές ώρες με τήν έπιμονή τὸν άπελπισμένον άνδρώπον, πού αιδώνεται να τόν παρακολουθί ο θάνατος. Δεν ήταν δύνατον να καταλάβω πότε ήταν μεσημέρι.

Επέτρεπαν να περησώμε με τήν ίδια ταχύτητα και έπιμονή πού είχα περησώθει τις άλλες μέρες. Έν τούτοις έπροχώρησα με τήν άποφάση να έξαντλήσω και τις τελευταίες δυνάμεις μου για να θυγ από τόν τεράστιον εκείνον πρσίτην τάφο, σὸν όποιον είχα κλειστή.

Όταν τὸ μεσημέρι έφρίξα μία τωφε-κιά, άκουσα μακριά σαν περσίονες άνθρώπινες φωνές. Αυτό μου έδωσε κάποιον έλπιδα. Στην απογευματινή πορεία, οι φωνές άπνιγνσαν από πιο κοντά, τὸ βράδυ δέ άκουσα γυυό μου σὸν θησιώτικος και σαν βροίμας φύλλων. Γι' αυτό ήταν; Ήμουν όμως τόσο άποκαμμένος, ώστε δεν αιδώνθηκα ούτε τή δύναμι ούτε τήν περιέργεια να έρευνώσω, άλλ' ούτε και τή δύναμι να άμυνθώ, αν ήταν άνάγκη.

♦

Τὸ άλλο πρωί τὸ κύνημά μου ήπύριζε περίεργα και τρομακτικά. Χωρίς να τὸ άντιληφθώ, τὸ βράδυ είχα πέσει σ' έναν πυκνὸν καλομιάω, σέ μία άνοικτή εκάσι, πού γυρῶ τήν εκλείναν πολλά ώσάστα δένδρα και πυκνοί θάμνοι. Όταν έξόπνησα, άκουσα πάλι θησιώτικους και βροίμας φύλλων, διά μιας δέ τὰ καλάμια άνοιξαν κι' ένα τεράστιο μαύρο σήμα επρόβαλλε όρθιο απέναντί μου.

Ήταν ένας γορίλλας!

Είχα πονώσει από τὸ φόβο και όμοιο-γυό ότι, αν ο τεράστιος πύθκος μου έπετίθετο, δεν θα μπορούσα να άμυνθώ. Ένψ ήμενα άκίνητος, κυττάζοντας τόν, με μίας άκουσα θόρυβο πίσω μου και καθώς έστρεψα τὸ κεφάλι είδα έναν άλλο γορίλλα πού με κύτταζε περσίονα και έπιμονα. Έπειτα από λίγο, τα δύο ζώα έξερνανήσθον χωρίς να με πειράζουν. Έσυνέχισα τότε τὸ δρόμο μου, άλλ' άντιληφθάνονμυ ότι οι γορίλλαι με περακολουθούσαν συνεχώς. Τὸ βράδυ, όταν εοάπθηκα για να πλαγιάσω, δεν ήσαν πιά δύο πού επρόβαλλαν γύρω μου, αλλά τρεις, τέσσερις, πέντε. Είχα άρκίοι να έλπιζω όμως, ότι σέ λίγο θα έδγαινα από τὸ δάσος.

Εκτός από τήν παρουσία των γορίλλων, πού επρόδιδαν ότι άρχισαν να άπαρ-κί ζωή, οι καλαμίνες επρόδιδαν ότι κάπου εκεί έπρεπε να υπήρχε νερό και τὰ δένδρα γινόυτοσαν άρσιότερα και οι θάμνοι πυκνότεροι.

Την τελευταία μέρα πού πέρασα μέσα στην πρσίτην φυλλάκι, οι γορίλλαι με παρακολουθούσαν με πείρασόν και έπειτα άπνιγνσαν ή νύκτα. Είχα τή νοσταλγία να δώ τὰ αστέρια σὸν ουρανό, αλλά πάνω από τὸ κεφάλι μου τὸ σκοτάδι έμενε άδιόπεραστο.

Τσακισμένος από τήν κόπωση, αλλά και φυσικὰς συντηρημένος, έπείσα τὸ βράδυ σὸν μαλακό στρώμα των σσιπμιέ-νων φύλλων και εκοιμήθηκα σαν πεθαμένος. Τὸ άλλο πρωί εκανα τήν άπο-γυρήν των προγμάτων πού είχα μαζί μου και πού θα μου εκρημίσουν να περπατήσω όκονη λίγο τή ζωή μου. Είχα με μεγάλη οικονομία, τρώφιμα για τρεις ήμερες εκείνη και νερό για άλλες τώ-σας. Είχα επίσης όσα όκτα σφαίρες. Τὰ πόδια μου, κατατηγνόμενα, δεν θα μου

Μόνον όταν τὸ φῶς έδωκεν έννοουσα ότι ο ήλιος θα είχε δύσει σὸν έξω κό-σμο και ότι είχαν έρθει τὸ βράδυ και επείτα άπνιγνσαν ή νύκτα. Είχα τή νοσταλγία να δώ τὰ αστέρια σὸν ουρανό, αλλά πάνω από τὸ κεφάλι μου τὸ σκοτάδι έμενε άδιόπεραστο.

Τσακισμένος από τήν κόπωση, αλλά και φυσικὰς συντηρημένος, έπείσα τὸ βράδυ σὸν μαλακό στρώμα των σσιπμιέ-νων φύλλων και εκοιμήθηκα σαν πεθαμένος. Τὸ άλλο πρωί εκανα τήν άπο-γυρήν των προγμάτων πού είχα μαζί μου και πού θα μου εκρημίσουν να περπατήσω όκονη λίγο τή ζωή μου. Είχα με μεγάλη οικονομία, τρώφιμα για τρεις ήμερες εκείνη και νερό για άλλες τώ-σας. Είχα επίσης όσα όκτα σφαίρες. Τὰ πόδια μου, κατατηγνόμενα, δεν θα μου

Την τετάρτη μέρα τὸ πρωί, πολλές τοφεκίες άπνιγνσαν στή όκη μου. Κι έπειτα από λίγο οι μεσοί μου ήσαν να με συναντήσουν. Από μακριά οι γορίλλαι εκαναν πάλι σαν να ήθελαν να με επρηπύουν κι' έπειτα επανήλθον σὸν πυκνὸν δάσος.

ΓΚΑΣΠΑΡ ΚΛΙΚΑΜΕΝΤ

S.O.S.-ΣΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ ΜΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣΤΗΡΙΟΥ ΣΗΜΑΤΟΣ

Τὸ S.O.S. άποτελείται από τὰ τρία αρχικά ψήφια των άγγλικών λέξεων «σεδ άουρ σεούλς» —(Σώσατε τὰς ψυχὰς μας) — Αλλά και ο τύπος αυτός δεν παρουσί-ασα την επανέωσιν εκείνην άμνηστικήν μορφήν, πού θα μπορούσε να διε-γείρει τὸ ενδιαφέρον και ενός κουρα-σμένου και άδιαφορού άκόμη για σιόν-δότητος λόγον άσμετιστότου, μόλις έ-δάσε τὸ ακουστικά σ' αυτή του. Μερικά χρόνια έκρημοποιούσαν τὰ όψηα S.O.S. και κατ'ήν έξέφθελες εκρήσι ή, ο τύπος αυτός θα ήτοι καταλαβέστες, εάν επί θέσι τὸν τελικό «Ε» ήσαν έμ-παινε ένα «Σιγμού», διότι τὸ «Ε» ήσαν, ως βραχύς τόνος, μπορούσε να μην ά-κουσθί. Έτσι έγινε δεκτό, στην Συν-διάσκεψη τὸν 1908, ως διεθνές σήμα κιν-δύνου τὸ S.O.S., χωρίς να έχη άρχικὰς τήν ύψασι, θάβειά έννοια πού εδῶθε μογάνα θροούτερον σὸν τρία αὐτὰ άρ-χικά ψήφια.

Σκοπιμότης και μόνον, όσον άφορᾷ τὸν κίνδυνο, πού εκεί

Τὸ S.O.S. άποτελείται από τὰ τρία αρχικά ψήφια των άγγλικών λέξεων «σεδ άουρ σεούλς» —(Σώσατε τὰς ψυχὰς μας) — Αλλά και ο τύπος αυτός δεν παρουσί-ασα την επανέωσιν εκείνην άμνηστικήν μορφήν, πού θα μπορούσε να διε-γείρει τὸ ενδιαφέρον και ενός κουρα-σμένου και άδιαφορού άκόμη για σιόν-δότητος λόγον άσμετιστότου, μόλις έ-δάσε τὸ ακουστικά σ' αυτή του. Μερικά χρόνια έκρημοποιούσαν τὰ όψηα S.O.S. και κατ'ήν έξέφθελες εκρήσι ή, ο τύπος αυτός θα ήτοι καταλαβέστες, εάν επί θέσι τὸν τελικό «Ε» ήσαν έμ-παινε ένα «Σιγμού», διότι τὸ «Ε» ήσαν, ως βραχύς τόνος, μπορούσε να μην ά-κουσθί. Έτσι έγινε δεκτό, στην Συν-διάσκεψη τὸν 1908, ως διεθνές σήμα κιν-δύνου τὸ S.O.S., χωρίς να έχη άρχικὰς τήν ύψασι, θάβειά έννοια πού εδῶθε μογάνα θροούτερον σὸν τρία αὐτὰ άρ-χικά ψήφια.

Τὸ διεθνές σήμα κινδύνου, πού εκεί σῶσει μέχρι σήμερον τήν ζωήν πολλών χιλιάδων ανθρωπίνων, εορτάζει επέ-τος τήν τριακονταετηρίδα του. Πράγματι, τὸ 1908 συντάξε εις τὸ Βερολίνον μία διεθνής Συνδιάσκεψις πρὸς ρύθμι-σιν όλων των ζητημάτων των σκεπών, με τὸν άσμετιστον πλέγρωσόν, ο οποίος ειχεν άρκίοι να χρησιμοποίησι παν-τού εις τόν κόσμον από όκτοετίας.

Ός πρώτον θέμα εις τήν ήμερησίαν διάστιν άνεγρόετο ή εκλογή μιας διε-θνούς άνεγνωρισμένης κλήσεως των έν κινδύνω ευρισκομένων πλοίων. Έως τότε εκρημοποιείτο τὸ σήμα C.Q. Δεν ειχεν όμως άποδείξει αρκετά άποτελε-

Μόλις πρὸ όλίων ήμερῶν ένα μεγάλο άπόμολο της γραμμής Ευρώπης — Άπυ Άντολφς, άφου προεέβληθη, κα τή νύκτα, σ' άνοικτή της Βομβάρδ από έναν Ισχυρό, αν και μικρὰς διαστάσεως, τυφώνα, προέκυρσε κατόπιν σ' μ'αν ύφαιον και κατεποντίσθη μετά τρεις ώρες. Πάνω τήν εκάτω εκ τάν επιδιδάν και τὸν πληρώματος εκήθησαν έως ότου τά πλοία πού έλάσαν τὸ άπελπιστικά S.O.S. του έβδασαν σὸν τόπο τὸν δυο-τυχημάς και περιουσιλέξαν δούκος μόρσεον εκ τών ναυαγίων. Η κακοκαρία και τὸ σκοτάδι δεν έπιστρέφον σὸ πλοία πού είχαν λάβει τὸ σήμα τὸν κινδύνου να φθάσουν γρηγορώτερα εις τήν θέσιν όπου μέσα σὸ κώματα και ενώ τὸ πλοίο τους έδιδίετο, εκχαρπάλευαν πλειοκλήν άνθρώπων.

Άλλά τι σημαίνει και από πού προήλθε τὸ S.O.S., τὸ διεθνές τῶρα άνεγνωρισμένο και διεθνὰς ισχύον σήμα κινδύνου των ναυτικών;

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Τὸ S.O.S. άποτελείται από τὰ τρία αρχικά ψήφια των άγγλικών λέξεων «σεδ άουρ σεούλς» —(Σώσατε τὰς ψυχὰς μας) — Αλλά και ο τύπος αυτός δεν παρουσί-ασα την επανέωσιν εκείνην άμνηστικήν μορφήν, πού θα μπορούσε να διε-γείρει τὸ ενδιαφέρον και ενός κουρα-σμένου και άδιαφορού άκόμη για σιόν-δότητος λόγον άσμετιστότου, μόλις έ-δάσε τὸ ακουστικά σ' αυτή του. Μερικά χρόνια έκρημοποιούσαν τὰ όψηα S.O.S. και κατ'ήν έξέφθελες εκρήσι ή, ο τύπος αυτός θα ήτοι καταλαβέστες, εάν επί θέσι τὸν τελικό «Ε» ήσαν έμ-παινε ένα «Σιγμού», διότι τὸ «Ε» ήσαν, ως βραχύς τόνος, μπορούσε να μην ά-κουσθί. Έτσι έγινε δεκτό, στην Συν-διάσκεψη τὸν 1908, ως διεθνές σήμα κιν-δύνου τὸ S.O.S., χωρίς να έχη άρχικὰς τήν ύψασι, θάβειά έννοια πού εδῶθε μογάνα θροούτερον σὸν τρία αὐτὰ άρ-χικά ψήφια.

Σκοπιμότης και μόνον, όσον άφορᾷ τὸν κίνδυνο, πού εκεί

Τὸ S.O.S. άποτελείται από τὰ τρία αρχικά ψήφια των άγγλικών λέξεων «σεδ άουρ σεούλς» —(Σώσατε τὰς ψυχὰς μας) — Αλλά και ο τύπος αυτός δεν παρουσί-ασα την επανέωσιν εκείνην άμνηστικήν μορφήν, πού θα μπορούσε να διε-γείρει τὸ ενδιαφέρον και ενός κουρα-σμένου και άδιαφορού άκόμη για σιόν-δότητος λόγον άσμετιστότου, μόλις έ-δάσε τὸ ακουστικά σ' αυτή του. Μερικά χρόνια έκρημοποιούσαν τὰ όψηα S.O.S. και κατ'ήν έξέφθελες εκρήσι ή, ο τύπος αυτός θα ήτοι καταλαβέστες, εάν επί θέσι τὸν τελικό «Ε» ήσαν έμ-παινε ένα «Σιγμού», διότι τὸ «Ε» ήσαν, ως βραχύς τόνος, μπορούσε να μην ά-κουσθί. Έτσι έγινε δεκτό, στην Συν-διάσκεψη τὸν 1908, ως διεθνές σήμα κιν-δύνου τὸ S.O.S., χωρίς να έχη άρχικὰς τήν ύψασι,

ΤΟ ΡΩΜΑΪΤΙΚΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΒΕΖΥΡΗΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Η ΓΟΝΙΜΟΣ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

“Εν τῶν ὀνομαστοτέρων τέκνων τῆς εὐάνδρου Κεφαλῆνιας, ὑπῆρχεν ὁ πάλιν Κωνσταντῖνος Γεράκης, ὅστις διεδραμάτισεν ἐξόχως σπουδαίον πρόσωπον εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀνατολικῶν Ἑθνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Λουδοβίκου XIV.

“Εγεννήθη περὶ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος ἐν Ἀργαστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἐκ πατρὸς Γεωργίου καὶ ἐκ οἰκονομίας εὐγενούς, πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν τῇ νήσῳ ἐγκατεστημένης καὶ τῆς ὁποίας γενάρης ἐγένετο ὁ Φραγκίσκος Γεράκης, κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε συζόμενον αὐτοῦ γενεολογικὸν δένδρον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΡΑΚΗΣ ὁ μέγας δεζυρὴς τοῦ Σιάμ

Λείπτως περὶ τῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἀμερολήπτου ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ κατάρθωσεν ἐν θρακί χρόνῳ νὰ εὐμερῆσθαι τὸν Σιαμαῖον Βασιλεῖον, οὗτω δὲ ἡ φύμη τοῦ ὡς ὑπερχοῦ κυβερνήτου ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὰ ἄλλα Ἀσιανὰ Κράτη. Βελτιώσας σημαντικῶς τὴν εὐωστρίτην κατὰστασιν τοῦ Σιάμ ὁ Γεράκης, συνέλαβε τὸ μεγαλεπίδολον σχέδιον νὰ ἐξευρωπαϊσθῇ καὶ ἐκκρίσταιν τὸ Ἀσιατικὸν Κράτος καὶ ἀνεκοίνωσεν

καὶ καὶ στρατιωτικῆς συνθήκης καὶ συμμάχιας.

“Ὁ Βασιλεὺς ἥλιος ὑπεδέχτο τιμητικὰτα τοὺς Σιαμαίους ἀπεσταλμένους καὶ ἐπεδοκίμασε τὰ σχέδια τοῦ Γεράκη, πρὸς τὸν ὁποῖον ὡς δείγμα τῆς μεγάλῃς του εὐνοίας ἀπένευμε τὸ περιδέραιον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ἀνώνυμον τῶν τότε γαλλικῶν παρασημῶν, ἀνταποδίδων δὲ τὴν φιλοφροσύνην ἐπέμψεν εἰς τὸ Σιάμ ὡς πρέσβει τὸν ἱπποτὴν Γκωμόν,

IIPI. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΕΙΔΗ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

“Ὁ πολιτισμὸς μοιάζει μὲ τὸν Ἑρμῖν, γιὰτὶ ἔχει πτερὰ στὰ πόδια. Καὶ τοῦτο χωρὶς κανέναν ὑπαίνυμνον εἰς τὴν προστασίαν ποῦ εἶδεν ὁ φερωτὸς θεὸς στοὺς λυσιτελεῖς.

“Ὁ πολιτισμὸς, λοιπόν, προκυρεῖ ἀπὸ μυστικῶδεις δρόμους καὶ μέσα στὸ παρθενα δόση καὶ στὴ ζούγκλα, καὶ ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ μετὰ τῆς γιγαντιαίας ὀργάνωσός του καὶ τὴν χρησιμοποίησιν ὀλίων τῶν πλουτοπορευτικῶν πηγῶν τῆς χώρας, κατορθώνει νὰ προκυρήσῃ μὲ τὰ πρακτικὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ ἄλλα χρειώδη, μὲ τοὺς πρωτοπόρους αὐτοὺς ποὺ ἀνοίγουν τὸ δρόμο στὴν μεγάλην στρατιὰ τῆς διοικητικῆς καὶ τοῦ ἔμπορου.

“Εἶτοι ἀρχίζει πάντα ἡ κατάκτησις τῶν ἀνεξερευνητῶν καὶ νέων χωρῶν ἰσχυρῶς ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ἀγριοὶ ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ φυσικοῦ πλούτου τῆς χώρας τὴν ἐξήλπισαν γυάλινες χάντρες, ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ὡς ἀντάλλαγμα τῶν κτημάτων τους ἀρκεσθῆκαν σὲ μίαν μπουκάλαν κονιάκ, μὲ τὸ ὁποῖο ἔκαμαν ἕνα πρωτοφανὲς μεθύσι, ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ πολιτισμὸς ἐπρωχώρησε πάντα μὲ πρωτοπόρον τὸν Ἑρμῖν.

“Ἐπειτα ὅμως οἱ διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων ἄλλασαν, ὅταν ὁ πολιτισμὸς ἔκτοσ τοῦ ἐπὶ εἶναι ἑλκὸς ἀναβῇ γὰρ τοὺς λευκοὺς, εἶνε καὶ μὴ θύκη δὲ α. Καὶ ἡ προέλασις τοῦ πολιτισμοῦ ἐξακολούθησε ὅχι γὰρ νὰ καταπέσῃ τοὺς ἄγριους, ἀλλὰ γὰρ νὰ ποτὶσθῇ σ’ ἕνα ψυλλοτέρῳ ἐπιπέδῳ, νὰ μισθροῦν διπλασθῇ νὰ διακρίνουν τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, ἀλλὰ καὶ ν’ ἀπολαμβάνουν ὡς τῆς ἀνέσεως ποῦ φέρνει πάντα μάζι τῆς ἡ ἀνύψωσις αὐτῆς.

ΜΙΚΡΑ -ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΔΙΚΛΩΣ...ΡΩΔΕΣ... — Στὸ Μεζὶ κὸ ὑπάρκει μίαν πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ ὄροι οἱ ὅλοι, ἀσφαλιστομένην, δὲν ἔχουν διασχυρῶς ὡς σήμερον ἀπὸ κανένα προκλήσει.

Ἡ πόλις αὕτη, ἡ ὁποία ἔχει 40.000 κατοίκους, ὀνομάζεται Κατόρες καὶ εἶνε κτισμένη ἐπὶ μίᾳ κολλῇ, ἐκτὸς μὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὀνόματος τοῦ ὀνόματος τῶν ἐθνικῶν μερικανικῶν οὐδενόθεν.

Ἡ τοποθεσία ἐκείνη, πρὶν κτισθῇ ἡ πόλις ἦταν ἰδιοκτησία δεκατριῶν κρυσοθηρῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀνεκαλύφθη ἡ ἄρσην νὰ ἐκμεταλλεύωνται δύο-τρία ὄρυκτα ἀργύρου, ποῦ ὑπῆρχαν ἐκεῖ κοντὰ, τὴν ἀνάστασιν ἀπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν διαμοιράσταν ἐν ἴσῳ τεμνέει.

Στὴν ἀρχὴ, μολὶς ἀρχισαν νὰ κτίζουν τὰ οἰκία τους οἱ πρῶτοι ὁποῖοι, οἱ προνομιοῦχοι κρυσοθηρὲς ἀντέδρασαν στὴ χρησιμοποίησιν καθὲ τραχοφῶρου ἡ μεταφορικοῦ μέσου, ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ πωλοῦν τὰ ζῶα τους σὲ καλὰ τιμὰς.

Ἀπ’ αὐτὴν ἀκριβὲς τὴν αἰτία καὶ ἀπὸ τότε ἡ συνήθεια νὰ χρησιμοποιοῦν μόνον ζῶα, ἔγινε παράδοσις καὶ σήμερον ὅλα τὰ ἐμπόρεα καὶ ἄλλα φορτία μεταφέρονται πάντως σὲ ζῶα μόνον.

ΑΓΑΠΗ & ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΖΙΛ ΜΑΡΙ

Τὸ αἰσθηματικώτερο, τὸ περσιπετιώδεστερο, τὸ ἱπποτικώτερο μυθιστόρημα τοῦ ΖΥΛ ΜΑΡΙ, κατὰ νέαν λογοτεχνικὴν ἀπόδοσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μάρθα Λαβιδου, κόρη τοῦ λοχαγοῦ Ζαῖρος Λαβιδου, ποῦ ζῇ ἐν μίᾳ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας, κοντὰ στὴ γυναικὶς, συνδέεται μὲ τὸν γιαντὶ ἐργοστασιαρχὴν Μιχαὴλ Μορνὰς, μέχρι τοῦ ἀπρωκαρπύτου. Ὁ νέος πῖν ζῆτει εἰς γάμον, ἀλλ’ ὁ λοχαγὸς δὲν τοῦ τὴν δίδει, γιὰτὶ ὁ πατέρας τοῦ Μορνὰς, συνταξιάρχης τοῦ πατέρα τοῦ λοχαγοῦ ἐστὶν τραπезικὸς ἐργάτης τὸν ἔχει ἀπαρτῆσαι καὶ τὸν ἔχει ὠθήσει στὴν αὐτοκτονίαν. Ὁ λοχαγὸς δὲν ζερεῖ τὸ παραστράτημα τῆς κόρης του καὶ φεύγει γὰρ τὸν πόλεμον (τὸ Γαλλο-Γερμανικὸ πὸ 1870) χωρὶς νὰ μισθροῦν ἡ κόρη του καὶ ἡ μητέρα του νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψουν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσιν. Μὰ οἱ Γάλλοι ἵπτανται καὶ κατὰ σὺμπτωση φθάνει τὸ σὺνταγμα τοῦ λοχαγοῦ Λαβιδου, ὑποχωρητῶν, στὴ δαίμονα του, ὅπου θὰ διεξάρθῃ ἡ μάχη. Ἐκεῖ καὶ ὀκτανύεται. Θυσιῶν εἶνε νὰ συναντηθῇ ὁ λοχαγὸς μὲ τὴν κόρη του, τὴν μητέρα του, καὶ ἐκεῖ θύεται τὸν Μορνὰς καὶ ἐντὶ λογονομικῆς μαζὶ του, βλέπει καὶ τὸ μικρὸ παιδί τῆς κόρης του. Ἐκάλως τὴν καταρρατὶ καὶ φεύγει γὰρ τὴν μάχην. Ἐκεῖ νὰ σκοτωθῇ. Ἐν τῇ μεταξῇ, οἱ Γερμανοὶ, καταλαμβάνουν τὴν δαίμονα καὶ τυφεκίζουν τὸν Μορνὰς. Ἡ Μάρθα ἀπελπιμένη, φεύγει ἀπὸ τὴν βίαν μὲ τὸ παιδί της, Περιλά-νεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξ αὐτοῦ σὲ μίαν μάχην, ὅπου τυχαίως βρίσκεται στὴ μέση τὴν συμπλοκώμενην, πληγνύεται καὶ τὴν στήμην ποῦ κάνει τῆς αἰσθήσεως της, παραδίδει τὸ μικρὸ της, στὸν στρατιωτὴ Λαρνετάλ.

60N

—Κυττάξτε πῶς τὰ φέρνει ἡ τύχη, μοιολογεῖται... Σὲ τέτοιαν ὥρᾳ, νὰ σὲ κάνουν καὶ νταντὰ... Γιατὶ, δέδομαι, δὲν μπορῶ ν’ ἀφίσω ἐδῶ ἀπὸ τὸ χαριτωμένον μωρόκι... Μὰ τί νὰ τὸ κάνω;... Καὶ πῶς νὰ τὸ σώσω;... Κι’ ἂν τὸ πάρω μαζὶ μου καὶ σκοτωθῶ παρακάτω!...

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὥρᾳ γὰρ ἀστείοις. Ἐκτός αὐτοῦ, τὸ μωρὸ ἀρχισεν νὰ κλαίῃ. Ὁ Λαρνετάλ τὸ πήρε στὴν ἀγκάλια του. Ἐώρας τὴν μητέρα, ἀλλὰ δὲν ὄρηκε κανένα ἔργον ἐπὶ τῆς ἐλπίδος.

—Τότε... ψύχου.

Ἀλλὰ γρηγορὰ, ἐβγαλε τὸ μαχαίρι τοῦ κι’ ἐκοψε μίαν τοῖραν μαλλιά.

—Τουλάχιστον, θάκι αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον, εἶπε.

Καὶ θέλως νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ οἱ Γερμανοὶ τὸν εἶχαν περικυκλώσει.

Τοῦ ἔκαμαν νόημα νὰ ριθῇ τὸ τουφεκί του.

Ἀναστρέφεται τὸ γενναῖον παιδί, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Τὸ πέταξε. Κατόπιν πέταξε καὶ τὸν ἐπιβολόγητον του. Κράτησε ὅμως τὴν ζώνην του.

Οἱ Γερμανοὶ πλησίασαν μὲ τὴν ἐκπληκτικὴν ζωγραφικὴν στὸ πρόσωπόν τους.

—Τὶ ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί, ποῦ κοστούσε ὁ μικρὸς στρατιώτης;

Καὶ ὅλοι οἱ οἰκονομειάρχαι, οἱ περισσότεροι τουλάχιστον, κυττάζαν μὲ συγκίνησιν τὸ παιδί, τυλιγμένον στὸ σάβανον νὰ του καὶ φερόμενον μὲ τὸ λουρί, στὸ σάκκο τοῦ νεκροῦ ἀνταρτοῦ.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ῥώπρε σὲ παρεφθαρμένη Γαλλικῇ:

—Τὶ τρέχει;... Τὶ εἶνε;

—Αὐτὸ ποῦ βλέπετε.

Καὶ κυττάζοντας γύρω, κατάλαβε ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ. Τότε σπώθηκε καὶ ὑποκλινόμενος εἶπε:

—Τώρα πλέον εἶμαι στὰς διαταγὰς σας...

Ὅταν ἐβῆσαν, στὸ δημόσιον δρόμον, ἕνας λόχος αἰκμαζῶν ἡτοιμάσθη. Ὁ Λαρνετάλ, μὲ τὸ παιδί στὴν πλάτη, τὸν ἠκολούθησε. Ἐδάδιον ὡρὲς περὶ μὲ τὸ φορτίον του, ποῦ κάθε τόσο τοῦ κυττάζε. Στὸ δρόμον ἀγόρευε ἕνα μπουκάλι γάλα καὶ ὅταν τὸ μικρὸ ἔκλαιε, τοῦ εἶδεν νὰ πῇ.

Οἱ Γερμανοὶ τὸν ἄφησαν νὰ κἀνῃ ὅτι θέλει, πολλοὶ μάλιστα θέλῃσαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἀλλ’ ὁ Λαρνετάλ δὲν ἐδέχθη.

—Ὀχι... ὀχι... τοὺς ἔλεγε, αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει ἕνα μυστήριον.

Στὸ μεταξῇ τὸ μικρὸ ἐκρυολογήσε. Καὶ ὁ νεαρὸς στρατιώτης ῥωτοῦσε:

—Μήπως ζερετε, τὶ μπορῶ νὰ κάμω; Ἀλλ’ ὁ θεὸς ἐπιβάλλει τὰ ἀσθενή του.

Τὸν ἐκῦταξε. Καὶ κατόπιν ἐσκυφε ἐπάνω στὸ ἀκίνητον σῶμα.

—Δὲν πέθανε, εἶπε.

Καὶ ὁ μὲσος τὴν παίρνει στὰ χέρια του, τὴν ἀνεδάσκει: σὸ ἀμάξι καὶ τὴν φέρνει στὸ σπιτί του.

♦♦♦

Ὁ ἱατρὸς ἦτο ἐγγαμὸς καὶ δὲν εἶχε τέκνα. Ζούσε μὲ τὴ γυναῖκα του Πουχα. Τίποτε δὲν ἐτάραζε τὴν ησυχία τους.

Ἡ κ. Νουαρτίε ἐτρέφε νὰ ἰδῇ γιὰτὶ εἶχεν ἀργήσει ὁ γίαντρός. Καὶ εἶδε τὴν Μάρθαν, ἐξηπλωμένην στὸ δάπεδον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ γίαντρου—ἐλπισονήσαστε μὲ νὰ τὸ ποῦμε—ἦταν καλὴ, ἀλλὰ νευρική.

♦♦♦

—Τ’ εἶνε αὐτὸ; ῥώπρε μὲ θυμῷ. Νοσοκομεῖο θὰ κάνουνε τὸ σπιτί;

Ὁ Νουαρτίε τὸν ἤξερε.

—Θὰ τῆς περάσῃ, μουρμουροῖσε.

Καὶ δυνατὰ ἀπάντησε:

—Ἥμμορε νὰ γίνῃ, ἂν ὁ θεὸς ἰὸ δὲ ἀσπασθῇ.

Ἡ συζύγος του ἐκαλολοίωσε. Ἀ, ὅλα καὶ ὅλα, τὸν θεὸν τὴν ἐφοβεῖτο.

Καὶ ῥώπρε:

—Ποῦ τὸ θάρετε;

—Ἐλα, δοθήσας μὲ τώρα, εἶπε. Καὶ θὰ σοῦ εἰπῶ.

Τὴν ἐξήλπισαν στὸ κρεβάτι καὶ ὁ ἱατρὸς, μετὰ τὴν ἐξέτασιν, ἦτον ἐυχαριστικὸς.

—Ἐρερε δέδομαι οὗτο πληγῆς, ἀλλὰ ἐξούσε.

Τῆς ἐπῆλυνε τῆς πληγῆς, τὴν ῥάχη καὶ τοὺς ὤμους, ἀπάνω στοὺς ὁποῖους τὸ αἷμα εἶχε ξεραθῇ καὶ τὴν ἄφησε νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐν τῇ μεταξῇ ἡ κ. Νουαρτίε, ποῦ δὲν ποῦσε καμμίαν ταυτότητα ἐπάνω της, εἶπε:

—Περμένο. Καὶ δὲν ζέρομε ποῖα εἶνε.

—Δὲ θάρετε κανένα χαρτί;

—Ὀχι.

—Τότε... εἶπε ὁ γίαντρός.

—Μόνον ἕνα μ. εἶνε κεντημένον καὶ μεταξῇ τῆς ἀσπρόρουχου φαίνεται νὰ κἀνεται ἀπὸ καλὸ σπιτί...

—Τότε θὰ τὸ πῶρην οἱ Γερμανοὶ.

Ἀνατρίβει τότε εἰς τὸ σῶμα τῆς κατὰ κῆς τῆς Κοιμητικῆς ἀλλὰ οὐδέμια τέτοια πληροφορία εἶχε περιελαβε εἰς γνῶσιν του.

Καὶ ἀρχισαν νὰ ἀπελπιζόνται.

Πρῶτα γιὰτὶ θάρετε τὸ παιδί καὶ δευτέρον γιὰτὶ ἡ Μάρθα, ποῦ συνῆλθε, δὲν θυμῶταν τίποτε. Ἡ κ. Νουαρτίε ὡς ἡσυχία νεκρὸς... Ἦταν, τρελλή... Τόσες καταστροφές, φυσικὸν ἦτο νὰ τὴν φέρνουν στὸ σπῆλι αὐτὸ.

Ἀλλὰ ἦταν ἡσυχία... τρελλή. Μετ’ οὗτε πάντοτε... Δεχότανε τῆς περιποίησιν τοῦ ἐκτενοῦς καὶς διαμορφοῦν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ν’ ἀναγνωρίζῃ τὴν Κεφαλῆνιαν της.

Καὶ οἱ Νουαρτίε ἤσαν περὶ τὴν...

—Τὶ θὰ γίνῃ; ῥώπρε ὁ γίαντρός μὲ μέρα τὴν γυναῖκα του.

—Ἐρερε καὶ ἐγὼ ἀπάντησεν ἡ γυναῖκα. Τοῦτο μόνον ζέρε... ὅτι προτιμῶ ἡμεῖς... εὐτυχέστερον.

—Αὐτὸ λέω κ’ ἐγὼ...

—Τότε νὰ τὴν πάμε σὲ κάποιο ἱδρυμα.

—Ἀς τὴν πάμε...

Τὴν ἐπρωμαρῶν.

Ὁ γίαντρός πῦρε ἐπὶ στὸ ἄστυ τῆς Κεφαλῆνιας.

—Ὅταν ὅμως ἀπῆλθον λίγο ἀπὸ τὴν Ἀστυν, ἡ κυρία Νουαρτίε, κυττάζοντας τὸν ἀνδρὸς τῆς εἶδε, πῶς ἦταν ἑτοιμὸς νὰ κλάσῃ.

—Τὶ ἔχεις καλὰ; τὸν ῥώπρε.

—Ὁ, ἐγὼ... Τίποτα... Γιατὶ ἐρε ῥώπρε.

Καὶ ἐφανκὰ ἕνας ἄνθρωπος ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ὀπίσθην τῆς κ. Νουαρτίε.

Κυττάζοντας... Ἐκπληκτικῶς...

—Τὴν... Κλαίει καὶ οὗ... τὴν ἐρωτᾷ ὁ γίαντρός.

Καὶ ἀπάντησε.

Ἐπὶ ῥωτῶν σὺν χρόνῳ καὶ οἱ δύο.

Καὶ πῆρτον ὁ ἕνας στὴν ἀγκάλια τοῦ ἄλλου.

Ἐπὶ ῥωτῶν ἀρχισαὶ νὰ γελούν.

Τὸ πρόσωπόν τὸν ἀσπράσσαν ἀπὸ εὐχαριστίας.

Καὶ ἡ Μάρθα τοῦ τοῦς παραπῆκε μὲ τὸ γέλιο πάντα, στὸ πρόσωπον, σκῦβε καὶ αὐτὴ καὶ τοὺς φίλῃ ἀσυνείητα, χωρὶς νὰ ζερε πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ τῆς ἔχει ἀποφορτισθῇ. Γιατὶ ὁ ὅλος ῥωτῶν ἀνθρώπων ζαναγνύσκειν μετὰ τῆς σὸ σπιτί τους.

—Ὀχι! δὲν τὸ πῶς ἡ καρδιά της, ἀπὸ τῆς ἔκτασης, καλὰ τῆς πληγῆς της, ἀπὸ τοῦ τοῦ τὴν ἀντιλήσαν, ἀπὸ εἶνε τὸ σὸ πῶς, νὰ τὴν ἄφηναν σ’ ἕνα ἄστυ, μόνη, ζένη, ἐρημν...

Καὶ ὅταν φθάνουν στὸ σπιτί, ὁ γίαντρός λέγει:

—Καὶ μοῦ λέγει, γυναῖκα, πῶς θὰ γί-

Τὸ σπῆρ τῆς ἐποχῆς: Μία κυρία φανατικῆς κινήσεως, ἐπὶ τὸ ἔργον...

